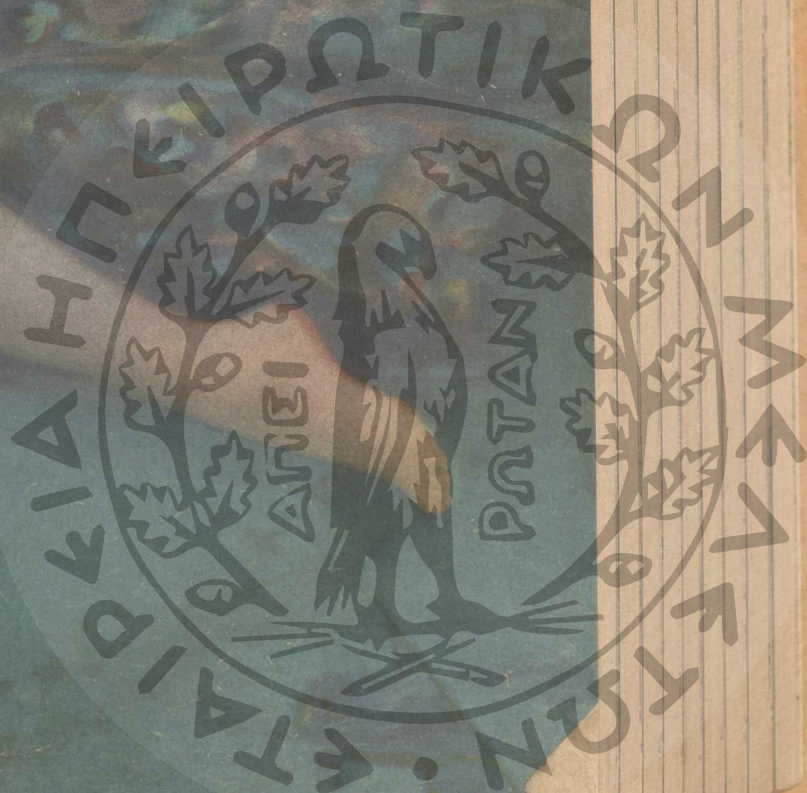
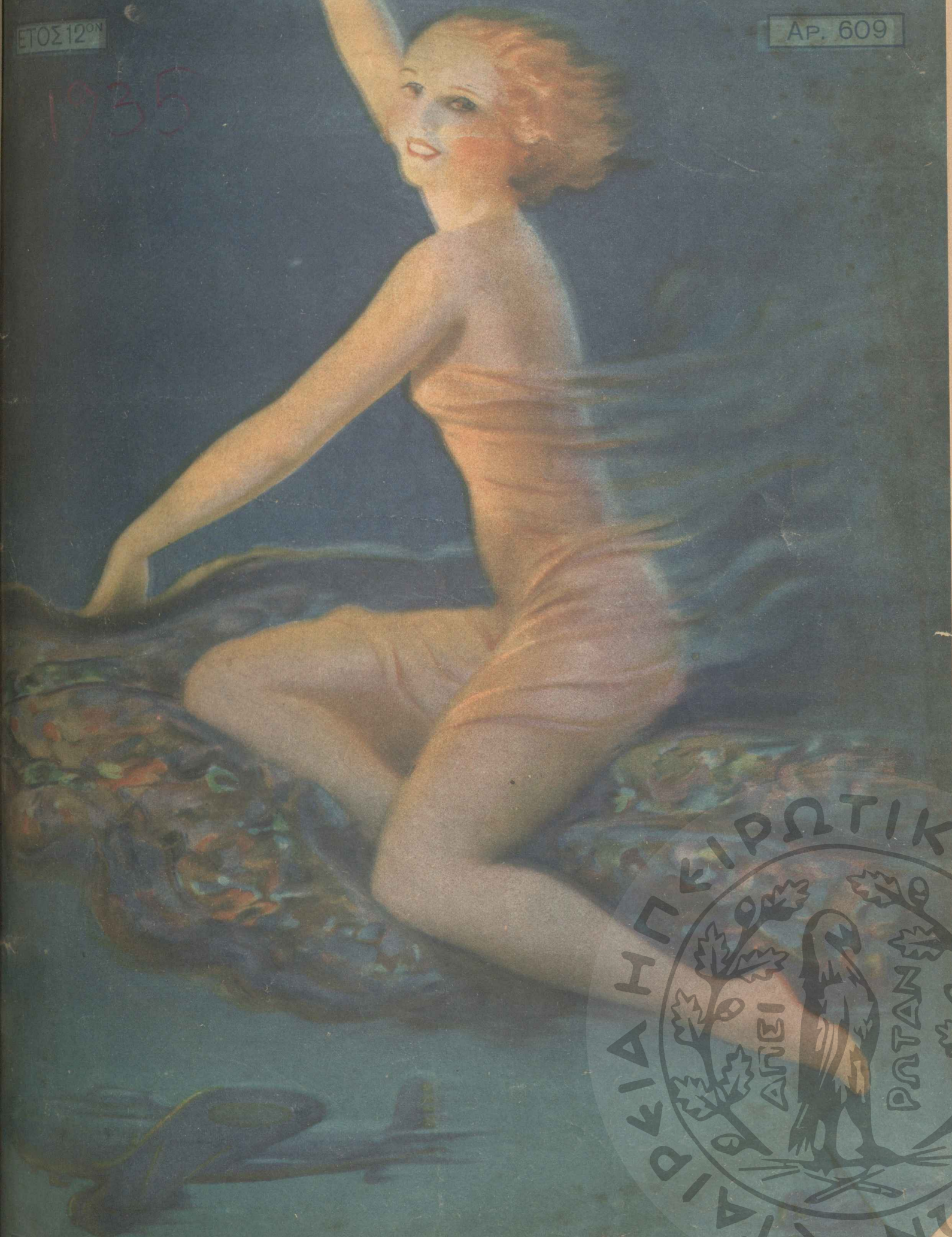

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^{ON}

ΑΡ. 609

1935

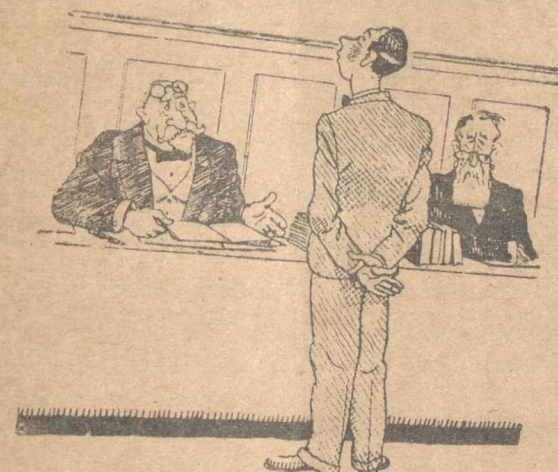

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

— Ο κύριος θαρρώ μου τηλεφωνεί, ότι θα με πάρει μαζί του στο κυνήγι... Έτοιμάσε μου λοιπόν τη γιγέρη... τό θώρακά μου!...

ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

— Ο Κ α θ η γ η τ ή ς.—Πές μου ένα θηρίο, πού νά τρώη ανθρώπους ;
— Ο Φ ο τ η τ ή ς.—'Η... μαμά μου ! 'Ακούω κάθε μέρα τό μπαμπά νά τής λέη «Μ' έφαγες, άκούδα μ' έφαγες ...

Η ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΗ

— Μιά νύχτα, μιά συμμορία ληστών άπήγαγε τή γυναίκα μου...
— Φριχτό !... Καί θά πληρώσατε χωρίς άλλο λότρα ;
— Καθόλου... "Επειτ' από δύο μέρες οί ληστές, μού πρόσφεραν χίλια φράγκα γιά νά τήν πάρω πίσω !...

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Ο ΛΟΡΔΟΣ. — Βρυκόλακα, ποιός από τούς πρόσκαιρους προγόνους μου είσαι ;
Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ. — Δέν είμαι κανείς από τούς προγόνους σου !... Είμαι ό πεθαμμένος σου πάππος πού σου φέρνει τό λογαριασμό !...

ΜΙΑ ΣΟΦΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Ο ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ ΑΦΕΝΤΗΣ. — Έτσι μ' αυτό τό φόρεμα πού σού έκανα, δέν υπάρχει πεία κίνδυνος νά σπάξης τά πιότα !...

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΒΓΑΛΗ ΤΑ ΚΑΣΤΑΝΑ

Ο ΕΥΡΩΠΑΙΟΣ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ (στό 'Αρσάπουλο πού τον συνοδεύει). — Έργαζομαι, 'Α-χιμέ, τρέχα νά μού φέρης τά φυλάγιά μου !...

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ

— Μας είπαν πώς ήταν πολύ καλός γιατρός μαπαρίτης.
— Αυτό θά τό ίδούμε σέ λίγο... στό τραπέζι !...

ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΝΗΓΩΝ

— Καί πώς πήγε σήμερα τό κυνήγι ;
— 'Αρκετά καλά. Ξαναφέρνω τό σκύλλο μου... ζωντανό !...

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΕ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΣΑΛΤΙΜΠΑΚΟΥ (στόν έρωτευμένο νέο). — Καί τώρα δέν υπάρχει κανείς κίνδυνος. Μπορείς νά ζητήσης τό χέρι μου από τόν πατέρα μου !...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ

Λωράν ντ' Άσσας κάθισε σ' ένα πάγκο, μέσ' στο σκοτάδι και κύτταξε τη νύχτα. Ήταν θερμή, φωτεινή, γεμάτη αστέρια. Τό μισοφύγαρο ξεχώριζε ανάμεσα από τὰ δέντρα. Μιά γλυκερά μυρωδιά ανέβαινε από τὰ λουλούδια, μία μυρωδιά τρυφερότητας κι' έρωτική.

Έξαφνα, ο Λωράν ανασκίρτησε, ακούγοντας βήματα στην άμμο του μονοπατιού. Ήταν τάχα η γυναίκα του; Άναρωτήθηκε αν μπορούσε να φύγει χωρίς εκείνη να τον δει, γιατί, αυτή την στιγμή, ήθελε να μείνει μόνος.

Μά, αντί της γυναίκας του, είδε να παρουσιάζεται η Φραγκίσκη, η κουινάδα του. Προχωρούσε με τὸ ὑπέροχο βήμα της σαν θεά ανάλαφρη και μεγαλοπρεπής. Τὰ μαύρα της μαλλιά σχημάτιζαν ένα κροσσό στο μέτωπό της και τὰ σκληρά μάτια της κύτταζαν κατ' εὐθείαν μπροστά της.

Είδε τὸν Λωράν καὶ χωρίς να προφέρει λέξι, κάθισε δίπλα του. Έκείνος τότε έπιασε τὸ χέρι της, χωρίς αὐτὴ να τὸ τραβήξει. Καὶ τῆς εἶπε με γλυκερά φωνή:

— Είμαι εὐχαριστημένος πού σὰς βλέπω μιά φορά ακόμα, Φραγκίσκη, πρὸ τοῦ γάμου σας. Αὐριο, δὲν θὰ εἴσαστε δική μας πειὰ καὶ τὸ σπῆτι, σὸ ὅποιο ζῆτε δυὸ χρόνια τώρα θὰ εἶνε ἄδειο χωρίς ἑσάς. Μὰ τί σημασία ἔχει γιὰ σὰς ἡ θλίψις ἡ δική μας; Έσεῖς εἴστε εὐτυχισμένη.

— Ένα ρίγος διέτρεξε τὸ ὥραιο σῶμα τῆς νέας γυναίκας, ἡ ὁποία ἀπάντησε:

— Ναί, Λωράν, εἰμαι εὐτυχισμένη, γιατί φεύγω.

— Εἴσαστε λοιπὸν ἀσχημα ἐδῶ;

— Όχι, Λωράν, δὲν εἰμιον ἀσχημα, μὰ θὰ εἰμαι καλύτερα μακριὰ σας.

— Ω! Φραγκίσκη! Μήπως σὰς ἐλύπησα ποτὲ χωρίς να τὸ θέλω;

— Μὲ κάνετε να νοιώσω τὴ μεγαλειτερὴ χαρὰ καὶ τὴ πικρότερη λύπη συγχρόνως... Λωράν, Λωράν!... Πόσο ἀγαπᾶτε τὴ γυναίκα σας!...

— Ναί, τὴν ἀγαπῶ με μιά ἀγάπη γαλήνια καὶ σίγουρη. Μὰ τί σημαίνουν ἐλ' αὐτά;

— Τὴν ἀγαπᾶτε τόσο, ψιθύρισε ἡ Φραγκίσκη, ὥστε ποτὲ δὲν με κυττάζετε! Ποτὲ δὲν εἴπατε στὸν ἑαυτὸν σας πὼς εἰμαι ὥραία! Ποτὲ δὲν σκεφτήκατε ὅτι μποροῦσα να ὑποφέρω γιὰ σὰς!...

Ο Λωράν ντ' Άσσας εἰχε γίνε κατάχλωμος καὶ τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

— Φραγκίσκη! ψιθύρισε. Σωπάστε! Θὲν θέλω, δὲν πρέπει να σὰς καταλάβω.

— Δὲν ἔχει σημασία... Αὐριο ἄλλως τε δὲν θὰ εἰμαι πειὰ ἐδῶ... Παντρεύομαι τὸν Μαρσέλ Κόστ, ἐπειδὴ μὲνει μονίμως στὴ Βομβὰν τῶν Ἰνδιῶν καὶ γιατί ἔτσι θὰ πάψω να ζῶ πειὰ κοντὰ σας... Θὰ φύγω γιὰ τὴν ἔξορά μου, μ' ἀπελπισία μὰ καὶ με χαρά... Έκεῖ κάτω, σὲς φλογισμένες Ἰνδιές θὰ μπορῶ να ὑποφέρω μ' ὅλη μου τὴν ἄνεσι, χωρίς να εἰμαι ὑποχρεωμένη να κρύβω τὸν πόνο μου.

Ο Λωράν σηκώθηκε καὶ με φωνὴ πνιγμένη εἶπε:

— Δὲν πιστεύω να θέλετε να πῆτε πὼς ἐξ αἰτίας μ' ὑ δεχτήκατε να κάνετε αὐτὸ τὸν ἀνόητο γάμο;

Μὲ τὴ θερμὴ μιὰς μάρτυρος ἡ Φραγκίσκη φώναξε:

— Σὰς ἀφῆσα να φαντασθῆτε ὅτι παντρεύομαι ἀπὸ ἔρωτα καὶ σεις τὸ πιστέψατε... Ναί, ναί, Λωράν, ἐξ αἰτίας σοῦ παντρεύομαι τὸν Μαρσέλ!... Έξ αἰτίας σας φεύγω... Ὑπέφερα πολὺ ἐδῶ... Ἰσως να θεραπευ-

Χαῖρε, Λωράν!... Χαῖρε!..

ΤΟΥ EDMOND JALOUX

θῶ ἐκεῖ κάτω!...

— Εἶσαι τρελλή, Φραγκίσκη! Εἰθὺς δὲν ἔκανα τίποτε να να τραβήξω τὴν ἀγ...
Δὲν τόλμησε ὅμως ν' ἀποτελειώσῃ τὴ λέξι του. Ἡ γυναίκα νος κατέβαινε πίσω ἀπ' τὰ δέντρα καὶ μέσα στὴ σκιά του το μεγάλωνε, ὁ Λωράν ντ' Άσσας, ἔβλεπε να λυγρὴ ἀπάνω στὸ πέτρινο πάγκο, τὸ ὑπέροχο κορμὶ τῆς νέας, ἡ ὁποία ταπεινὸνταν ἔτσι μπροστά του.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

— Ο Λωράν ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε τώρα γανά, ἔχοντας κρυμμένο τὸ κεφάλι της μέσα στὰ χέρια της.

— Φραγκίσκη, τῆς εἶπε σ' αὐτὴ. Σὰς ἔδινα πάντα με ψεύτικη ἀδιαφορία, γιατί ἔνοιωθα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σὰς ἦταν ἀπέραντο. Δὲν εἶδατε καὶ σεις ὅτι πάλαι μὰ ὁδὲς μου τις δυνάμεις γιὰ να ἐμποδίσω τὸ γάμο σας, ὅτι ἔισατε ἀπαράτηρη στὴ ζωὴ μου! Καὶ φοβοῦμαι τώρα, φοβοῦμαι γιατί σὸ ἐξῆς θὰ μείνω μόνος μου, μόνος χωρίς ἑσάς! Τὴ δὲν κάνατε δὲν θὰ εἴστε πειὰ ἐδῶ;

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 2027)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Υπο λινών των Αλφιδών

Παλ διαλινρεΐλαι ή εμορρεΐα

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Τὸ πρῶτο γράμμα πού μου ἦλθε καὶ πού τὸ ἀνοίξα με τὴν εὐχρηστικὴν ὅτι κάποια συνταγὴ το πικροῦ φαγητοῦ θὰ μοῖ ἐτέλλετο, τὶ νομίζετε πὼς περιέκλειε; Ἀπλουστάτα, μιά γυναικί... περιέγραφε! Ποιὸς ἦτο ὁ Βατέλ; Ἐρωτᾷ ἡ κ. Ἑλπινίκη Βου...

Ἄντὶ λοιπὸν νὰ συνταγολογήσωμεν, θὰ ἱστοριολογήσωμεν καὶ γι' αὐτὸ δὲν πταίω ἐγὼ ἀλλὰ ὁ κύριος Διευθυντὴς τοῦ «Μπουκέτου» πού ἤθελε νὰ με παρομοιάσῃ με τὸν Γάλλον ἐκείνον μάγειρον τοῦ 17ου αἰῶνος, πού ἠτοκτόνησεν ἀπὸ ὑπερβολικὴν εὐθυξίαν καὶ διὰ τοῦτο ἀπεκλήθη ἥως τῆς ἐποχῆς του, ἐνῶ ἂν τέτοιο πρᾶγμα συνέβαινεν στὴν σημερινὴν ἐποχὴν, τὸ λιγώτερο θὰ ἦτο νὰ ἀπεκαλεῖτο βλάκας... με περιεφαιλάν!

Κατὰ σύμπτωσιν με τὴν αἰτοῦσαν ἐπίσης Κυρία, μὰς δίδει τὸ ἱστορικὸν τῆς αὐτοκτονίας τοῦ Βατέλ ἡ Κυρία Σεβινία, εἰς τὰς περιλήψεις ἐπιστολᾶς τῆς.

Ὁ Βατέλ—maitre de bouche, ὅπως ἐλέγοντο τότε οἱ ἀρχιμάγειροι καὶ οἱ μαίτρ-ντε-οτέλ—ἦ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΒΑΓΟΝΙΟΥ

ΙΧΑΝ γνωρισθί δίχως άλλο μέσα στο τραίνο. Τά τραίνα που έρχονται κάθε πρωί, από τὰ περίχωρα, μέσα στην απέραντη καρδιά του Παρισιού, είνε παράξενες σέρρες, όπως τὰ έρωτικά ειδύλλια γεννιούνται με τὸ άνοιγμα μιάς πόρτας, ανθίζουν από τὸν ένα σταθμὸ ὡς τὸν ἄλλο, με τὸν λικνιστικὸ ρυθμὸ τῶν γρήγορων τροχῶν καὶ φθάνουν στὸ Παρίσι, έτοιμα νὰ φυλ-λορήσουν ἢ νὰ πάρουν μιά καινούργια δροσιά, σάν τὰ καλάθια με τὰ πολύχρωμα λουλούδια πὺ φτάνουν κάθε μέρα στὴν Ἀγορά.

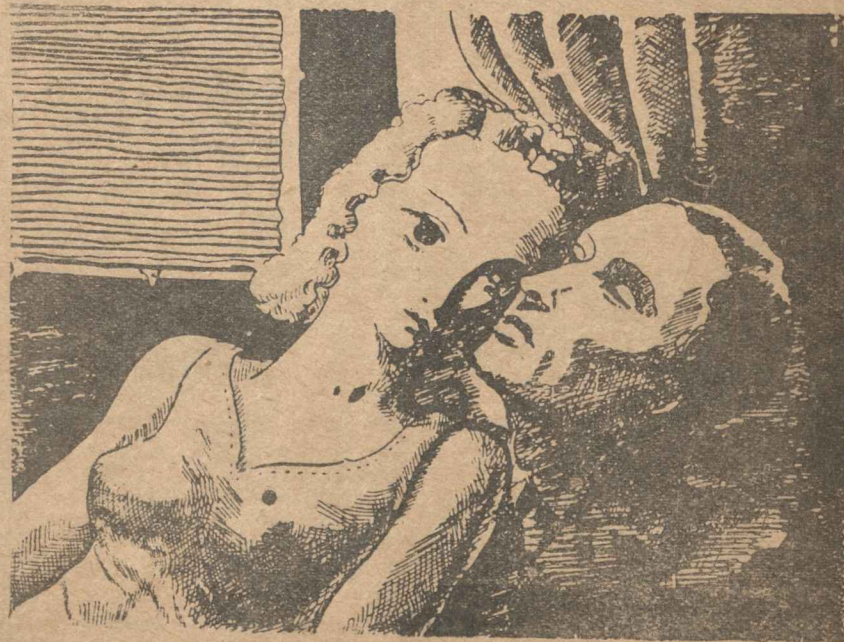
Αὐτοὶ λοιπόν, πὺ εἶχαν γνωρισθί μέσα στὸ τραίνο, ἦσαν χαριτωμένοι! Καὶ νέοι. Ἐκείνη, μελαχροινή με-
θος καὶ τρυφερότητα. Φοροῦσε ἕνα μπλέ τσιγιέρ, πὺ τῆς πή-
γαινε πολὺ ὡμορφα. Ἐκείνος, κομπὸς, χωρίς καπέλλο, με-
γλύξικα γάντια στὰ χέρια, εἶχε ἕνα κυνικὸ χαμόγελο στὰ χεί-
λη καὶ τὸ θάρρος στὰ μάτια, πὺ χαρακτηρίζει τοὺς περισσό-
τερους νέους, τῆς μεταπολεμικῆς γενεᾶς. Ἐτοὶ καὶ οἱ δυὸ μα-
ζύ, ὅπως ἦσαν ὡμορφοί, ἀψογοί, θαλκτικοί, ἔμοιαζαν με-
θ' αὐτοὺς πὺ δὲν κάνουν καμμιὰ δουλειά, περνώντας τὸν καιρὸ
τους με-τ' ἑρώτα. Μὰ κάθε πρωί πληδῶσαν ἀπὸ τὸ τραίνο πρὶν
ἀπὸ τὶς ἑπτὰ ἢ ὡρα κ' ἔτρεχαν στὸ γραφεῖο ἢ στὸ κατάστη-
μα, θιαστικά, ὅπως ἐκεῖνοι πὺ δὲν πληρώνονται τόσο καλά...
ὥστε νὰ μποροῦν νὰ φθάσουν λίγο ἀργά στὴ δουλειά τους.

Τρελλοὶ κ' οἱ δυὸ τους γιὰ μοναξιά, εἶχαν ὅρη κάτι πολὺ
ἔξυπνο. Οἱ γεωγράφοι καὶ οἱ κοινωνιολόγοι ἔχουν προσέξει πὺς
ἡ μεταναστεύσεις τῶν ἀνθρώπων τραβοῦν πάντα πρὸς δυσμὰς.
Ὁ κομπὸς νέος λοιπὸν καὶ ἡ ὡμορφὴ φίλῃ του εἶχαν ἀπλό-
στα προσέξει, ὅτι τὸ κύμα τῶν ἐπιβατῶν ξεγυρνάει πάντα πρὸς
τὰ πρῶτα βαγόνια καὶ πὺς τὸ τελευταῖο βαγόνι ἔμενε πάντα
ἀδειο κ' ἔρημο. Κ' ἔτσι, περιφρονῶντας τὰ λίγα δευτερόλεπτα
πὺ θὰ κέρδιζαν, ὅταν θὰ ἔφθαναν στὸ Παρίσι, ἀνέβαιναν στὸ
πρῶτο διαμέρισμα τοῦ τελευταίου βαγονιοῦ καὶ, πάντα, οἱ ἔ-
ρωτευμένοι μας ταξίδευαν μόνοι...

Μόνοι! Μόνοι γιὰ τὴν αὐτιμωρία ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας,
ἀνάμεσα σὲ γῆ καὶ οὐρανὸ. Ὁ κόσμος ἔφευγε, χανόταν πίσω
ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ βαγονιοῦ, ἔσθυνε, μακρυὰ-μακρυὰ, καὶ γρή-
γορα, γιὰ νὰ ξεχασθί γιὰ πάντα. Κ' ἐκεῖνοι, τὰ ξεχνάσαν ὅλα
καὶ τὶς ὡμορφες θύλλες με-τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὶς ντάλιες
καὶ τὸν ἀπέραντο σταθμὸ, πὺ ἀρχίζει πέντε χιλιόμετρα πρὶν
ἀπὸ τὸ Παρίσι, με-τὶς μαῦρες στοές του, τὶς ἀτμομηχανές πὺ
ξεφυσοῦσαν ζεστὸ ἀτμὸ καὶ τ' ἄλλα τοιαῦτα πὺ ἐρχόντουσαν ἀ-
πὸ τὰ περίχωρα.

Ἐνα μόνον ἔπρεπε νὰ προσέξουν οἱ ἐρωτευμένοι μας. Τὸ
τραῖνο μας πὺ τοὺς ἔφτανε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ τρα-
βοῦσε παρὰλληλα με-τὸ δικὸ τους. Ἄν τύχαινε οἱ ἐρωτευμένοι
νὰ ρίξουν γύρω τους μιά ματιά, θὰ κατάλαθάναν ὅτι, ἀφοῦ
μὰς ἔδλεπαν, τοὺς βλέπαμε
κ' ἔμελλε! Μὰ πὺς ἦσαν
δυνατὸν νὰ προσέξουν αὐτὸ
; Πὺς ἦσαν δυνατόν νὰ
προσέξουν, ὅτι ἕκατὸ ἔ-
νες ματιές, γεμάτες περιέρ-
γεια, κύτταζαν τὴν ἐρωτι-
κὴ μοναξιά τους. Ἐμεῖς
πγαίναμε στὸ Παρίσι κ'
ἐκεῖνοι ταξίδευαν γιὰ τὸν...
Παράδεισο!

Αὐτὸ τὸ θέαμα εἶχε γίνε-
ι γιὰ μὰς μιά ἀπαραίτητη
διασκέδασι, ὅπως ὁ κινημα-
τογράφος. Ὅσο δὲν φαινό-
ταν τὸ μοιραῖο τραῖνο, τὸ
τραῖνο με-τὸς ἐρωτευμέ-
νων, τὸ βαγόνι μὰς ἦταν
ἥσυχο. Οἱ κύριοι διάβαζαν
τὶς πρωινές ἐφημερίδες, χα-
μένοι σὲς εἰδήσεις γιὰ τὰ
σπὸς καὶ τὴν πολιτικὴ. Με-
ρικοὶ, σούφρωναν τὰ φρύ-
δια τοὺς μπροστὰ σὲς
σταυρωτὲς λέξεις. Ἡ κυρί-
ες πάλι ἔπλεκαν ὑπερθεμέ-
να ἐργόχρησι, ἀτελείωτα
σάν τὸν ἱστὸ τῆς Πηνελό-
πης. Μόλις δὴς φτάναμε
τὸ τραῖνο τοῦ ἔρωτος, τὸ

Ταξίδευαν γιὰ τὸν... Παράδεισο !..

βαγόνι μας ἀρχίζει νὰ κυριεύεται ἀπὸ ἕνα παράξενο μυστὸ
νικητῆς τοῦ Γύρου τῆς Γαλλίας, ἡ κρίσις τῆς κυβερνήσεως,
δολοφόνος τῆς ἡμέρας, χανόντουσαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ πῦμα
μας. Τὸ τρυφερὸ θέαμα τῶν ἐρωτευμένων πὺ φιλιόντουσαν
μιά ἥσυχη γωνιά ἐνὸς βαγονιοῦ τῆς τρίτης θέσεως, μὰς ἀ-
στάτωνα. Ἡ σταυρωτὴ λέξις με-τὰ τέσσερα γράμματα πὺ
λείωνε σὲ «ν» ἔκανε ἀμέσως γιὰ κείνον πὺ ἔφαγε νὰ τῆς
θῇ, κάθε μαγικὴ καὶ μυστηριώδης σημασία. Ἡ κυρί-
ες τοὺς πόντους στὸ πλέξιμο καὶ μιά ἀνοξιάτικη πνοή, γεμάτη
τὰ ἀρώματα, περνοῦσε ἀπὸ τὴν μιά ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τοῦ
βαγονιοῦ καὶ μὰς μέθαγε.

Καμμιὰ φορὰ δὲμος, μὰς... ἔκλεβαν: Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τραῖνα
γιὰ νὰ γελᾶση λιγάκι, — γιὰτὶ υπάρχουν λοκομοτιβες, παν-
διάρες σάν τὰ παιδιὰ πὺ πᾶνε στὸ σχολεῖο, — ξεπερνοῦσαν
τὸ ἄλλο καὶ χάνανε ἀπὸ τὰ μάτια μὰς τὸ χαριτωμένο ζευγαρι-
τῶν ἐρωτευμένων. Μέσα στὸ βαγόνι μὰς τότε ἀκούγονταν
«Α!» γεμάτῳ ἀγανάκτησι κ' ἕνα ἄλλο «Α!» γεμάτῳ ἰκανο-
τητι καὶ χαρᾶ, μόλις φθάνανε πάλι κοντὰ στὸ βαγόνι τῶν ἐ-
ρωτευμένων. Μήπως δὲν εἶχαμε αὐτὸ τὸ δικαίωμα, ἀφοῦ εἶχα-
μὲν πληρώσει τὸ εἰσιτήριό μας ;

Μὰ μέρα μάλιστα, κάποιοι πὺ τοῦ ἄρεσε νὰ κἀν χιλιόμε-
μας δῆλωσε ὅτι αὐτὴ τὴ διασκέδασι μὰς τὴν προσέφερε ἡ
ταιρεία τῶν Σιδηροδρόμων. Μὰ δὲν τὸ πιστεύαμε, φυσικά, γι-
ατὶ δὲν ἔχει κανεὶς ἐμπιστοσύνη σ' ἐκείνους πὺ θέλουν νὰ
κάνουν πάντα καλὰ πληροφορημένοι... Μὲ δυὸ λόγια εἶπα-
ποτε δὲν μποροῦσε νὰ ταραξῇ τοὺς ἐρωτευμένους μας, παρ-
μόναχα καμμιὰ ἐκτροχίασις.

Ἐπειτα, στὴν ἀποβάθρα τοῦ σταθμοῦ, τραβοῦσαν καὶ οἱ δυὸ
σοβαρά, σάν δυὸ νέοι πολὺ καθῶς πρέπει, πὺ πγαίνασαν βα-
στικά στὴ δουλειά τους.

Κ' ἔτσι τὸ θέαμα, ἡ καθημερινὴ διασκέδασις μας, ἔπαι-
τελως.

Ἀξαφνα, μιά Δευτέρα πρωί, δὲν τοὺς ξαναεἶδαμε. Μὰ δὲ
ἀνησυχίσαμε. Ἦταν καλοκαίρι. Ἐποχὴ τῶν διακοπῶν. Μακάρι
αὐτὴ ἡ ἀπουσία καὶ τῶν δυὸ μαζύ, πὺς νὰ σὰς τὸ πᾶ... γι-
ἐσημαίνει πολλὰ πράγματα...

Κ' ἔτσι πέρασαν δεκαπέντε μέρες με-τ' ὀλογερῷ ἡλίο καὶ
ὡμορφες ρομαντικὲς δύσεις. Δεκαπέντε μέρες, κ' ἔκδρομες
με-τ' ἄ-τ' ἐτ' ἀπὸ τὰ σκιερὰ δέντρα ἢ κοντὰ σὲς δυσωπ-
ὄχθες τοῦ ποταμοῦ... Ἡ γενικὴ γνώμη τοῦ βαγονιοῦ μὰς
ψιόταν σ' αὐτὴν τὴν ἀπλή φράσι ἐνὸς ἐπιστάτου:

— Ὁ, προσοχὴ στὴν ἐπιστολή τους !...

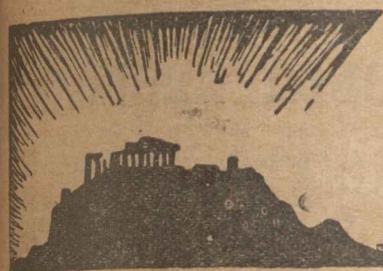
Θὰ με πιστέψετε, λοιπόν ; Χθές, τὴν Δευτέρα τὸ πρωί, ἡ ἐ-
στροφή τους ἦταν γιὰ μὰς μιά πολὺ μεγάλη ἀπογοήτευσις. ὅ-
νηκε ἀμέσως, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὅτι ὁ νικητῆς τοῦ Γύρου
τῆς Γαλλίας, ἡ ἐφημερὴς κυβερνήσεως καὶ ὁ δολοφόνος τῆς
δὲς δὲν θὰ ἔχαναν πειὰ τὸς περιφρονητικὰς τὴ δόξα τους,
ὅτι ὁ λῦτης τῶν σταυρωτῶν λέξεων δὲν θὰ συναντοῦσε πειὰ
νυπερέβλητα ἐμπόδια, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ πλέξιμο τῶν κυρι-
θὰ ἔπαιρνε τέλος, μιά μορφή καὶ θὰ γινόταν ἕνα ὡμορφο
ζεστὸ πολὺ-δερ...

Οἱ ἐρωτευμένοι μας δὲ
ἦσαν πειὰ ἐρωτευμένοι !

Τοὺς ἀνυπολόγισαμε μέσα
στὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν
γιὰτὶ δὲν κατέφταναν πειὰ
στὸ τελευταῖο βαγόνι. Ἄν
νέβαιναν στὰ πρῶτα βα-
γόνια καὶ καθόντουσαν ὅπως
εὑρίσκαν θέσι. Καὶ περι-
ναν νὰ φθάσιν τὸ τραῖνο
στὸ Παρίσι, διότι ὅσοι
χὼς ν' ἀνταλλάξουν ὅλη
μιά κατὰ... Κ' ὅσοι
δὲν εἶχαν μάλιστα, γι-
ἀνέβαιναν μαζί στὸ βαγόνι
νι. Ἐπειτα, δὲν ἀπέμει-
ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἀπλό-
στατα, ἀνεγόντουσαν ὁ ἕ-
νας τὸν ἄλλο, με-μὰ συ-
κινητικὴ ἐγκατέστησι. Μὰ
τὸ βαγόνι μὰς ἦταν μέγα-
χολικὸ, ὑπὸστὰ στὸ πῦ-
σινο τοῦ τρυφεροῦ αὐτοῦ
ειδύλλιο...

Μὰ πὺς ! ἔκανε ἔ-
φνα ὁ κύριος, πὺ ἦταν
πάντα καλὰ πληροφορημέ-
νος, μ' ἕνα εἰρωνικὸ χα-
γέλο. Δὲν τὸ μάδατε ; Οἱ
ἐρωτευμένοι μας παντρεῖ-
τηναι, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες. Ἐτσι, μαζί με-τὸ γαμήλιο
παῖδι τοὺς ἔκαναν καὶ τὶς διακοπές τους... Λοιπόν, ἐλπίζω, ὅτι
πᾶρα καταλαβαίνετε...

Καὶ ! Ὅλοι μὰς, δυστυχῶς, εἶχαμε καταλάβει πὺς οἱ ἐ-
ρωτευμένοι μας εἶχαν παντρεῖ-
τηναι, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες. Ἐτσι, μαζί με-τὸ γαμήλιο
παῖδι τοὺς ἔκαναν καὶ τὶς διακοπές τους... Λοιπόν, ἐλπίζω, ὅτι
πᾶρα καταλαβαίνετε...

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
Πὺς ΚΕΡΔΙΣΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΗΜΑ-
ΤΑ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

(Ὁμιλεῖ ὁ κ. Ι. Παπαστράτος)

Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ Πα-
παστράτου εἰσημερία ἀπὸ
τοὺς μεγάλους καπινοβιομηχανοὺς μὰς Κάτοχοι σημαντικωτάτης πε-
ριουσίας, ἡμποροῦν νὰ διαθέτουν με-εὐκολίαν ἑκατοντάδες χιλιάδων
ἀργυρίων, καὶ ἑκατομμύρια ἀκόμη, γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς. Ἡ
ἀρετὴ πὺ ἔκαμαν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια εἶνε παρὰδειγμα πρὸς
ἡμεῖς γιὰ τοὺς πλουσίους. Πὺς δὲμος ξεκίνησαν οἱ ἀδελφοὶ Παπα-
στράτου, γιὰ νὰ φτάσουν στὴ σημερινὴ καταπληκτικὴ ἐξέλιξι, νὰ εἶνε
καπινοκαπινοῦχοι καὶ νὰ ἔχουν τὸ πὺ τέλει ἐργοστάσιο καπινοβιο-
μηχανίας, πὺ δίδει ἐργασία καὶ ψυχή σὲ χιλιάδες ἐργάτες καὶ ἐργά-
τες ; Πὺς ἀπέκτησαν τὰ πρῶτα τοὺς χρήματα ; Μὲ τί δυσχέρειες
ἐκάλισαν ; Εἶνε ἡ σημερινὴ μεγάλη περιουσία τους ἀποτέλεσμα τύχης
ἢ ἐκτετατῆς σὲ προσωπικὴ τους ἐργασία καὶ κόπους πολλοὺς ; Ἴδου τὸσα
ἐπισημὰ ζητήματα, εἰς τὰ ὅποια πρέπει νὰ δοθῇ ἀπάντησις. Ἐπι-
σημὰ μὲν ἡ αὐτὸ τὸν ἄλλοτε γεροντιστὴ κ. Ι. Παπαστράτο πὺ
ἡμεῖς τοῦ, στὴν δδὸ Σταδίου 23, καὶ τὸν παρακαλοῦμε νὰ μὰς
πᾶς ἀπὸ τὸ πρῶτο τοὺς χρήματα οἱ ἀδελφοὶ Παπαστράτου καὶ
πὺς ἦταν ἡ ἐν γένει σταδιοδρομία των.

— Εἰμαστε, μὰς λέγει ὁ κ. Ι. Παπαστράτος, τέσσαρες ἀδελφοί. Ὁ
Ἐπαμεινώνδας, ὁ μεγαλύτερος, ἐνὸς, ὁ Σωτήριος καὶ ὁ Εὐάγγελος.
Ἐπὶ τῆς καὶ ἐπεράσαμε τὴν πρώτη μας νεότητι στὸ Ἀργίνοιο.
Ἰσοῦ ὁ μακροχρὴς ὁ πατέρας μὰς εἶχε ἐμπορικὴ κατὰστημα καὶ ἀρχετὴ
ἐπιχειρηματικὴ περιουσία. Δυστυχῶς, ὁ πατέρας μὰς ἀπέθανε νέος καὶ ἐμεί-
ναμε ὀρφανοὶ σὲ μικρὴ ἡλικία. Τὸ ἐμπορικὸ κατὰστημα δὲν ἡμπο-
ροῦσε νὰ τὸ διατηρήσῃ κανεὶς μὰς καὶ ἀναγκαστικὸ ἔκλεισε. Ἡ περι-
ουσία ὅμως πὺ μὰς εἶχε ἀφήσει ἦταν ἀρχετὴ καὶ μποροῦσαμε νὰ σπου-
δάσουμε οἱ δυὸ μεγαλύτεροι ἀδελφοί. Ὁ ἀδελφός μου Ἐπαμεινώνδας
ἐπέστρεψε μαθηματικὰ καὶ λογιστικὰ καὶ εἶχε τέτοια ἐπίδοσι, ὥστε
ἐπέβη με-τ' ὀπορφία στὴν Εὐρώπη. Ὅταν ἐπέστρεψε,
ἐπαρτήθη καθηγητῆς στὴν Ἀκαδημία Ἐμπορικῶν Ἐ-
πιστημῶν. Τὸ πρῶτο, λοιπόν, χρήματα ὁ μεγάλος ἀ-
δελφός μὰς τὰ ἀπέκτησε ἀπὸ τὴν ὑποτροφία ἡ ὡς κα-
τήγησις, ἐν τὰ ἔξοδα τῆς ὑποτροφίας δὲν ἡμπορεῖ
νὰ θεωρηθῶν ὡς πρῶτα κέρδη.

Ἐνὸς συνέχισε ὁ κ. Ι. Παπαστράτος —ἐποῦδασα
ἐνὸς καὶ ἔγνα διηγήσομαι. Ἐδιηγήσομαι στὸ Ἀργί-
νοιο καὶ κατακεῖμαι νὰ πιστεύω ὅτι δὲν ἦσαν ἀπὸ
τοὺς κακοὺς διηγήσομαι. Μοῦ ἄρεσε τὸ ἐπάγγελμα καὶ
ἐπειδὴ ἡ οἰκονομικὴ μὰς θέσις ἦταν πολὺ καλὴ, εὐ-
κολοκατάστημα ν' ἀναδειχθῶ καὶ ν' ἀποκτήσω πελά-
τας. Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι τὰ πρῶτα χρήματα τὰ ἐκέρ-
δισα, μὰς λέγει ὁ κ. Παπαστράτος, ὑπηρετῶν τὴν Θέ-
μι καὶ δὲν τὸν Ἐρμῆν.

Καὶ οἱ δυὸ μικρότεροι ἀδελφοὶ σὰς ; ἐρωτοῦμε
τὸν κ. Παπαστράτο.

— Ὁ Σωτήριος καὶ ὁ Εὐάγγελος ἐπέδωθον εἰς
τὸ ἐμπόριο καὶ συγκεκμημένα στὸ καπινομπόριο. Ἦσαν
πᾶρα πολὺ ἐργατικοὶ καὶ σύντομα κατάρθρωσαν νὰ
ἐκτετατῶν τὸν κύκλο τῶν ἐργασιῶν τους. Οἱ δυὸ,
καπὸν, μεγαλύνοντο ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη, καὶ οἱ δυὸ
μικρότεροι ἀπὸ τὸ ἐμπόριο, ἐκερδίσαν με-τὰ πρῶτα
πληθύν.

Καὶ πὺς —ἐν δὲν εἰμαστε ἀδελφικοὶ —ἐγκαταλείψατε σὲς καὶ
ὁ μεγάλος ἀδελφός σὰς τὴν ἐπιστήμη καὶ ἐπέδωθον εἰς τὸ ἐμπόριο ;
Πὺς ἐκερδίσατε τὴ μεγάλη περιουσία, ὥστε νὰ ἔχετε τὸ καλύτερο ἐ-
ργοστάσιο καπινοβιομηχανίας καὶ τὴν μεγαλυτέραν κατανάλωσι καπνῶν ;

— Μεγάλῃ περιουσίᾳ ! μὰς λέγει ὁ κ. Παπαστράτος, με-τ' ὅπως πὺ
ἔμελλε εἰς περὶ τῆς.

Μὰς συγχωρεῖτε, ἀλλὰ ἐνομίζαμε ὅτι ἡ μεγάλη περιουσία τῆς
ἐταιρείας Παπαστράτου εἶνε ἕνα γεγονός πασιδῆλο καὶ τὰ πασιδῆλα
γεγονότα δὲν ἡμπορεῖ νὰ τ' ἀρνηθῇ κανεὶς. Ἀλλοστε, δὲν ὑπάρχει
ἀπὸ τὸ ἀξιοκαταρχετὸ σ' αὐτὸ, ὅταν μάλιστα γίνεται καλὴ χρῆσις
τῆς περιουσίας. Ἐννοιοῦμε ὅτι ἔχετε μεγάλη περιουσία —καὶ τὸ
πρῶτο ὅλος ὁ κόσμος —ἐχουμε ὅτ' ὄνιν μὰς τὶς μεγάλες δωρεές πὺ
ἀπέβη κατὰ καιροὺς καὶ τὴν ἐν γένει φιλανθρωπικὴν δράσι σὰς.

Τὰ γεγονότα, μὰς ἀπαντᾶ, πολλὰς φορὲς ἀπαντοῦν. Βέβαια, συ-
νὰ κάνουν δωρεές, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι εἰμαστε ἐπαινοῦσι,
ὅπως νομίζουν μερικοὶ. Ἐχουν ἄλλοι πολὺ μεγαλυτέραν περιουσία καὶ
ὅμως δὲ φαίνονται. Ἀς ξαναγυρίσουμε δὲμος στὸ θέμα μὰς.

Μὲ ρωτήσατε πὺς μὰς ἀπερρόρησε τὸ καπινομπόριο, ἐμένα καὶ
τὸν ἀδελφόν μου. Εἶνε μιά ὁλόκληρη ἱστορία, τὴν ὅποια θὰ σὰς ἀφη-
γῶμαι.

Ἦσαν, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες. Ἐτσι, μαζί με-τὸ γαμήλιο
παῖδι τοὺς ἔκαναν καὶ τὶς διακοπές τους... Λοιπόν, ἐλπίζω, ὅτι
πᾶρα καταλαβαίνετε...

Καὶ ! Ὅλοι μὰς, δυστυχῶς, εἶχαμε καταλάβει πὺς οἱ ἐ-
ρωτευμένοι μας εἶχαν παντρεῖ-
τηναι, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες. Ἐτσι, μαζί με-τὸ γαμήλιο
παῖδι τοὺς ἔκαναν καὶ τὶς διακοπές τους... Λοιπόν, ἐλπίζω, ὅτι
πᾶρα καταλαβαίνετε...

ΜΙΡΕΙ-Γ ΜΠΡΟΣΕ

γῆθῳ με-λίγα λόγια. Με-
χρὶ τῆς ἐκρήξεως τοῦ πο-
λέμου, οἱ δυὸ γεώτε-
ροι ἀδελφοὶ μὰς ἡσυχολοῦντο με-τὸ καπινομπόριο στὴ γενετείρᾳ μὰς, τὸ
Ἀργίνοιο, ὅπου καὶ ἐγὼ ἐσυνέχισα τὴν διηγήσοιά μου. Μετὰ τὸν πόλεμο,
οἱ ἀδελφοὶ μὲ ἔφυγαν γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, ὅπου μετέφεραν καὶ τὸ κέν-
τρο τῶν ἐπιχειρησέων τους. Κυρίως, ἐργάζοντο στὴν Ὀλλανδία. Ἐκεῖ
ἔπαινε καὶ ὁ μεγάλος ἀδελφός μὰς, ὁ Ἐπαμεινώνδας, ὁ ὅποιος σὲ με-
ταξὺ παρητήθη ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ἐπέδωθ' ἐν αὐτὸς στὸ καπινο-
μπόριο. Τὰ καπνὰ, καθ' ὅλη τὴν περίοδο τοῦ πολέμου, εἶχαν μεγάλη
ζήτησι καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀδελφοὶ μὲ καὶ μεγάλο ἐνδιαφέρον εἶχαν γιὰ
τὸ καπινομπόριο —ἐδούλευαν ἀπὸ τὸ πρῶτο με-τὰ τὸ βράδυ —καὶ τὴν
δουλειά ἐκτελοῦσαν πολὺ καλὰ, ἐπέτυχαν σύντομα νὰ τροφοδοτοῦν με-
γάλα κέντρα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀγορᾶς.

Ἡ τύχη δὲν ἡμπορεῖ νὰ λοχηρισθῇ κανεὶς ὅτι τοὺς ἡνέωσε. Ὅτι
ἀπέκτησαν τὸ ὀφείλουν στὸ ἐπιχειρηματικὸν τους πνεῦμα καὶ στὸ γε-
γονὸς ὅτι δὲν ἐμπιστευότανε τὴ δουλειά τους παρὰ σὲς ἴδια τους τὰ
χέρια. Ἐτσι, τὰ κέρδη ἡῶσαν συστηματικὰ, ἀπὸ ἡμέρας σὲ ἡμέρας,
ἀνάλογος με-τὸν ἔξλων τους καὶ τὴν προσωπικὴ τους συμβολή. Ἀλ-
λοστε, καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἐσκέφθησαν νὰ μεταφέρουν τὴν ἐδρα τῶν
καπινοβιομηχανῶν ἐπιχειρησέων τους στὴν Εὐρώπη, εἶνε ἀρκετὰ χα-
κτηριστικὸ γιὰ τὸ ὅτι δὲν ὑπῆρξε καμμιὰ εὐνοία τύχης.

Μετὰ τὴν λῆξι τοῦ πολέμου, τὸ γραφεῖο μετεφέρθη εἰς τὰς Ἀ-
θήνας. Ἡ μεταφορὰ αὐτὴ συμπίπτει καὶ με-τὴν παραίτησι μὲν ἀπὸ τὴν
διηγήσοιά καὶ τὴν εἰσοδὸ μὲν στὴν ἐταιρεία τῶν ἀδελφῶν μου.

— Οἱ ἀδελφοὶ σὰς ἐργάζονται ἀκόμη στὸ ἐργοστάσιο στὸν Πει-
ραιᾶ ἡ περιουσίαν ἀπλῶς σὲ μιά ἀνώτερη ἐποπτεία ;

— Ὅλοι ἐργαζόμεστε, ὅπως πρῶτα, καὶ δὲν προκρίνεται νὰ παύ-
σουμε νὰ ἐργαζώμεθα. Ἡ ἐργασία εἶνε γιὰ ὅλους μὰς
ἀνάγκη. Ἀρκεῖ νὰ σὰς ἀναφέρω ὅτι οἱ ἀδελφοὶ μὲν
Σωτήριος καὶ Εὐάγγελος βρίσκονται στὸ ἐργοστάσιο
ἀπὸ τὶς 7 τὸ πρωί καὶ δὲν φεύγουν παρὰ ὅταν φέ-
γη καὶ ὁ τελευταῖος ἐργάτης. Ἐπίσης ἐργάζονται ὅλοι
οἱ δικοὶ μὰς, γυιοί, ἀνεψιοί, γαμβροὶ κ. λ. π.

Ἀποτολοῦμε ἕνα τελευταῖο ἐρώτημα, ἂν καὶ κάπως
ἄσχετο με-τὴν ἐρευνά μὰς. Ἀπὸ δημοσιογραφικὴν ὀ-
μωσ συνήθεια — ἡ περιέργεια —δὲν ἡμποροῦσαμε νὰ
μὴ ρωτήσομε ἐὰν δὲς λέγονται, ὅτι ὁ κ. Ι. Παπα-
στράτος ἐγκατέλειπε ὀριστικὰ τὴν πολιτικὴν, εἶνε ἀλή-
θεια.

— Ἀπὸ τὴν πολιτικὴν μὰς εἶπε, ἐδοκιμάσα μεγά-
λες ἀπογοητεύσεις. Ἀλλοτεῖς εἶχα φαντασθῇ τὰ πρῶ-
τα καὶ ἄλλοτε τὰ ῥήματα. Πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι
πὺ ἐφάντασθησαν ὅτι ἡ ἀναμῆσις μὲ τὴν πολι-
τικὴν ἀπέβλεπε στὸ νὰ ἐξυπηρετήσω συμφέροντα τῆς ἐ-
ταιρείας μὰς, ἂν καὶ ἐγὼ εἶχα διαφανέτως ἐπιδεί-
ξει. Ἀπεράσιστα γι' αὐτὸ, ὅσοι μάλιστα ἀπὸ τὰ τε-
λευταῖα γεγονότα, νὰ παρητήθῃ ὀριστικὰ ἀπὸ τὴν
πολιτικὴν δὲν ὀφείλονται πλέον νὰ πολιτευθῶν. Ἀρκε-
τὰ ἔχουσα, ὥστε νὰ εἶνε περὶ τὸ νὰ ἐναυδοκίμασθαι.
Ἀλλοτεῖς, ἐὰν θέλῃ κανεὶς νὰ φανῇ χρήσιμος στὴν
κοινωνία δὲν εἶνε καθόλου ἀσφαλές νὰ πολιτευεταί.

Γιὰ ὅσους μάλιστα διεκύνουν μεγάλες ἐταιρείες καὶ ἐπιχειρήσεις, πὺ
συντελοῦν στὴν οἰκονομικὴ πρόοδο τοῦ τόπου, ἡ πολιτικὴ εἶνε τελειῶς
ἀσυμβίβαστη. Γιὰτὶ, ἐνὸς ἀγίνοντι τὶς δουλειές τους, καὶ τίποτε δὲν
ἐπιτυγχάνουν καὶ τοὺς κατηγοροῦν γιὰ ἰδιοτελεῖς σκοποὺς. Μπορεῖ, μὰ-
λιστα, νὰ χρεωκοπήσῃ μιά σοβαρὰ ἐπιχείρησις, πρὸς ζημίαν, βέβαια,
καὶ τῆς κοινωνίας, κ' ἔτσι τὸ κακὸ εἶνε πολὺ μεγάλο. Μακάρι, λοιπόν,
ἀπὸ τὴν πολιτικὴν Κοινωνικὴν δρᾶς, ὀφειλὴν ἡμπορεῖ νὰ ἀναπηδή κα-
νεὶς καὶ ἐξω ἀπ' αὐτὴν, ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλῃ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ἀπαντήσεις

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ ΠΑΠΑΙ

Ἀπὸ τοὺς ποντήφκας τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας εἰμὲν
περισσότερα χρόνια στὸν παπικὸ θρόνον οἱ ἔξῃς κατὰ σειράν:
Ὁ Ἀγιος Πέτρος 34 χρόνια, ὁ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΧΕΡΤΜΑΝ

Στις παραμονές μιας νέας αίματοχυσίας. Μιά έφιαλτική νύχτα στο Βερολίνο. Το σατανικό εργαστήριο του δόκτορος Χέρτμαν, στον πύργο του κόμητος της Φλάνδρας. Ένα έγκληματικό πείραμα. Τα τραγικά θύματα των άσφυξιογόνων. Το παράπονο ενός γάλλου ταγματάρχη. Μία ανατριχιαστική σελίδα από «Απομνημονεύματα» της Άννας-Μαρίας Λεσερ κλπ.

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στις παραμονές ενός παγκοσμίου, τρομαχτικού πολέμου. Όλα τα κράτη προπαρασκευάζονται για ν' αντιμετωπίσουν την απότροπη αίματοχυσία. Τα χημικά εργαστήρια, τα εργοστάσια πυρομαχικών, τα ναυπηγεία κι' ολοκληρωσ ή βιομηχανία του πολέμου θρίσκειται σέ πυρετώδη κίνησι. Ο πόλεμος έρχεται. Μάταια ή Κοινωνία των Έθνών αγωνίζεται νά κρατήσει τά προσήματα. Η ατελείωτες συζητήσεις των μελών της δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα. Η ανθρωπότης προχωρεί με γρήγορο βήμα προς την καταστροφή. Ο θάνατος, ο άπαισιος θάνατος έτοιμάζεται ν' αρπάξει τις χιλιάδες των θυμάτων του που θα πέσουν... ήρωικά σ'α πεδία των μαχών και θα δηλητηριασθούν σ'άν ενοχλητικά ζώσα από τά δηλητηριώδη αέρια!

Η ειρήνη, έγινε πειά μία λέξη δίχως σημασία. Και ο κόσμος, όλ' αυτό το πλήθος των ανθρώπων που εργάζονται για νά κερδίσουν τό ψωμί τους, άρχισε νά συνηθίζει στην ιδέα, ότι μόνον ο πόλεμος θα τους σώσει από τη δυστυχία. Στην Ιταλία υπάρχει ένας άπερίγραπτος ένθουσιασμός. Στην Αγγλία και την Γαλλία τό ίδιο. Και οί στρατιώτες που φορτώνονται άγελήδον σ'α καράβια για νά μεταφερθούν στην έφιαλτική Έρυθρά, τραγουδούν πατριωτικά θούρια και έχουν την έλπίδα της νίκης. Κανείς δεν ξέρει, ότι ή έπιτυχία των «έπιχειρήσεων» εξαρτάται από τά χημικά μέσα και τό πυκνό δίχτυ της κατασκοπείας. Όλοι πιστεύουν σ'όν ήρωισμό και στην άνδρεία τους. Είμαστε άκριβώς στην ίδια ψυχική κατάσταση των παραμονών του φοβερού αίματοκυλισμάτος του παγκοσμίου πολέμου. Κι' αυτή άκριβώς ή εποχή κάνει έπικαιρο τό ακόλουθο απόσπασμα των «Απομνημονεύματων» της φρουλάιν Ντόκτωρ. Σ'α τό μεταφράζουμε, γιατί, μ'α την αλήθεια, είναι πολύ χαρακτηριστικό:

«Στις δώδεκα ή ώρα τή νύχτα, ένα παράρτημα των «Απογευματινών Νέων» του Βερολίνου, γράφει ή πασίγνωστη κατασκοπος, αναστατώνει τους κατοίκους της γερμανικής πρωτεύουσας. Η φωνές των έφημεριδοπωλών, τάραν την εύθυμία της νύχτας, άφιναν συγκινημένους τους ανθρώπους και ήλεκτρίζαν την ατμόσφαιρα. Μιά όγκώδης διδωλώς κατέβαινε προς τ' άνκτορα του Κάιζερ. Οί φίλησχοι άστοί κουνούσαν έξαλλοι τώρα τά χέρια τους και με μία έκφραση παραφροσύνης σ'α μάτια φάνταζαν κάθε τόσο:

— Ζήτω ο Αυτοκράτωρ! Ζήτω ο πόλεμος!

Κι' αυτή ή διαδήλωση σιγά-σιγά, μεγάλωνε και γινόταν ένας τρικυμισμένος άκεανός, μία τρομαχτική ανθρώπινη μάζα που παραληρούσε από ένθουσιασμό. Κάθε άξιωματικός γινόταν αντικείμενο θερμοδ'ων πατριωτικών έκδηλώσεων. Κι' ή μουσική του δήμου άναγκάσθηκε νά συνδεύσει αυτήν την μάζα των παραφρόνων, παλαιώνοντας δι'αρκώς τόν έθνικό ύμνο.

Στη μία ή ώρα, μία τηλεφωνική πρόσκλησι, μ' έκανε νά έπισκεφθώ τό εργαστήριο του δόκτορος Χέρτμαν, που θρίσκό-

σαν σ' ένα διαμέρισμα του πύργου του κόμητος της Φλάνδρας. Ο δόκτωρ Χέρτμαν, ο διάσημος χημικός της Γερμανίας, ήταν νά λεπτό κι' άσθενικό γεροντάκι, με δυό μικρά μουσικά μάτια και μία φυσιογνωμία πιθήκου. Τρεις μήνες τώρα είχε κλεισθεί σ' αυτόν τόν πύργο και μ' άπόλυτη μυστικότητα είχε άρραξήσει σ'α μέλητες του, με την έγκρισή του Αυτοκράτορος. Και εκεί τό θρόνυ, που ο κόσμος στους δρόμους είχε ένθουσιασθή στην είδηση του πολέμου, με είχε καλέσει μαζί με δέκα άλλους έμπιστους φίλους του για νά παρευρεθώμε σ'α πείραμά του. Όταν μάλιστα στο εργαστήριό του είδα πως είχαν έρθει κώλα τρεις στρατιώτοι, ένας άνώτερος υπάλληλος του υπουργείου των Στρατιωτικών, ο ύπασπιστης του αυτοκράτορος και πέντε άλλοι αξιωματικοί του κράτους. Όλοι κρατούσαν την άνασθη των και παρακολουθούσαν τόν Χέρτμαν που τους άνέπνευσε τά σ'α διά του, μία νέα, δηλαδή, τρομαχτική εφεύρεσή του. Οί περιπατητοί, όμως, δυσπιστούσαν σ'α λόγια του. Δεν μπορούσαν νά ήξηγήσουν πώς μπορούσε ένας ολοκληρωσ στρατός νά διαλυθώ. Τότε ο Χέρτμαν για νά τους άποδείξη την αλήθεια των ισχυρισμών του είπε στους βοηθούς του νά θιάλουν τό δερμάτινο σπασμα ενός μεταλλικού τραπέζιου. Πάνω σ' αυτό ύπήρχε μία τεράστια γυάλα, πλάι σ' αυτή ένα γυάλινο κουτί και στην άκρη το ένα περίεργο μηχανήμα! Ο παράξενος έπιστήμων πλησίασε κοντά σ'α τραπέζι και μ'α έξήγησε:

— Πρέπει νά διατηρήσετε την ψυχραιμία σας. Θα παρακολουθήσετε την άγωνία ενός ζώου. Δυστυχώς ή έπιστήμη για τις πρόσόδους της χρησιμοποιεί α'ατά τ' άθωα πλάσματα. Μά τι νά γινώ! Όλα πρέπει νά τά κάνουμε για τό καλό της Γερμανίας.

Και σ' ένα νεύμα του οί βοηθοί του έκλεισαν σ'α γυάλινο κουτί μί γάτα. Τό ζώο έξαγριώθηκε. Προαισθανόμενο τό τέλος του, άρχισε νά ούρλιάζει και προσπαθούσε νά ξεφύγ από τό κουτί.

— Τό βλέπετε πόσο ζωηρό είναι, παρατήρησε ο δόκτωρ. Τώρα προσέξτε. Θα τό περάσω σ'α θάλαμο των παρατηρήσεων.

Και πίεςε ένα ηλεκτρικό κουμπί. Την ίδια στιγμή υπεχώρησε τό γυάλινο φράγμα και ή γάτα πήδησε μέσα σ'α άλλο γυάλινο κιβώτιο. Έτα έθώθη κε φιλικώς.

— Έμεις πλησιάζουμε πολύ κοντά για νά παρακολουθήσουμε τόν θά έκανε τώρα έκφραση. Έκείνο, όμως, που πρόσέξε ήταν ή τι ή φυσιογνωμία του είχε πάρει μία σ'α νική έκφραση.

— Και τώρα, μ'α είπε, άς άρχίσουμε τό πείραμα.

Και πίεςε τό πρώτο εργο μηχανήμα, που σ'ας άνέφερε. Είπαμε τότε ένα λευκό γυάλινο κιβώτιο. Η γάτα έτρεχε σ'άν λυσσώδη μένη, δέξια κι' αριστερά, κυλούσαν νά τ'α γαυγίσ και αόλητα άπάσιμα. Μετά ένα λεπτό από τά μάτια της άρχισε νά τρέψι πυκτό αίμα, ένώ από τό στόμα της έβγαζαν πρόσκινι άραία.

Τό μαρτύριο του δόστχου ζώου ήταν τόσο άποτρόπαιο, ώστε άγωνίζονταν νά κρατήσω την παρρη μου. Ο δόκτωρ Χέρτμαν είχε πίεςε πάλι την σατανική μηχανή του. Α'ατή

πάλι έβγαζε αίμα από τό στόμα και από τό κεφάλι.

— Τό βλέπετε πόσο ζωηρό είναι, παρατήρησε ο δόκτωρ. Τώρα προσέξτε. Θα τό περάσω σ'α θάλαμο των παρατηρήσεων.

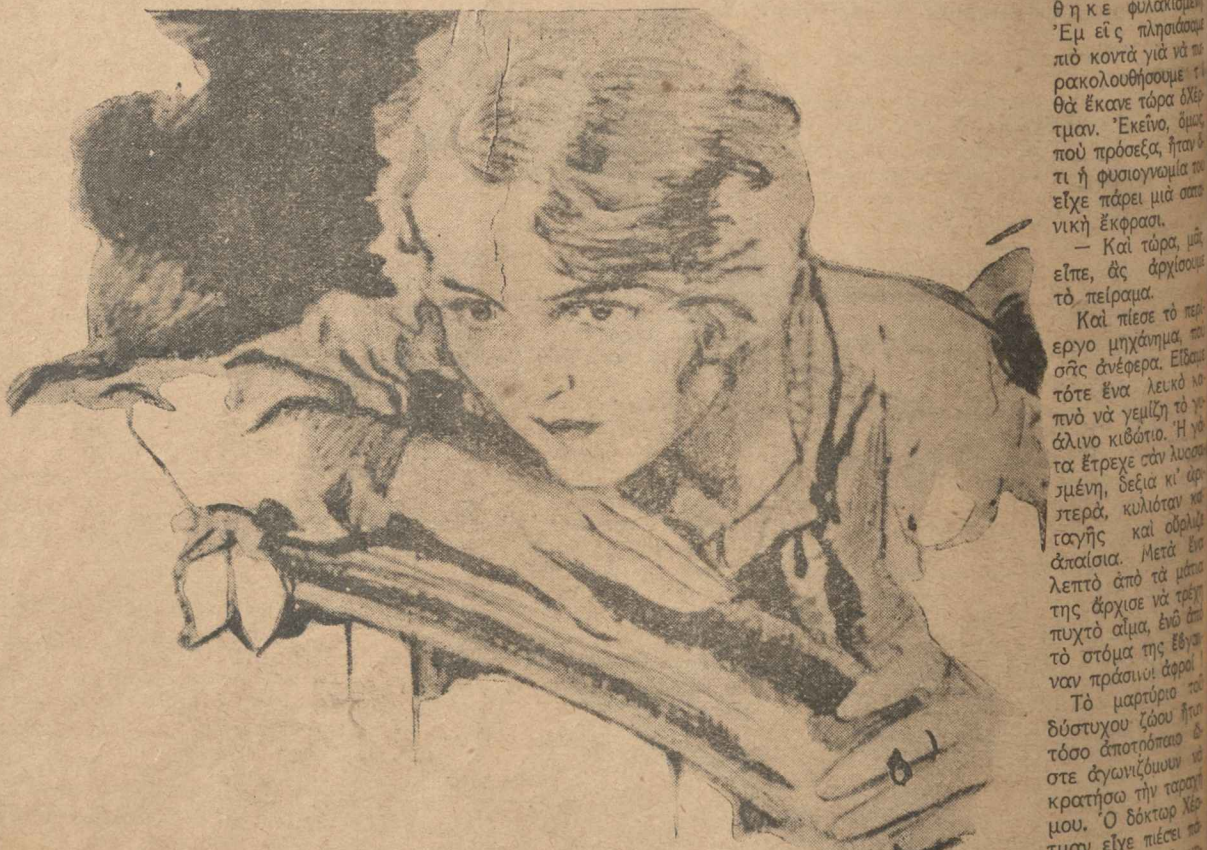
Και πίεςε ένα ηλεκτρικό κουμπί. Την ίδια στιγμή υπεχώρησε τό γυάλινο φράγμα και ή γάτα πήδησε μέσα σ'α άλλο γυάλινο κιβώτιο. Έτα έθώθη κε φιλικώς.

— Έμεις πλησιάζουμε πολύ κοντά για νά παρακολουθήσουμε τόν θά έκανε τώρα έκφραση. Έκείνο, όμως, που πρόσέξε ήταν ή τι ή φυσιογνωμία του είχε πάρει μία σ'α νική έκφραση.

— Και τώρα, μ'α είπε, άς άρχίσουμε τό πείραμα.

Και πίεςε τό πρώτο εργο μηχανήμα, που σ'ας άνέφερε. Είπαμε τότε ένα λευκό γυάλινο κιβώτιο. Η γάτα έτρεχε σ'άν λυσσώδη μένη, δέξια κι' αριστερά, κυλούσαν νά τ'α γαυγίσ και αόλητα άπάσιμα. Μετά ένα λεπτό από τά μάτια της άρχισε νά τρέψι πυκτό αίμα, ένώ από τό στόμα της έβγαζαν πρόσκινι άραία.

Τό μαρτύριο του δόστχου ζώου ήταν τόσο άποτρόπαιο, ώστε άγωνίζονταν νά κρατήσω την παρρη μου. Ο δόκτωρ Χέρτμαν είχε πίεςε πάλι την σατανική μηχανή του. Α'ατή

Και τότε είδαμε κ'ατ'ι τρομερό!

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

(Από τά ξένα σατυρικά φύλλα)

Η διεύθυνσις των Έργοστασίων ήλεκτροπαραγωγής της Λειψίας, μη θεωρούσα έπαισές τό νά χαιρετούνται οί υπάλληλοί της με τό περίφημο: «Χάιλ Χίτλερ! (Ζήτω ο Χίτλερ), τους επέβαλε επί πλέον ν' άρχίζουν και νά τελειώνουν όλες τις τηλεφωνικές συνομιλίες των με τό «Χάιλ Χίτλερ».

Έτσι άκούει κανείς συχνά σ'α τηλεφώνω της Λειψίας διαλόγους, όπως ο'αυτός:

— Έμπρός; ρωτάει ο πελάτης που του τηλεφωνούν από την Έταιρία.

— Χάιλ Χίτλερ! του απαντάει μία φωνή. Κύριε, αν δεν πληρώσετε ως αύριό τό λογαριασμό σας, θά σ'α κόψουμε τό ρεύμα σας. Χάιλ Χίτλερ!

Ο Γκαλινό μπαίνει σ'α τρένο σ' ένα βαγόνι, σ'α οποίο κάθονται έξη άτομα, τρία σ'α κάθε πάγκο.

Κάθεται κι' α'αυτός και κατόπιν κυττάζει διαδοχικά τους δύο πάγκους.

— Διάβολε! λέει. Σ' αυτό τόν πάγκο άπέναντι κάθονται τρεις, ενώ έδώ ήμαστε τέσσερες...

Και πηγαίνει και κάθεται σ'όν άλλο πάγκο!...

Ο συνταγματάρχης πλησιάζει ένα διοικητικό λοχία και τόν ρωτάει:

— Τι είναι αυτά που φοράς;

— Γυαλιά, συνταγματάρχα μου.

— Και γιατί φοράς γυαλιά; Μου φαίνεται πως τό άπαγορεύει ο κανονισμός.

— Συνταγματάρχα μου, είμαι μύωψ.

— Μά κι' έγώ είμαι μύωψ... Αφού λοιπόν φοράς έσύ γυαλιά, τί πρέπει νά φορέσω έγώ που είμαι άνώτερός σου; Τηλεσκοπία!...

Ένας καινούργιος ύπηρέτης προσλαμβάνεται σ'α μία θεοφοβούμενη οίκογένεια.

— Έδώ πηγαίνουμε κάθε Κυριακή στην Έκκλησία, του λέει ο κύριός του.

— Ωραία!

— Έξομολογούμεθα μία φορά τό μήνα.

— Ωραία!

— Και μεταλαμβάνουμε κάθε δεκαπέντε μέρες.

— Ωραία! Έλπίζω μόνον ότι θά λάβετε ύπ' όψι σας σ'α μισθό... την παραπάνω σ'ατή δουλειά! Αποκρίνεται άτάραχα ο ύπηρέτης.

Μιά χωρική μπαίνει για πρώτη φορά ύπηρέτρια στην πρωτεύουσα. Βλεπόντας λοιπόν τους κυρίους της νά κάνουν καθημερινώς μπάνιο, χεϊμώνα—καλοκαίρι—άνοισιέται μ' α'ατορία.

— Κάθουν κάθε μέρα μπάνιο!... Ασφαλώς θάγουν γερά κρύα για νά μην άρρωσταίνουν!...

Μπατίσι! λέει ο κόμης σ'όν υποκόμο του. Α'ατή ή βοήμη που δίνεις σ'α άλλα δεν άξίζει τίποτε.

Μά είναι ή ίδια, αυτή που τρώνε πάντοτε...

— Πιθανόν, μά σου είπα δεν άξίζει τίποτε...

— Τά άλλα όμως την τρώνε...

— Και τί άποδεικνύει α'ατό;

— Τότε ο Μπατίσι ύψώνοντας τους ώμους του απαντά:

— Ότι έχετε α'αλώς καλύτερο γούστο από τ'α άλλα σ'ατή... τωφή σας...

Ο γιατρός διέταξε τόν Ζωρζ νά κάνει μία ώρα την ήμερα περίπατο με άμάξι.

Ο Ζωρζ, άρχίζοντας την κούρα του, μπαίνει σ' ένα άμάξι, τό οποίο ξεκινάει άμέσως με καλπαμό.

— Έ! Έ! φωνάζει σ'όν άμαξά. Όχι τόσο γρήγορα!... Με τό δρόμο που πήρες, ή ώρα θά περάσει σε... δέκα λεπτά!...

φορά ή γάτα τινάχτηκε έπάνω και ύστερα έμεινε άκίνητη.

— Έσκασε, μ'α είπε μ' α'απόθεια ο δόκτωρ.

Κι' άφ'αρε τους βοηθούς του νά την θιάλουν από τό γυάλινο κιβώτιο και νά την τοποθετήσουν σ' ένα άλλο μεταλλικό τραπέζι. Έατερα πήρε τά υστέρια του, έσκισε τό στήθος της και τότε έβγαλε κ'ατ'ι τρομερό. Τά σπλάγχνα του ζώου είχαν πολτοποιηθή και είχαν μαυρίσει. Έμείς δεν καταλαβαίναμε τίποτε.

— Αν ύποθέσουμε, μ'α έξήγησε ο Χέρτμαν, ότι ένας τέτοιος λευκός καπνός σκορπίζεται σ'ας έχθρικές γραμμές του Μετώπου, είμαι βέβαιος, ότι θά είχε τά ίδια άποτελέσματα!

Όλοι μ'α είχαμε χλωμιάσει. Μόνον ο χημικός Χέρτμαν χαμογέλασε άγχαριστήμενος. Δεν ξέρω γιατί έκείνη την στιγμή μου έβγαζε την έντύπωσι ενός παράφρονος έγκληματίου.

Έβγαζε από τόν πύργο του κόμητος της Φλάνδρας με ένα περίεργο φόβο στην καρδιά. Είχαμε καταλάβει, ότι αυτό τό νέο έπαισ της Γερμανίας ήταν άπάνθρωπο. Νομίζαμε δέ ότι ποτέ δεν θα έχρημοποιείτο. Δυστυχώς όμως ή φορά των πραγμάτων άναγκάσε την Γερμανία νά έχκαταλείψη κάθε αίσθηματισμό. Και έτσι τά άσφυξιογόνα σκόρπισαν τόν θάνατο σ' ένατομμύρια άλλων ανθρώπων.

Στην μετέπειτα δράσι μου πολλές φορές μου δόθηκε ή εύκαρία νά έπισκεφθώ νοσοκομεία γεμάτα από θύματα των άσφυξιογόνων. Ήταν τό πιο ανατριχιαστικό θέαμα του πολέμου. Θυμάμαι μάλιστα, μία φορά, τότε που ύπηρετούσα ως νοσοκόμος σ' ένα γαλλικό νοσοκομείο, την έξής σκηνή:

Έσ'α από μία πολύνεκρη μάχη, τά αυτοκίνητα του έρυθρού σταυρού μ'ας έφεραν ένα πλήθος τραυματίες. Οί περισσότεροι ήσαν σ'α τραγική κατάσταση. Είχαν τυφλωθή από τ' άσφυξιογόνα και είχαν κομματιασμένα τά σπλάγχνα τους. Βογγούσαν σπαραγμικά και πέθαιναν ο ένας μετά τόν άλλον. Α'έξέχαστος θά μου μείνη ο θάνατος ενός Γάλλου ταγματάρχη, που είχε κερδίσει τά γυάλινα του σ'α μέτωπο και του είχαν στολίσει τό στήθος με παράσημα άνδρείας. Στις τελευταίες του στιγμές με φώναζε κοντά του και μου είπε:

— Η Γερμανία έκανε ένα άσυγχώρητο έγκλημα. Ανακάλυψε τ' άσφυξιογόνα.

Κι' έγώ, για τί νά τό κρύψω, ντράπηκα για τους συμπατριώτας μου. Ο πόλεμος με τό άσφυξιογόνα ήταν άπάνθρωπος!

Α'ατά γράφει ή φρουλάιν Ντόκτωρ σ' «Απομνημονεύματά» της. Μά καθώς ξέρετε και σήμερα ακόμη όλα τά κράτη έτοιμάζουν μυστικά για νά αντιμετωπίσουν έναν νέο χημικό πόλεμο.

Και τάς πρόσόδους της... έπιστήμης θά τις πληρώσουν με τή ζωή τους πολλές χιλιάδες ανθρώπων, έτσι άκριβώς, όπως σ'α παγκόσμιο αίματοκύλισμα του 1914

— 18 ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΠΕΤΗΡΙΔΕΣ

9 Οκτωβρίου 1547. — Γέννησις του μεγάλου Ισπανού συγγραφέως Μιγκουέλ Κερέντα.

12 Οκτωβρίου 1924. — Θάνατος του Άνατόλ Φράνκ.

14 Οκτωβρίου 1822. — Γέννησις του Βίκτωρος Ουγκώ και της Άδέλας Φουσέ.

15 Οκτωβρίου 1844. — Γέννησις του μεγάλου Γερμανού φιλοσόφου Φρειδερίκου Νίτσε.

18 Οκτωβρίου 1745. — Θάνατος του περιφημού Ιρλανδού μυθιστοριογράφου Σουίφτ, του συγγραφέως των «Ταξιδιών του Γκιούλιβερ».

20 Οκτωβρίου 1762. — Γέννησις του διασημού Γάλλου έλληνοποιητού Άντρέ Σεβιέ.

22 Οκτωβρίου 1844. — Γέννησις της Σάρρας Μπερνάρ.

22 Οκτωβρίου 1872. — Θάνατος του διασημού Γάλλου ποιητού Θεοφίλου Γκατιέ.

24 Οκτωβρίου 1883. — Ήταιμοδοτό του μεγάλου πολιτικού Ραυμόνδου Πουανκαρέ σ'ατή δημοσίografiα με τό ψευδώνυμο Σερζό.

σιάτες; Πώς μπορούσε να μένη μόνη της στο Παρίσι, κοντά στο μνηστήρα της;

Κ' έγραψε στον αδελφό του πατέρα της για να την πάρη κοντά του.

Η απάντησις ήρθε: της έγραφαν ότι την περίμεναν στο Μαλβάλ κι' όταν θα ήταν καλόμεντος εκεί... Μά πόσο στεγνή και χωρίς στοργή ήταν η επιστολή αυτή!...

Τό άμαξι προχωρούσε τώρα μέσα σ' ένα δάσος κάτ' από πυκνά δέντρα. Ο ήλιος είχε κρυφτεί. Σε μία ώρα θα νύκτωνε.

Πόσο η Ντενίς ένοιωσε τον έαυτό της, μακριά από το Παρίσι, μακριά απ' ότι είχε αγαπήσει, μακριά απ' το Ροβέρτο της!...

— Πλησιάζουμε, δεσποινίς, είπε ο οδηγός. Μερικές εκατοντάδες μέτρα ακόμα και θα είμαστε στο χωριό. Δεν βλέπετε ακόμα τα πρώτα στίγματα του, γιατί αυτό το δάσος τα κρύβει.

— Όλος ο τόπος είνε έτσι δασωμένος;

— Ναί, έτσι είνε όλη η περιοχή του Μαλβάλ. Τό σπίτι του θείου σου βρίσκεται σ' ενός χιλιόμετρου απόστασι από δω. Θα φοβηθήτε ίσως έχει τις πρώτες μέρες, έσεις που δεν είσατε συνηθισμένη στη μοναξιά της έσοχης. Όστόσο, ο κ. και η κ. Φαβρέιγ δεν είνε και τόσο μόνον τον τελευταίο καιρό...

Έχουν και γείτονες τώρα, ένα γέρο εισοδηματία που χιτισε ένα σπίτι πιο πέρα από το δικό τους, κοντά στους «Εφτά Δρόμους».

— Τι είνε αυτοί οι «Εφτά Δρόμοι»; Κανένας συνοικισμός;

— Όχι... είνε ένα σταυροδρόμι όπου διασταυρώνονται έφτά δρόμοι.

Έχει κι' αυτό ένα πολύ περίεργο θρόλο με φαντάσματα και με πεθαμένους.

Είχαν μνη πειά μέσα στο χωριό και περνούσαν κατά μήκος των φτωχόσπιτων του γεντρικού δρόμου του. Τό προσέπεσαν και μνηκαν πάλι σ' ένα δάσος...

Σε λίγο τό άμαξι στάθηκε κι' ο χωρικός πήδηξε κάτω, λέγοντας στην εξαφιασμένη Ντενίς:

— Φτάσαμε, δεσποινίς!...

Η Ντενίς δεν είχε δει τό σπίτι των θείων της, γιατί τό έκρυβαν τα δέντρα.

— Υπάρχουν δυό εισοδοί, της έξηγησε ο χωρικός. Η μία από τό μπροστινό μέρος του σπιτιού, κ' η άλλη από δω, από αυτή τη δεντροστοιχία. Έγώ μπαίνω πάντα από δω.

Σάθην αν μπρός σε μία μικρή τζαμωτή πόρτα και ο χωρικός χτύπησε τό κουδούνι. Θάλεγε κανείς από την ήχώ του κουδουνίσματος; πώς τό στίτι ήταν άδειο, πώς δεν είχε έπιπλα...

— Πάω να φέρω τις αποσκευές σας, είπε ο χωρικός κι' άπομακρύνθηκε, αφήνοντας τη Ντενίς μόνη.

Η νέα έτρεμε λίγο, περιμένοντας να φανή η θεία της Άδριανή στην πόρτα.

Μά, εξαφνα ένα παράθυρο άνοιξε από πάνω της. Η Ντενίς σήκωσε τό κεφάλι της και είδε μία γυναίκα σκυμμένη σ' αυτό. Αυτή λοιπόν ήταν η θεία της Άδριανή; Ναί. Μά πόσο είχε γεράσει!

— Α! είσαι σύ; της είπε ξερά. Κατεβαίνω... περίμενε!...

Η Ντενίς θέλησε να της άπαντήσει, μά τό παράθυρο ξανάκλεισε άμέσως.

Όστε ήταν η θεία Άδριανή αυτή η γυναίκα με τό γκριζα μαλλιά; Ναί... Η Ντενίς τη θυμόταν καλά τώρα. Είχε τό ίδιο σκληρό και

θε λη μα τ'ικό βλέμμα... Την ίδια έπιτακτική φωνή... Τά ίδια γωνιόδη χαρακτηριστικά που κανένα χαμόγελο δ'ν τά γλύκαινε...

Καθώς έκανε τις σκέψεις αυτές ή νέα είδε πίσω τη τζαμωτή πόρτα τη σκιά της θείας της που προχωρούσε προς αυτήν...

Η Ντενίς είχε προετοιμάσει λέξεις, φράσεις για να την ευχαριστήσει... Μά ένοιωσε τώρα τον έαυτό της άνικανο για διαχύσεις... Μόνο να κλάψη ή θελε.

Και ή πόρτα άνοιξε...

Ο άρρωστος ήταν πλαισιασμένος στο κρεβάτι...

II

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η θεία Άδριανή την έμπασε σ' ένα μικρό σαλόνι χωρίς φως. Η Ντενίς έτρεμε από τό κρύο.

— Έλα, της είπε η θεία της, άς ανεβούμε άπάνω. Θα σε ήγησω στην κάμαρή σου, γιατί θα είσαι κουρασμένη.

Και, καθώς ανεβαιναν τη σκάλα, της έλεγε:

— Πρέπει να μάς συχωρέσεις που δεν ήρθαμε στην κηδεία του πατέρα σου... Μας ήταν άδύνατον. Ο θείος σου δεν είνε καθόλου καλά τον τελευταίο καιρό.

— Όστε ο θείος σου είνε άρρωστος, ρώτησε η Ντενίς, τι έχει;

— Θα τον δεις σε λίγο. Πάντως, αν τον βρεις άδυνατομένο, μη τοί πεις τίποτε...

Πόσο μικρά ήταν τα δωμάτια αυτού του σπιτιού! Η Ντενίς κ' η θεία της, ανεβηκαν τη σκάλα προχωρώντας πρξ ένα δωμάτιο του επάνω πατώματος, όπου υπήρχε φως.

— Νά η Ντενίς! είπε η θεία Άδριανή, μπαίνοντας σ' αυτό το δωμάτιο.

Η νέα την άκολουθήσε κ' είδε τό θείο της όρθιο πλάι σ' ένα τραπέζι. Έκανε μία προσπάθεια για να τρέξει προς αυτόν, για να τη άγκαλιάσει.

— Τι κάνετε, θείε μου; Τόν ρώτησε με φωνή που έτρεμε έμφρα.

— Είμαι κουρασμένος, πολύ κουρασμένος... Άν δεν ήμουν σ' αυτή την κατάσταση θ' άρχίζονα στην κηδεία του φτωχού σου πατέρα. Μά δεν μπορούσα.

— Η ένοιωες μάς γέρασαν πολύ, φτωχό μου παιδί, έπρόσθεσε η θεία Άδριανή.

Η Ντενίς ήταν έτοιμη να ρωτήσει: «Ποιές ένοιωες;» μά τό τόλμησε.

— Έλα στην κάμαρή σου, της είπε κατόπιν η θεία της, θα μιλήσουμε για τις ένοιωες μας άργότερα.

Η κάμαρη που είχαν έτοιμάσει για τη Ντενίς βρισκόταν στην άκρη του διαδρόμου. Ήτανε πιο μικρή ακόμα από τις άλλες κ' έλλπε κατ' ευθείαν στο δάσος.

Η θεία Άδριανή ά σίξε τα τζάμια κ' έκλεισε τό παντζούρι.

— Ο άέρας που θ' αναπνήςε έδω, της είπε, είνε βλακώδης και πολύ υγείνός. Δεν έβαλα φωτιά στο τζάκι, μά τό έτοιμσα δια... έχεις παρά να την άνάψης, αν, έννοείται, νοιώθεις την άνάγκη της.

Η Ντενίς κούωνε, μά δεν άπάντησε τίποτε.

— Πάω να σου στείλω τις βαλίτσες σου, έπρόσθεσε η θεία της κ' έφυγε, αφήνοντας την μόνη.

Πόσο μικρή ήταν αυτή η κάμαρη! Και πόσο ή έπίστασι της ήταν χωρίς γούστο! Ένα ξύλινο κρεβάτι πολύ παλιό με βαρυσταλό «ούρανο», ένα μικρό σιδερένιο τραπέζι τουαλέτας, ένα άλλο τραπέζι κι μονότοδο, δυό καρέκλες.

— Όλα άδύλια φωτισμένα από μία μικρή λάμπα.

Η νέα έβγαλε τό καπέλλο της και τό επανέφερε της— Τι κρη που έκανε μέσα σ' αυτό τό σπίτι!

Ένα κουτί σπ'οτρα βρισκόταν άπάνω στο τραπέζι. Η Ντενίς τό πήρε, διπλω φωτιά και ήλθε στο διαδρόμο.

Μά την έλα στιγμή άκουσε κάποιον να ήλχι, στην πόρτα που ήταν άπάνω στην δική της—

Αυτό την έφνιασε. Πώς κατοικούσε σ' αυτό τό δωμάτιο; Πού άπ'όλο η πόρτα βρισκόταν σ' αυτό τό σπίτι;

Μά άκουσε βήματα στην σκάλα και έγινε γρήγορα στο δωμάτιο της.

Τά έβλεπε και γινόνταν στο τζάκι, το έβλεπε και γινόνταν στο τζάκι, το έβλεπε και γινόνταν στο τζάκι...

Η θεία Άδριανή χαμήλωσε τη φωνή της κ' έξακολούθησε:

— Έσεις ότι έχουμε δεκατέντε χρόνια που ζούμε έδω... Δεν είμαστε ποτέ πολύ πλούσιοι, μά είχαμε άρεκέτα εισοδήματα για να ζούμε άνετα. Πρό δεκαοχτώ μηνών, όποις σου είπα, ο θείος μου Φλοράν ήρθε και κατοίκησε μαζί μας...

Έχει μία μικρή περιουσία και μάς άφήνει μόνος του να συμπαύω στα έξοδά μας... Ήταν βέβαια μια πρόσθετη κοίτασι για μένα γιατί όλο τό χειμώνα είνε άρρωστος. Όστόσο είμαστε ετοιμασμένοι κ' είχαμε και μία συντροφιά στη μοναξιά μας... Άδυνατος, η ετοιμία μας δεν βάσταζε πολύ...

Σάθηκε μία στιγμή κ' έπειτα έξακολούθησε:

— Πάνε όχτώ μήνες... Άδύο κλείνουν όχτώ μήνες από τότε που κάποιος περυσινά μάς άνοστήσισε.

Σάθηκε πάλι για να άφογκραστή Σηκώθηκε μάλιστα και πήγε ως την πόρτα για να βεβαιωθεί ότι δεν ήταν κανείς πίσω από αυτή.

— Έσεις—συνέχισε—ότι ο θείος σου καταγίνεται πάντα με τη γρηγορά και τη ζωογραφική. Έχει έξαιρετικό τάλαντο και θα διακρινόταν αν άφείρονε τη ζωή του στην τέχνη. Έχει λοιπόν μεταβάλει ένα άπαιστο δωμάτιο του σπιτιού σε άτελει. Θα τό δεις... Η πόρτα του είνε στην άκρη αυτού του διαδρόμου... Μά μην πάς ποτέ έχει μόνη σου...

Θα δεις προτομές και αγάλματα, που τα θαύμασαν πολλοί ειδίκοι...

Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

το έλαφρό έπιτημεικό:

— Α! άνοψες φωτιά;

— Ναί, έλα πογώσι.

Η Ντενίς διάτασε μία στιγμή κ' έπειτα ρώτησε:

— Μά ποιος άλλος μένει στο σπίτι, σ' αυτό τό δωμάτιο που είν' άπάνω στο δικό μου;

— Α! ένοιωες τό θείο Φλοράν;... Δεν τον ξέρεις βέβαια... Είνε άδύνατος ο πατέρα μου και τον έχουμε έδω δεκαοχτώ μήνες τώρα...

Είνε ο δυστυχής άρρωστος, μισοπαράλυτος... Έλα να σου τον γνωρίσω... Και πέρασε στο άντικρυνό δωμάτιο, άκολουθουμένη από τη Ντενίς.

Ο γέρος ήταν πλαισιασμένος κ' άνέπνεε με δυσκολία... — θείε Φλοράν, σου παρουσιάζω την Ντενίς, την άνειψιά μου, η οποία θα ζήσει στο έξής μαζί μας.

Ο άρρωστος φάνηκε πολύ εξαφιασμένος κ' η Ντενίς κατάλαβε ότι δεν τον είχαν ειδοποιήσει για την άφίξή της. Της είπε όστόσο μερικά ήπια λόγια και στοργικά λόγια.

Όταν τον άφρασαν, η θεία Άδριανή της είπε:

— Υποφέρει ο φτωχός από έμφύσημα κ' αυτό τον στενοχωρεί πολύ... Μά είνε πιά βδομάη κοντά... Τώρα σ' άφίνω... Έτοιμάσε τό πρηνάτι σου... Θα σε ειδοποιήσω την ώρα του δείπνου...

Όταν έμεινε η νέα μόνη, ένοιωσε τον έαυτό της άσχημα. Έφταιγε τώρα γι' αυτό ή κοίτασε τό τζάκι ή ήρμηιά αυτού του σπιτιού κ' η άγρια του τοπίου γύρω... Όποτε ή ίδια δεν ήξερε...

Τό σπίτι χωρίς άλλο δεν της άρεσε με τός μακρούς σκοτεινούς διαδρόμους και με τό μικρά, άσχημα δωμάτια του... Μονάχα, η θεία Άδριανή φαινόταν πώς τό κατοικούσε...

Όταν σίς έφτά ή ώρα, μία γρήγη έπληρία με γκριζα μαλλιά ήρθε και την ειδοποίησε ότι τό δείπνο ήταν έτοιμο, κατέβηκε στην τραπεζαρία και βρήκε τη θεία Άδριανή μόνη. Δυό σερβίτσια ήσαν άνα στο τραπέζι, πρόγμα που την έφνιασε.

— Ο θείος σου τρώει τό βράδυ στην κάμαρή του, της έξηγησε η θεία της.

Τό δείπνο δεν βάσταζε πολύ. Η γρήγη έπληρία, — ή Σολβία, όπως την έλεγαν—μ'αποσβερίτζε, σιωπηλή και προσεκτική. Η Ντενίς πρσέσε ότι ή θεία Άδριανή απέφρασε πολύ να μιλήσει μπροστά της.

Όταν άπόφρασαν, η θεία της έκλεισε την πόρτα της τραπεζαρίας και η Άδριανή κατάλαβε ότι ήθελε να της μιλήσει ιδιαιτέρως. Δεν γλύκωνε.

— Πας βρήκες τό θείο σου; Τη ρώτησε με τη στεγνή της φωνή.

— Τον βρήκα πολύ γερασμένο καίτησε η νέα.

— Ναί, έχεις δίκιο... Γεράσαμε κ' οι δυό τον τελευταίο καιρό... Περάσαμε και περνούμε δοκιμασίες πολύ σκληρές... Θεωρώ μάλιστα καθήκον μου να μη σου κρύψω τίποτα, άπό τό μένους στο έξής μαζί μας...

Η θεία Άδριανή χαμήλωσε τη φωνή της κ' έξακολούθησε:

— Έσεις ότι έχουμε δεκατέντε χρόνια που ζούμε έδω... Δεν είμαστε ποτέ πολύ πλούσιοι, μά είχαμε άρεκέτα εισοδήματα για να ζούμε άνετα. Πρό δεκαοχτώ μηνών, όποις σου είπα, ο θείος μου Φλοράν ήρθε και κατοίκησε μαζί μας...

Έχει μία μικρή περιουσία και μάς άφήνει μόνος του να συμπαύω στα έξοδά μας... Ήταν βέβαια μια πρόσθετη κοίτασι για μένα γιατί όλο τό χειμώνα είνε άρρωστος. Όστόσο είμαστε ετοιμασμένοι κ' είχαμε και μία συντροφιά στη μοναξιά μας... Άδυνατος, η ετοιμία μας δεν βάσταζε πολύ...

Σάθηκε μία στιγμή κ' έπειτα έξακολούθησε:

— Πάνε όχτώ μήνες... Άδύο κλείνουν όχτώ μήνες από τότε που κάποιος περυσινά μάς άνοστήσισε.

Σάθηκε πάλι για να άφογκραστή Σηκώθηκε μάλιστα και πήγε ως την πόρτα για να βεβαιωθεί ότι δεν ήταν κανείς πίσω από αυτή.

— Έσεις—συνέχισε—ότι ο θείος σου καταγίνεται πάντα με τη γρηγορά και τη ζωογραφική. Έχει έξαιρετικό τάλαντο και θα διακρινόταν αν άφείρονε τη ζωή του στην τέχνη. Έχει λοιπόν μεταβάλει ένα άπαιστο δωμάτιο του σπιτιού σε άτελει. Θα τό δεις... Η πόρτα του είνε στην άκρη αυτού του διαδρόμου... Μά μην πάς ποτέ έχει μόνη σου...

Θα δεις προτομές και αγάλματα, που τα θαύμασαν πολλοί ειδίκοι...

Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου Ιουλίου, τη νύχτα, ξυπνήσαμε έξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο που συγκλόνησε όλόκληρο τό σπίτι.

Δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε την αίτια του. Περίτρομοι, ο άντρας μου κι' εγώ, κατεβήκαμε στο κάτω πάτωμα και τρέμοντας, μνηκαμε στο άτελει... Ένα άγαλμα που παρίστανε μία βασίλοπούλα σε φυσικό μέγεθος είχε ανατραπή κ' είχε γίνει κομμάτια... Πώς είχε ανατραπή; Ποιος τό είχε ρίξει κάτω; Δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε τίποτε...

Όστόσο ήταν άδύνατον να παραδεχτούμε πώς είχε σπάσει μόνο του... Τι είχε συμβή λοιπόν;... Αυτό άναρωτιόμαστε κ' έμεις, χωρίς να μπορούμε να δώσουμε μία έξηγησι... Από εκείνο τό βράδυ χάσαμε τον ύπνο μας... Όστόσο τρεις βδομάδες πέρασαν χωρίς να συμβή τίποτε...

Έξαφνα όμως, καθώς είχαμε άρχισει να ήσυχάζουμε κάπως, ένα καινούργιο άνεξήγητο περιστατικό ήρθε να μεγαλώσει τον τρόμο μας. Είδες τη τζαμωτή πόρτα από την οποία μνηκες στο σπίτι;... Έ λοιπόν, ένα βράδυ καθώς τρώγαμε πεταχτήσαμε άπάνω, άκούγοντας τό τζάμι της να συντρίβεται από μία μεγάλη πέτρα, την οποία βρήκαμε κατόπιν στο διάδρομο. Τυλιγμένο στην πέτρα αυτή ήταν ένα φύλλο χαρτί, άπάνω στο οποίο ήταν χαραγμένος ένας μαύρος σταυρός.

Η Ντενίς είχε γίνει κατάχλωμη, κ' η θεία της είχε άτλώσει προς αυτή τα μακρυνά και ισχνά χέρια της που έτρεμαν.

— Τό ίδιο πράγμα—έξακολούθησε η θεία Άδριανή, έπαυμένη πια έφτα φρονες από τότε, να με διαφορετικό τρόπο... Δεν έσπασε πια τίποτε... μά βρήκαμε άλλα έφτα φύλλα άσπρο χαρτί χαραγμένα μ' ένα μαύρο σταυρό, κ' αραφωμένα σε διάφοα μέρη του σπιτιού... Τό τελευταίο τό βρήκαμε κρυμμένο στην πόρτα της κάμαρής μου στις 8 Φεβρουαρίου...

Η Ντενίς έτρεμε τώρα κ' αυτή. Και ρώτησε με φωνή που έδειχνε όλη την ταραχή της:

— Και δεν κάνατε τίποτε;

— Ναί, φτωχό μου παιδί, ο θείος σου παραπονέθηκε στην άστυνομία κ' έγινε ότι έπρεπε να γίνει... Έρευνες, άνακρίσεις, μά όλα αυτά δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα... Δεν ζούμε πια απ' τον τρόμο μας... Σίγουρα, ο θείος σου θα πεθάνει...

«Ένα άνεξήγητο, ένα τρομερό μυστήριο μάς περιβάλλει... Ο πιο σκοτεινός θάνατος μάς άπειλεί διαρκώς... Τι σημαίνει αυτός ο μαύρος σταυρός;... Δεν μπορούμε να καταλάβουμε... Μά τρέμουμε... τρέμουμε...»

Σάθηκε μία στιγμή κ' έπειτα έξακολούθησε:

— Δεν μπορούσα να σου τά γράψω αυτά, διαν μάς έγραψες νάρηδες να κατοικήσης μαζί μας...

— Ίσως να μη τό πιστεύεις και να φαντασθούν πώς δεν σε θέλουμε... Μά τώρα θεώρησα καθήκον μου να σε ειδοποιήσω... Δεν έχω με πια βέβαια κανένα κηκό, μά δεν μπορώ να καταλάβω γιατί μάς καταδιώκουν, γιατί μάς άπειλούν έτσι...

— Και δεν ύποψιάζεσαι κανένα;

— Όχι, άπολύτως κανένα... Τό πράγμα είνε διαβολικό... Καταλαβαίνεις... Διαβολικό!

Και με φωνή πολύ σιγανή πρόσθεσε:

— Ναί!... Ναί!... Ο διάβολος είνε άνακατεμένος στην ιστορία αυτή... Βέβαια!... Αυτό είνε!... Τον έχουμε άλλωστε μέσα στο σπίτι...

Πρό δυό χρόνων, ο θείος σου έφτιαξε ένα άγαλμα του Σατανά... Είς ένα έργο που φάνει να τό κυριάρχη για να νοιώσει ένα υίγος τρόμου να σου πνίγη όλο τό κομμάτι... Άρες ώρες φανταίνεται σαν να ζωντανεύει... Τό έχουμε μέσα στο άτελει... Δεν μπορώ να τό ύποψέω...

Σηγά μου έρχεται να πάω ένα σφύρι και να πάω να τό κάνω κομμάτι... Μά καταλαβαίνεις;... Ναί, να τό κάνω κομμάτι, για να μη τό βλέπω πια!... Για να διώξω τό Σ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΣΟΙΕΤΤΕ

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΟΜΠΟΣ, σκύλος ερίτσας μπουλ-
ντόζ.ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, γατίτσα, Περ-
σική.('Η σκηνή παριστά ένα ήλιόλου-
στο χαγιάτι. Είναι άπομεσήμερο,
κι' όλοι στο σπίτι κοιμούνται. 'Οσκύλος και η γάτα είναι ξαπλωμένοι στον ήλιο. 'Η γάτα λαγοκοιμά-
ται κάνοντας «ρονρόν» και ο σκύλος στριφογυρίζει.)

ΤΟΜΠΟΣ Κοιμάσαι; Σ' ακούω να ροχαλίζεις.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Δέν ροχαλίζω, κάνω «ρονρόν».

ΤΟΜΠΟΣ.— Τό ίδιο είναι.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Δέν είνε καθόλου τό ίδιο.

ΤΟΜΠΟΣ.— Φαίνεται σάν ψόφια... λές και τό τομάρι σου δέν έχει
τίποτα μέσα.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Πρέπει νάναι κανείς χονδρός σάν κι' εσένα;

ΤΟΜΠΟΣ.— Μου φαίνεται πάντα σά νάσαι άρρωστη.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Πάψε να φλυαρήσ, θέλω να κοιμηθώ. * κόσμος
κοιμάται μετά από τό φαί.

ΤΟΜΠΟΣ.— Δέν μπορώ να κοιμηθώ.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Παράφραγες πάλι γι' αυτό.

ΤΟΜΠΟΣ.— Δέν είν' αυτός ο λόγος. Μ' ένοχλούν οι μυγες. Δέν

κάνω άλλο παρά να χτυπάω τις μασέλες μου στον άέρα, χωρίς να
πιάνω ούτε μία... Είναι μία άπ' αυτές που τάβαλε με τή μητη μου.Κοντεύει ν' άλκοιθωρίσω, κυττάζοντάς της. 'Ανά-
θεμα και στον ήλιο και στις μυγες και σε όλι.

('Αναστενάζει.)

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (άνοίγοντας τα σταχτοπράσι-
να της μάτια).— Κατάφερες να μου κόψης τόν ύπνο
μου. 'Εμένα δέν μ' ένοχλούν ή μυγες. Ούτε τις
νοιώθω. Νά έχεις τή μανία να χαλάς τήν ήσυχία
των άλλων...

ΤΟΜΠΟΣ.— Σύντησες με τις κακιές σου!..

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Ας μη μ' έξυπνούσες...

ΤΟΜΠΟΣ.— Κι' εγώ περιμένα χαμιά πα-
ρηγοριά...ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τι παρηγοριά θές αφού έ-
χεις βορστομαχιά; Τά συνειθισμένα σου...

ΤΟΜΠΟΣ.— Τι έγωίστρια που είσαι!

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Σάμπως ξέρετε τι θα πη
έγωίσμος και σό και όλα τά Δίποδα! Για σάς
είν' έγωίσμος να θέλη κανείς τήν ήσυχία του. Νά
έχη τά γούστα του, τά κατίρτια του, τις ώρες
της μοναξιάς.ΤΟΜΠΟΣ (προσπαθώντας να καταλάβη).—
Είνε φροές που δέν σε καταλαβαίνω τι θές να
πής. Μιλάς μπερδεμένα... 'Επειτα σε βρίσκω πολύ
άδικη γιατί βλέπω ότι σου φέρονται πολύ καλά.Νιαουρίζεις; Σου άνοίγουν άμέσως τήν πόρτα.
'Ανεβαίνεις στο γραφείο του άφέντη τήν ώρα
που αυτός «γατασουναίνει» πάνω στο χαρτί; Τό
βρίσκες διασκεδαστικό κι' άρχίζει να γελάει. Κου-
λουριάζεσαι πάνω πάνω στον καναπέ; Σε χαι-
δεύουν. Τι παραπονιέσαι;ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (με δυσπιστία).— Δέν παρα-
πονιέμαι, μά πού να καταλάβης έσύ από ψυχο-
λογία...ΤΟΜΠΟΣ.— Μή μιλάς έτσι γρήγορα. Δέν σε
καταλαβαίνω...ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (κοροϊδευτικά).— Μή κου-
ράζεσαι! Βιάπτε στη χώνευσί...ΤΟΜΠΟΣ, (χωρίς να προσέξη τήν ειρωνία).— Έχεις δίκιο. Δέν
ξέρω τι έχω σήμερα κ' είμαι παραπονημένη, μά έχω τήν ιδέα πως
έμένα παρηγορούν και σό παραπονιέσαι.ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Λογική σκύλου! 'Εγώ όσα κι' άν μου δίνουν τόσο
πιό πολλά ζητάω...

ΤΟΜΠΟΣ. Αυτή είναι άδιακρισία.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Κάνε και σό τό ίδιο.

ΤΟΜΠΟΣ.— 'Εγώ έχω μέρες που είμαι πολύ ευχαριστημένος.
Νομίζω πως όλος ο κόσμος είναι δικός μου και τότε ξέρεις τι γίνεται:
'Εχει πού νομίζω ότι είμαι ευτυχής, ή κυρία μου μ' άρπάζει και μου
χώνει διά της βίας μέσα στο στόμα εκείνο τό άπαίσιο πράγμα...ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τό ρετσινολάδο. Ξέρω, έκανε να μου τό δόση
κι' έμένα μία μέρα σάν ήμωνα μικρή, μά αντίσταθηκα με τά νύχια
και τά δόντια μου και τήν έκανα να μ' άφήση, θέλοντας και μή. Δέν
μου έβανάσαν αυτό τ' άστείο.ΤΟΜΠΟΣ.— 'Εγώ δέν θα μπορούσα ποτέ να τήν δαγκώσω! Τήν
άγαπώ τήν κυρία μας!ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Εγώ, άν μου κάνε όσα σου κάνει, δέν θα τήν ά-
γαπούσα. 'Όταν σε βλέπω μέσα στο μάντιο!ΤΟΜΠΟΣ.— 'Ω! μή μου τό θυμίζεις! 'Όταν τήν άκούω μονάχα
να με φωνάζει τρέμω... Κι' εκείνο τό πράγμα που τριβεί άπάνω μουκαι βγάζει άφρούς και μου τσού-
ζει τά μάτια! Φοίρη! Ούτε να τό
θυμάμην... Κ' ύστερα νομίζω διαρ-
κώς πως θα πνιγώ και δός του με
τριβεί, και δός του, με βουτάει στο
νερό!ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (συγκινημένη).
— 'Ηούχασε, ήούχασε!..ΤΟΜΠΟΣ.— Μά σε είδα κι' εσένα μία μέρα κομμένη κάτω από
τήν τουαλέτα και τήν κυρία μ' ένα σφουγγάρι στά χέρια...ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (ντροπισιασμένη, κατεβάζοντας τήν ουρά της).—
Αυτή είναι παλιά ιστορία, Είχα λερώσει τήν κυλιότητα μου. Τίς
δωσα όσόσσο όχι και λίγες γκατασουναίνεις και της κράτησα θυμό όλο τ'
άπόγευμα.ΤΟΜΠΟΣ.— 'Εγώ δέν μπορώ να της κρατήσω θυμό. Τά ξέρω
άμέσως όλα.ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (με περιφρόνησι).— Και γλύφεις τό χέρι που ή
δέρνει. Τό ξέρω.

ΤΟΜΠΟΣ.— 'Ακριβώς, όπως τό λές.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Αυτή δέν είναι άξιοπρέπεια. Ντρέπομαι για τό
γαριασμό σου. 'Αγαπάς όλο τόν κόσμο. Μοιάζεις με δημόσιο ήπτο.ΤΟΜΠΟΣ.— Τι θές να ρίχνουμαι άγριομένος σ' όλους τους φ'
λους; και τις φίλες τών άρεντικών μας; 'Επειτα όλοι αυτοί ξέρουν
όνομά μου. Μου μιλούν, με χαιδεύουν...ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Συχαίνομαι τά καινούρια
πρόσωπα.ΤΟΜΠΟΣ.— Μήπως εγώ τ' άγαπώ; 'Άρα
πώ μόνο τήν κυρία και τόν άφέντη.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Εγώ άγαπώ τόν κύριο.

ΤΟΜΠΟΣ.— Ού! Τόχω καταλάβει πως ή-
πας μόνο τόν κύριο.ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Συνεννοούμαστε πού και
δέν έχει πολλά λόγια. Γρατσουναίνει με τήν πένη
του πάνω στο χαρτί και κάνει ένα χρώμα σάν
ποντίκι κι' όταν παίζω μαζί του φαίνεται ή
θουσιασμένος. Σάν παίρνω φόρα κι' όρμώ πάω
στά χαρτιά του δέν θυμώνει ποτέ κι' όταν να
ουρίζω σηκώνεται άμέσως και μ' άνοίγει τήν
πόρτα. 'Ενώ εκείνη με διάχνει πάντα, όταν με ήβ'
στον καναπέ. Κάποτε μάλιστα με κοροϊδεύει να
μου χαιδεύει άνάποδα τή γούνα μου.ΤΟΜΠΟΣ.— Είναι πολύ δόσολη! Δέν έ-
κείν άγαπώ και τόν άφέντη, μά ή κυρία είναι όλη
πράγμα... Και τά περιάματά της μ' άρέσουν. Ξε-
ρεϊς τι μουκανε σήμερα; Σήκωσε τ' ατί μου
και έμπηξε μία φωνή μέσα κεί, πού τήν αίσθη-
θηκα στο μυαλό μου.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τι φοίρη!

ΤΟΜΠΟΣ.— Κείνη τή στιγμή μ' έπιασε
τρέλλα, μά ύστερα τό ξέχασα.ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Εγώ θα της ξερωστού
μέσ' στα μούτρα...ΤΟΜΠΟΣ.— Σου είπα τήν άγαπώ. Έπει-
τα έχουμε και τις ώρες μας πού παίζουμε. Πί-
φτει κατάχαμα και κάνουμε κι' οι δύο σάν τρε-
λοι όσπου της άρπάζω τ' ατί κι' άρχίζει να
φωνάζει.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τι φοίρη!

ΤΟΜΠΟΣ.— Κείνη τή στιγμή μ' έπιασε
τρέλλα, μά ύστερα τό ξέχασα.ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Εγώ θα της ξερωστού
μέσ' στα μούτρα...ΤΟΜΠΟΣ.— Σου είπα τήν άγαπώ. Έπει-
τα έχουμε και τις ώρες μας πού παίζουμε. Πί-
φτει κατάχαμα και κάνουμε κι' οι δύο σάν τρε-
λοι όσπου της άρπάζω τ' ατί κι' άρχίζει να
φωνάζει.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τι φοίρη!

ΤΟΜΠΟΣ.— Κείνη τή στιγμή μ' έπιασε
τρέλλα, μά ύστερα τό ξέχασα.ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Εγώ θα της ξερωστού
μέσ' στα μούτρα...ΤΟΜΠΟΣ.— Σου είπα τήν άγαπώ. Έπει-
τα έχουμε και τις ώρες μας πού παίζουμε. Πί-
φτει κατάχαμα και κάνουμε κι' οι δύο σάν τρε-
λοι όσπου της άρπάζω τ' ατί κι' άρχίζει να
φωνάζει.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τι φοίρη!

ΤΟΜΠΟΣ.— Κείνη τή στιγμή μ' έπιασε
τρέλλα, μά ύστερα τό ξέχασα.ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Εγώ θα της ξερωστού
μέσ' στα μούτρα...ΤΟΜΠΟΣ.— Σου είπα τήν άγαπώ. Έπει-
τα έχουμε και τις ώρες μας πού παίζουμε. Πί-
φτει κατάχαμα και κάνουμε κι' οι δύο σάν τρε-
λοι όσπου της άρπάζω τ' ατί κι' άρχίζει να
φωνάζει.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τι φοίρη!

ΤΟΜΠΟΣ.— Κείνη τή στιγμή μ' έπιασε
τρέλλα, μά ύστερα τό ξέχασα.ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Εγώ θα της ξερωστού
μέσ' στα μούτρα...ΤΟΜΠΟΣ.— Σου είπα τήν άγαπώ. Έπει-
τα έχουμε και τις ώρες μας πού παίζουμε. Πί-
φτει κατάχαμα και κάνουμε κι' οι δύο σάν τρε-
λοι όσπου της άρπάζω τ' ατί κι' άρχίζει να
φωνάζει.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τι φοίρη!

ΤΟΜΠΟΣ.— Κείνη τή στιγμή μ' έπιασε
τρέλλα, μά ύστερα τό ξέχασα.ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Εγώ θα της ξερωστού
μέσ' στα μούτρα...ΤΟΜΠΟΣ.— Σου είπα τήν άγαπώ. Έπει-
τα έχουμε και τις ώρες μας πού παίζουμε. Πί-
φτει κατάχαμα και κάνουμε κι' οι δύο σάν τρε-
λοι όσπου της άρπάζω τ' ατί κι' άρχίζει να
φωνάζει.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τι φοίρη!

ΤΟΜΠΟΣ.— Κείνη τή στιγμή μ' έπιασε
τρέλλα, μά ύστερα τό ξέχασα.ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Εγώ θα της ξερωστού
μέσ' στα μούτρα...ΤΟΜΠΟΣ.— Σου είπα τήν άγαπώ. Έπει-
τα έχουμε και τις ώρες μας πού παίζουμε. Πί-
φτει κατάχαμα και κάνουμε κι' οι δύο σάν τρε-
λοι όσπου της άρπάζω τ' ατί κι' άρχίζει να
φωνάζει.ΤΟΜΠΟΣ.— 'Ανεβαίνεις στο γραφείο του
άφέντη, τήν ώρα πού γκατασουναίνει πάνω
στο χαρτί...

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (ξερά).— Αυτή είναι δική μου δουλειά.

ΤΟΜΠΟΣ.— 'Ωραία κατάκτησις! Νά τά βάξεις με τά μου-
ράκια σου...ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Εμένα μ' άρέσει. Είναι γερός, χαλαρόμενος κι'
έχει παράξενα χρώματα.ΤΟΜΠΟΣ.— 'Εμένα τά αισθήματα δέν μου λένε τίποτα. 'Επειτα
να σου πω τήν αλήθεια: Καθώς είμαι μικροκαμωμένος είναι δύσκολο
να βρω τό ταίρι μου. 'Η σκυλίτσα τού κτήματος μ' άρέσει πολύ, αλλά
είναι πολύ ύψηλότερή μου. 'Η άλλη πάλι ή λαγωνίκα είναι κι' αυτή
γούστου μου, μά είναι γίγας. Καλύτερα να μη τό σκεπταίμαι.ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (σηκώνεται και τεντώνεται).— Μ' όλα αυτά γί-
σαστε τόν ύπνο μας. Πάει τ' άπόγευμά μας. Σε λίγο θ' άρχίζω να βρω
δυάξη.ΤΟΜΠΟΣ.— 'Η κυρία σηκώθηκε. Κι' άν κρίνω από τις έτοιμα-
σιές πού βλέπω θα πάμε περίπατο. Τι χαρά!ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Εγώ θα πάω με τόν κύριο. Θα κάτσει στο γρα-
φείο του, με τή μικρή λάμπα και θ' άρχισή πάλι της γκατασουναίνεις
του πάνω στο χαρτί. Θα παίζω λίγο κ' ύστερα θα κουλουριαστώ μέσα
στο καλάθι με τό χαρτί και θα κερδίσω τόν ύπνο πού θέλω!ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (σηκώνεται και τεντώνεται).— Μ' όλα αυτά γί-
σαστε τόν ύπνο μας. Πάει τ' άπόγευμά μας. Σε λίγο θ' άρχίζω να βρω
δυάξη.ΤΟΜΠΟΣ.— 'Η κυρία σηκώθηκε. Κι' άν κρίνω από τις έτοιμα-
σιές πού βλέπω θα πάμε περίπατο. Τι χαρά!ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Εγώ θα πάω με τόν κύριο. Θα κάτσει στο γρα-
φείο του, με τή μικρή λάμπα και θ' άρχισή πάλι της γκατασουναίνεις
του πάνω στο χαρτί. Θα παίζω λίγο κ' ύστερα θα κουλουριαστώ μέσα
στο καλάθι με τό χαρτί και θα κερδίσω τόν ύπνο πού θέλω!ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (σηκώνεται και τεντώνεται).— Μ' όλα αυτά γί-
σαστε τόν ύπνο μας. Πάει τ' άπόγευμά μας. Σε λίγο θ' άρχίζω να βρω
δυάξη.ΤΟΜΠΟΣ.— 'Η κυρία σηκώθηκε. Κι' άν κρίνω από τις έτοιμα-
σιές πού βλέπω θα πάμε περίπατο. Τι χαρά!ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Εγώ θα πάω με τόν κύριο. Θα κάτσει στο γρα-
φείο του, με τή μικρή λάμπα και θ' άρχισή πάλι της γκατασουναίνεις
του πάνω στο χαρτί. Θα παίζω λίγο κ' ύστερα θα κουλουριαστώ μέσα
στο καλάθι με τό χαρτί και θα κερδίσω τόν ύπνο πού θέλω!ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ, (σηκώνεται και τεντώνεται).— Μ' όλα αυτά γί-
σαστε τόν ύπνο μας. Πάει τ' άπόγευμά μας. Σε λίγο θ' άρχίζω να βρω
δυάξη.ΤΟΜΠΟΣ.— 'Η κυρία σηκώθηκε. Κι' άν κρίνω από τις έτοιμα-
σιές πού βλέπω θα πάμε περίπατο. Τι χαρά!ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Εγώ θα πάω με τόν κύριο. Θα κάτσει στο γρα-
φείο του, με τή μικρή λάμπα και θ' άρχισή πάλι της γκατασουναίνεις
του πάνω στο χαρτί. Θα παίζω λίγο κ' ύστερα θα κουλουριαστώ μέσα
στο καλάθι με τό χαρτί και θα κερδίσω τόν ύπνο πού θέλω!

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ ΧΗΡΟΣ

'Ισιδωρος ήταν ο κλητήρας τών γραφείων μας, στην
έφημερίδα μας «Τύμπανον».'Ηταν ένας γεροντάκος άγαθός, με γκριζά μαλ-
λιά και τιμημένος με τό στρατιωτικό μετάλλιο, γιατί
είχε ύπηρέτησει άλλοτε έσπείας ως λογίας τή Γαλλία
σ' ένα σύνταγμα Κυνηγών.Αυτό τό έβδοξον πορελόθον, τού έδινε, κατά τή
γνώμη μου τουλάχιστον, δικαιώματα σ' ένα τεμπέλινο
παρόν. Νόμιζε πως είχε ύπηρέτησει άλλοτε άρκετά,
για ιά μήν έχει πεία ζήλο στη δουλειά του. Καί, για
νά βρωσθήκε, σ'άς λίσω μόνο ότι τά γραφεία τού «Τυμπάνου» από
έσπευτος καθυστερήσεις ήσαν όπερίγρηπτα. Τά στρώματα της σκόνης
πλώναν όλοένα στη ράχη τών τόνων πού ήσαν άραδιασμένοι σε μία
βίβλι σφήκη, ή όποια άγνόηση πάντοτε τήν διακρίνει από φτεροσύ.Θά μπορούσε κανείς να γράψη τή λέξη «γουρουδι» με τήν άκρη
του δακτύλου του, πάνω σε όλα τά γραφεία της συντάξεως, πού τόσο ή
σύνταξη ήταν παντού άφθονα άπλωμένη.'Όσο για τά καλικάρια, ποτέ δέν είχαν μέσα μελάνη. Κι' όσο για
τά πατάκια, αυτά πεία θύμιζαν τούς κλασικούς σταύλους τού Αθηνά.'Ο 'Ισιδωρος μας δέν έμοιαζε καθόλου με τόν 'Ηρακλή και μονάχα ή
έκδοχή καθαρισμού τών διαμερισμάτων πού ήσαν έμπιστευμένα στις
χρησίδες του, τόν έκανε ν' άναστατώνεται.Μά οι δημοσιογράφοι είναι καλά παιδιά. Καί,
ιπταίς αντίθετα πρós τούς όρρηβίστες και τούς
καλοήθους — ίσως γιατί οι ίδιοι πολύ σπάνια
κατορθώνουν κάτι στη ζωή — είναι έπιεικείς πρós
τους ύπαισταμένους τών και καλόκαρδοι στους
καταγής τών.'Ετσι ο 'Ισιδωρος δέχονταν άντί έπιτιμήσεων
και μαλακών για τήν άπεραντόν μακαριότητα τής
καταστάσεως του και τήν παρορμητική άκαταστασία τών
γραφείων, χαμόγελα, γλυκύλογα, χειραφίες όλο τό
κρίνο και μπουναμάδες τήν πρωτοχρονιά.'Ο 'Ισιδωρος ήταν παντρεμένος, έπειδή δέ
ήταν κάθε μέρα τό πόστο του στις δύο τό
πρόγευμα στον αντίπαλο της έφημερίδας, γευ-
μαίτες κάθε μεσημέρι στο σπίτι του. Τό βράδυ
πάλι έβγαζε τό δεινόν του στο γραφείο ή γυναι-
κά του. Τό έτρωγε αυτό τό δεινόν όλομόνητος,
μά από τό ύψος του έδειχνε πως δέν έβρισκε κα-
θόλου ευχαριστήσιμους απ' αυτό... Πώς να ευχαρι-
στήσει ο άνθρωπος από σκέτες φακές ή από μία
σούπα κρέας; Κ' έτσι καθώς έτρωγε είχε τό ύψος
πού άνθρωποι πού κάνουν μία άγγαρεία, πού τρώει για να ζή και δέν
ζή για να τρώει, πράγμα πού θα τού άρεσε περισσότερο...'Εβαρι, μία μέρα, έπληθε ή καταστοργή. 'Η γυναίκα τού 'Ισι-
δωρος τά κινάρισε... 'Αμέσως μετά τό μοιραίο, ο κλητήρας μας έφτασε
πρώτος στα γραφεία τού «Τυμπάνου» και μόλις άνοιξε τό ταμείο
προκαταβόλη στη θυρίδα του τόσο δακρύβροχτος, ώστε τό πρόσωπό
του έμοιαζε περισσότερο με μουσκεμένο σφουγγάρι παρά με ανθρώπινη
μορφή.'Ο διαχειριστής μας συγκινήθηκε τόσο, ώστε τό λιγότερο πού
μπορούσε να κάνει γι' αυτόν, ήταν να τού δώσει δύο μηνών μισθούς
προκαταβολή για τά έξοδα της κηδείας*, όπως
είπε στενάζοντας ο 'Ισιδωρος.'Εκείνο τόν καιρό, βλέπετε, οι διαχειριστάι
ήταν καρδιά και ή «κυρία προκαταβολή» δέν
είχε περάσει ακόμα.Τό βράδυ, όταν οι συντάκται πήγαν στο
γραφείο, τό πρόβλημα ήταν πού συγκινητικό ακόμα.
'Ο 'Ισιδωρος δέν ήταν πεία σφουγγάρι... Είχε με-τάς ένα κύριο πού της κάνει τά γλυκά μάτια.
Μά έγώ ζήλευσα. Καί θα τού δαγκώσω πάλι σή
μερα κανένα δάχτυλο, πού θα μου πάει!

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τι κακός πού είσαι!

ΤΟΜΠΟΣ.— Δέν είμαι κακός. Ζηλεύω. 'Εσύ
δέν ζηλεύεις;ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— 'Οχι! Κι' ο κύριος καί-
νεται συχνά τή δακτυλογράφου του.

ΤΟΜΠΟΣ.— Και δέν θυμώνεις;

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Γιατί να θυμώσω; Είναι κι'
καλή ή καμμένη σά γατίτσα. Μά κόκκινα μυ-
νάρια και γαλανά μάτια. Μονάχα σούρα δέν
έχει. Τι κόρη!..ΤΟΜΠΟΣ.— Κι' αυτός πού κάνει έρωτα
στην κυρία έπειδή δέν έχει σούρα να κουνήσει, κου-
νεί τό κεφάλι του. Μά έγώ δέν τόν άγαπώ.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τι άγαπάς έσύ, έπί τέλους.

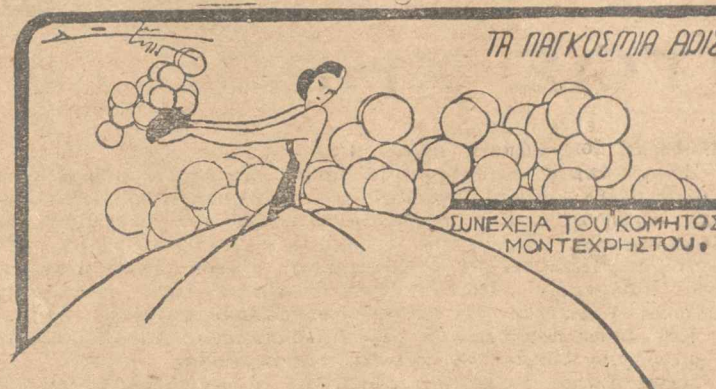
ΤΟΜΠΟΣ.— 'Εσένα!

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Μωρό μούτρα!.. Πφ!

(Θέτει περφόρα, με τήν σούρα ψηλά, σάν
προκαταβολή λουπάδα)."Επιασε κάθε μέρα τό πόστο του,
στις δύο τό άπέγευμα..."Τού έδωσε δύο μηνών μισθούς
προκαταβολή

ταβληθή σε... καταρράκτη δακρύων!

Ζήτησε από τό διευθυντή μία μικρή συμπληρωματική ένίσχυσι
κι' όχτώ μέρες άδείας! 'Αγαπούσε τόσο τή μακαρίτισσα! Συλλογι-
στήτε λοιπόν... Τήν είχε παντρευτή τόν καιρό πού ύπηρετούσε ακό-
μα στο στρατό... 'Ηταν ή πιά όμορφη κοπέλλα τού χωριού του... Κ' ή
πιά τίμια. Ποτέ δέν είχαν φιλονικήσει, είκοσι χρόνια τώρα πού
ζούσαν παντρεμένοι... Ποτέ δέν είχαν αλλάξει μία λέξη... 'Ήσαν πάντα
σύμφωνοι όπως και τήν πρώτη μέρα τού γάμου των!..Και καθώς μάς τάλεγε όλ' αυτά ο 'Ισιδωρος, δός του κι' αναλύονταν
σε καινούργια δάκρυα και καινούργιους λυγμούς...'Όλος ο κόσμος είχε συγκινήθη... Κι' ο καθένας, κατά τά μέσα
του, προσπάθησε ν' άλαφρώσει τόν πόνο του. 'Άλλος με παρηγο-
ρητικά λόγια, άλλος με κανά-δυο ταλληράκια.Κ' έκεινος τά δαχόταν όλα με τήν ίδια εγνωμοσύνη. Καμμένη
'Ισιδωρος!..Τήν επομένη, όλ' ή σύνταξη τού «Τυμπάνου» συνάδευσε τιμητικά
ώς τήν τελευταία της κατοικία, τή συντροφίσσα τού Κερβερόν τού ά-
νιθαλάμου μας.Πρέπει να πω έδώ ότι ο τεράστιος πόνος τού 'Ισιδωρος, μάς φαι-
νόταν κάπως δυσανάλογος εν αγένει πρós τήν απώλεια πού είχε πά-
θει... 'Ηταν όραία ή μακαρίτισσα; Χμ!.. Σάν γέριχο άλογο της χω-
ροφυλακής, γεμάτο άποστήματα. Τήν ξέραμε γιατί
τή βλέπαμε συχνά πού έφευγε τό δεινόν τού σούζου
της... 'Ηταν τίμια; Μπορεί να ήταν κατά τά τελευ-
ταία χρόνια, αφού περνούσε τό σούζο της κατά
δέκα χρόνια, τουλάχιστον... Κι' αυτός δέν ήταν πεία
καθόλου νέος ο φτωχός. 'Όσον άφορά τήν άρμα-
νία με τήν όποια ζούσε τό άνδρόγυνον, όχιμιά φερά,
άλλά είκοσι, εκατό, είχαμε άκούσει τόν 'Ισιδωρο
και τήν κ. 'Ισιδωρος ν' αλλάζουν, τή στιγμή πού
έκαινε έφτανε με τά πιάτα της τυλιγμένα σε μία
πετσέτα, λόγια τρυφερά όπως αυτοί: «Γκαμήλα!» ή
«Γέρο μούργο»!..Πάντως, παρ' όλ' αυτά, ο 'Ισιδωρος ήταν τόσο
συντετριμμένος στο κοιμητήριο και τόσο με τό ύψος
του φαινόταν σάν να μάς λέει: «Κρατήστε με γιατί
θα σκοτωθώ», ώστε άναγκαστήκαμε να τόν τρσβή-
σουμε διά της βίας από τό χείλος τού τάφου της μα-
καρίτισσας.— Τι θ' άπογίνω τώρα; ώλόλυξε. Τι θα άπο-
γίνω όλομόνητος κ' έρημος σάν τό σκυλί; 'Α! τά
έχασα όλα μονομιάς!..Τόν παρηγορήσαμε όσο μπορούσαμε σ' ένα
μάγο, εξαντλώντας όλη μας τήν εύχρηστία και προ-

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Είχα όρκιστη, κύριε κόμη, να σας παρακολουθήσω αθέατη κι' από μακριά, στην επικίνδυνη και γενναϊόφυχη επιχείρησή σας!... Δυστυχώς, μὴν έχοντας ἀναμετρήσει καλὰ τὶς δυνατότητες μου, ἔπαθα τὰ πάνδεινα: Πλανήθηκα ἄσκοπα στὴν ἔρημο, οἱ ἰθαγενεῖς δὴγόροι μου μὲ πρόδιδαν καὶ μ' ἔκλεβαν, οἱ ἔνοπλοι ὁπαδοί μου λιποταχτοῦσαν συχνά!... Ἐτσι, σφαλῶς θὰ χανόμουν κι' ἐγώ, δίχως νὰ μπορέσω νὰ σας φανῶ χρήσιμη σὲ τίποτε!... Εὐτυχῶς ὅμως, τὸ καλὸ μου ἀστέρι μὲ ὠδήγησε σὲ ἀγρόκτημα ἐνὸς Γάλλου ἀποίκου, τοῦ κυρίου Φανφάρ, ἐδῶ παρόντος!...

Καὶ δειχνόντας ἡ μὲς Ἑλφίς ἔβαν ἀπ' τοὺς τρεῖς ἄνδρες ἐξακολούθησε:

— Ὁ κύριος Φανφάρ λοιπόν, μὲ περιέλαψε πρόθυμα... Μὲ ρώτησε, ποῖος ἦταν ὁ σκοπὸς τῶν περιπετειῶν μου αὐτῶν... Τοῦ ἐξήγησα εὐλικρινῶς, ὅτι θέλησα νὰ παρακολουθῶ ἀθέατη τὴν ομάδα κάποιου κόμητος Μοντεχρήστου, γιὰ νὰ τὸν βοηθῶ στὴν ἐκτέλεσι ἐνὸς ἱεροῦ σχεδίου του!... Τότε, κύριε κόμη, ὁ Φανφάρ ἀμέσως μὲ μίσησε καὶ σὲ βαρὺ καὶ πασίγνωστο στὸν κόσμον ὀνομά σας, προθυμοποιήθηκε νὰ μοῦ φανή χρήσιμος!... Συγκροτήσαμε καινούργια ομάδα πολεμιστῶν δοκιμασμένων, μπήκε ἐπικεφαλῆς τοὺς ὁ ἴδιος κύριος Φανφάρ, ἀνακαλύψαμε ὑστερὰ ἀπὸ ἀπειρες δυσκολίες τὰ ἴχνη σας, καὶ φτάσαμε ἐπιτέλους ὡς τὰ τεῖχη τῆς Οὐάργκλας!...

— Ἀλλὰ, καθὼς ζυγώναμε πρὸς τὰ δῶ, ἐτοιμοὶ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἀπαντήσαμε σὲ δρόμο δυὸ Γάλλους φυγάδες: Αὐτοὺς ἀκριβῶς τοὺς κυρίους, οἱ ὁποῖοι βρίσκονταν πλὰι στὸν κύριο Φανφάρ!

Ὁ Μοντεχρήστος, ὁ ὁποῖος τότε ὥρα ἦταν βαθεῖ ἀπορροφημένος ἀπ' τὴν ἐξιστόρησιν τῆς μὲς Ἑλφίς, ἔστριψε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε ἐπιμονα τοὺς δυὸ ἀγνώστους...

Ἀμέσως, τότε ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀνέκφραστη λαχτάρας, ὥρμησε στὸν πῖο νεαρό ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς, τὸν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ θερμὰ, καὶ ξεφώνισε:

— Ἀλβέρτε!... Ἀγαπητέ μου λοχαγέ Ζολιέ!... ὦ Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ!... Ἀμέσως σὲ ἀναγνώρισα παιδί μου, γιὰτί εἶσαι ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς μητέρας σου!... Πόσο εἶμαι εὐχισμένος πού ὅλα τελείωσαν καλὰ, καὶ πού σὲ βρήκα ζώντανό κι' ἀπείραχτο!

Κι' ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ κόμης, κι' ἐνῶ τὰ μάτια του βούρκαν ἀπ' τὴν βαθειὰ συγκίνησιν αὐτοῦ, σὲ μαυλὸ τοῦ μέσα παρουσιαζόταν—ποθητὴ ἀκόμη καὶ λαχταριστὴ— ἡ ἀγαπημένη φυσιογνωμία τῆς Μερσεδές του... ὦ πόση εὐτυχία θάνοιωθε ἡ ἀδέλφιστή «πρώτη Ἀγάπη» του, μόλις θὰ μάθαινε τόσους καλὲς εἰδήσεις γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ μονακριβίου Ἀλβέρτου τῆς!

— Νὰ συμπληρώσω ἐγὼ τὴν ἀφήγησιν τῆς ἀνεκτίμητης δεσποινίδος Ἑλφίς, κύριε κόμη! εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ὁ νεαρὸς λοχαγός, ἐξακολουθώντας ἀκόμη νὰ βρίσκεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μοντεχρήστου.

Κι' ἐνῶ ὁ κόμης ἀποτραβιόταν λίγο τώρα, δίχως νὰ πᾶν νὰ τὸν καμαρώνῃ μὲ δακρυσμένα μάτια, ὁ νέος

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΠΑΤΡΩΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ἐξακολούθησε:

— Ἡ μὲς Ἑλφίς, ὁ κύριος Φανφάρ, κι' ἡ συνοδεία τοῦ ἀμέσως μὲς τριγύρισαν, μόλις μὲς εἶδαν... Εἶχαμε δραπέτησιν καὶ βρισκόμαστε ἐδῶ κοντὰ. Ἐνῶ ὅμως ἡ μὲς Ἑλφίς ἔβλεπε κατὰπληξ, μόλις ἄκουσε νὰ τὴν εὐχαριστῶ καὶ νὰ τῆς λέω ὅτι εἶμαι ὁ Γάλλος λοχαγὸς Ζολιέ, ἀμέσως ἔβρασε ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Οὐάργκλας ἄλλο ἓνα ἀπόσπασμα ἐφίππων!... Ὁ ἐφίππος αὐτοῦ, δειχνόντάς μας ἀπὸ μακριά— μὲ διάφορα μεία—δὲν ἔρχονταν ὡς φίλοι, μὲς πλησίασαν περιεργοὶ νὰ δοῦν περὶ τίνος ἐπρόκειτο!... Καὶ τότε ἐγώ, μὲ ἀνάνταση ἀγαλλίασι, ἐξεχώρισα δὲν ἀρχηγὸς τῶν ἐφίππων αὐτῶν, ἦταν ὁ ἀγαπημένος μου Κοψολαίμης, ἱπποκόμος μου ἀλλοτε στὸν λόγον καὶ τοῦ ὁποῦ τὰ ἴχνη εἶχα χάσει ἀπ' τὴν μοῖρα ἐκείνη βραδυὰ τῆς αἰχμαλωσίας μου!... Ὅλοι μαζί τότε, κύριε κόμη, ἀνήσυχον μόλις μάθαμε ὅτι εἴχατε ἀπὸ ὥρα μὲν μέσα στὸ φρούριον τῶν ἀχρεῶν, βαδίζαμε ἐναντίον τοῦ... Ἀνατινάζαμε τὴ βαρεῖα ἀυλόπορτα τοῦ φρουρίου στὸν ἀέρα, κ' ἀρμήσκαμε μέσα στὴν αὐλή!... Καὶ τὰ ἀποσπάσματα ἡμῶν—τὸ δικό σας καὶ τὸ ἀπόσπασμα τῆς μὲς Ἑλφίς ἐνωμένα—κατάβρασαν νὰ κατασφάξουν τοὺς περισσοτέρους ἀπ' τοὺς Ἀραβὰς νὰ κυνηγήσουν μακριὰ τοὺς ἄλλους, καὶ ν' ἀνεβούν ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ ἐκτελέσουν ἐγκαίρως καὶ σὰς!

Τελείωσε ἐδῶ τὴν ἀφήγησιν του, ὁ νεαρὸς λοχαγός... Μετρίοφρον σὰν ἀληθινὸς ἥρως, δὲν εἶπε στὸν κόμητα ὅτι ἀφοβία εἶδει καὶ τί λυμπρὸ ρόλο ἔπαιξε κι' αὐτὸς στὴ γαλήνῃ αὐτῇ, ἀλλὰ πολύνεγκρη συμπλοκὴ μὲ τοὺς Χουάνους...

Χαρούμενος κι' ἱκανοποιημένος ὁ Μοντεχρήστος γιὰ τὸ μονακριβὸν παιδί τῆς λατρευτῆς του Μερσεδές, ἦταν πᾶς ἐλπίσθερο, ἐτοιμάστηκε νὰ τοῦ δώσῃ μερικὲς σύντομες πληροφορίες, σχετικὲς μὲ τὴν ὑγεία καὶ μὲ τὴν ἀνησυχίαν τῆς μητέρας του...

Ἀλλὰ τὴ στιγμή ἐκείνῃ, ὁ τρίτος ἄγνωστος τῆς παράμερής ομάδος, ἔβρασε «πρέπον» νὰ ἐπέμβῃ κι' αὐτὸς καὶ νὰ συστηθῇ, ἀρῶν ἔβλεπε ὅτι καὶ νένας—ὡς τὴ στιγμή ἐκείνῃ—δὲν τοῦ δινε προσοχὴ καὶ σημασία!... Σερρακαίνος λοιπόν, πανύψηλος καὶ μονοκόμματος σὰν τηλεγραφικὸς στῆλος, κυριολεκτικῶς κουρελιάρης καὶ φορητὸς ἀπὸ λάσπη, ἀπὸ σκόνῃ, κι' ἀπὸ ἰδρώτα, ἔκανε δυὸ—τρία βήματα πρὸς τὰ μπροστά... Πλησίασε τὸν κόμητα... Τοῦσφιξε τὸ χέρι!... Καὶ τοῦ εἶπε, μὲ βαθεῖα ὑπόκλισι:

— Κύριε κόμη Μοντεχρήστο, ἐπὶ τρέψατε καὶ σὲ ταπεινὸ ἀτόμο μου νὰ συστηθῇ στὴ διαλεχτὴ ἐξοχήν σας!... Λέγομαι Γκρατιγιέ, κι' εἶμαι δημοσιογραφικὸς ρεπόρτερ!... Μὲ συγχωρεῖτε βέβαια, πού σας παρουσιάζομαι τόσο πανάθλια ντυμένος καὶ βρωμιάρης... Σκεφθῆτε ὅμως ὅτι ἐπὶ καιρὸ τώρα, δὲν κάνουμε ἄλλῃ δουλειά—ὁ κύριος Ζολιέ κι' ἐγὼ—παρὰ νὰ κυλιόμαστε στὶς λάσπες τῶν ὑγρῶν κελλίων μας, καὶ στὴ σκόνῃ τοῦ δρόμου... Ἐτσι, δὲν προλάβαμε καλὸν—μὲ τὰ σημερινὰ γεγονημένα μάλιστα—νὰ περιποιηθῶμε λίγο τὸν ἑαυτό μας!

Ὁ Μοντεχρήστος σὲ διίστασμα αὐτό, ἄκουγε ἐκθαμβὸς τὰ λόγια τοῦ ἀλλόκοτου ρεπόρτερ, δίχως νὰ τὸν καταλαβαίνει... Τὸ μυαλό του ἦταν ἀπορροφημένο ἀπ' τὴν σκέψιν τούτων καὶ τῶν θαυμαστῶν συμπτωμάτων καὶ τῶν ἀπορροφῶν ὅλων τῶν ἀγαπημένων του προσώπων τόσο κοντὰ τοῦ, καὶ μπρὸς τὰ μάτια του, σὰς ἐκείνη, καὶ τὰ χέλη του, σὰς ἐκείνη, καὶ τὴν ἀντιμέτωπὴν καὶ προσεχῇ, σὰν ὕμνο κι' εὐχαριστίαν πρὸς τὴν Θεὰ Πρόνοια...

Τέλος, κατάρθρωσε ν' ἀπαντήσῃ πρὸς τὸν συμπαθὲ Γκρατιγιέ μὲ τὴν

Ὁ Κοψολαίμης μπήκε ὁρμητικὰ ἀκτινοβόλος ἀπὸ χαρὰ καὶ θέριαμο

ἀφίγοντάς του τὸ χέρι θερμὰ:

— Σὰς θυμοῦμαι τώρα πολὺ καλὰ, κύριε Γκρατιγιέ... Σὰς εἶχα δὴ τότε, πρὸ χρόνων, στὰ γραφεῖα κάποιας μικρῆς ἐφημερίδος!... Κατόπιν ἔμαθα, ὅτι φύγατε ἀπὸ κεῖ, γιὰτί σας προσέλαβε ὁ κύριος Μπωσάν...

— ὦ, τὸν ἀγαπητό μου προϊστάμενο! διέκοψε μὲ κωμικὴ λαχτάρα, ὁ ἀνεκδιήγητος ρεπόρτερ. Τὶ νὰ γίνεταί ἄραγε, ὁ ἀγαπητός μου προϊστάμενος!... Ἐχετε καμμιά εἰδησιόγραφικὴ, κύριε κόμη;

Χαμογελώντας ὁ Μοντεχρήστος χτύπησε χαϊδευτικὰ στὸν ὦμο τὸν κ. Γκρατιγιέ, κι' ἀπάντησε:

— Εἶνε πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του ὁ κύριος Μπωσάν, ἀγαπητέ μου φίλε!... Σὰς θυμάται πάντα, σὰς ἀγαπάει πολὺ, καὶ μάλιστα μὲ παρακάλεσε ἐκεῖ στὴ Μασσαλία πρὶν ἐξελίξῃ, νὰ φροντίσῃ γιὰ σὰς!... Εἶχε χάσει τὰ ἴχνη σας, ἀνησυχῶσε τρομερὰ καὶ μὲ ἐπιφόρτισε νὰ ψάξω καὶ γιὰ σὰς, νὰ σας βρῶ, καὶ νὰ σας βοηθῶ!

Τὴ στιγμή ἐκείνῃ, μπήκε ὁρμητικὰ μέσα στὴν αἴθουσα, ἀκτινοβόλος ἀπὸ χαρὰ καὶ θέριαμο ὁ Κοψολαίμης, γιὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τοῦς ἀγαπητοὺς κυρίους του τὴν τελειωτικὴν ἤττα καὶ φυγὴ τῶν Ἀράβων... Στὴν ἐμφάνισιν ὅμως αὐτῇ τοῦ ἡρώου τοῦ Ζουάβου, μιὰ γυναικίᾳ σιλουέττα—παχουλὴ μὲ ἐκδιήγητη—δῆμιση πρὸς τὸ μέρος του ἀπὸ μιὰ γωνία τῆς αἰθούσης, καὶ τὸν ἀγκάλιασε ἀσυγκράτητῃ πειά!

— ὦ, τὸ χρυσὸ μου!... Ἡρθε ἐπιτέλους! φώναξε ἡ γυναῖκα αὐτῇ στὸ Ζουάβου. Σὲ εἶδα καὶ πρὶν ἔξω ἀπ' τὸ φρούριον, μὲ εἶχες τὸ νοσσοῦ τοῦς Ἀράβηδες καὶ δὲν μὲ πρόσεξες καθόλου!... Καλὴ τὴν ἀνέλπιστη συνάντησι, ἦταν αὐτὴ ἡ σημερινή!

Ὁ ἐξανισμένος Κοψολαίμης, δέχτηκε τὰ ἀπροσδόκητα φιλά της γυναικας, δίχως νὰ προλάβῃ νὰ φυλαχθῇ. Ὁταν ὅμως συνήλθε λίγο, κι' ἀντελήφθη ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ ἀνέμεση κατὰτῆσί του... τότε... τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰ... κι' ἀνταπόδωσε τὰ φιλιὰ μὲ τὴν ἴδια θέρμη πού τὰ δέχτηκε, δίχως νὰ τὸν νοιάξῃ νὰ γέλια τοῦ κόμητος, τῆς μὲς Ἑλφίς, τοῦ λοχαγοῦ του, καὶ τῶν ἄλλων πῶς ἀσημάντως θεατῶν τῆς τρυφερῆς αὐτῆς σκηνῆς.

Περὶ τὸν βῆμα νὰ σὰς ποῦμε, ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦταν ἡ παχουλὴ κυρία Καραμάν, ἡ εὐαίσθητη χήρα τοῦ χωροφύλακος κυρίου Καραμάν καὶ παιδαγωγὸς τῆς μὲς Ἑλφίς...

Ὁ Μοντεχρήστος θέλησε τώρα νὰ τακτοποιήσῃ τὴν ἀνῶ-μοληκατῶσιν πού δημιουργήθηκε, ὑστερὰ ἀπὸ τόσες αἱματηρὲς συμπλοκὰς. Ἡ αἴθουσα ἦταν γεμάτη ἀπὸ αἶμα, κι' ἀπὸ πτώματα ἐχθρῶν καὶ φίλων... Ὁ ἑλπίδοφόρος του, κατὰχλωμος κι' ἐξαντλημένος ἀπ' τίς τόσες συγκινήσεις, δὲν μιλούσε τότε ὥρα, καὶ μὰ δυσκολία μάλιστα κρατιόταν ὁρθὸς στὰ πόδια του... Ὑστερὰ, ὁ κόμης δὲν ἔβλεπε καθόλου—τόση ὥρα— γύρω του οὔτε τὴν Μεζδέ, οὔτε τὸν πιστό του Ἰάκωβο, οὔτε καὶ τὸν ἀντιμέτωπο τοῦ Μοντεχρήστου...

Καὶ στὰ τελευταῖα, ἔπρεπε ἀκόμη νὰ σκεφθοῦν καὶ γιὰ τὴν προσωπικὴν τῶν ἀσφάλειαν!... Ποῖος τοὺς βεβαίωνε, ὅτι οἱ νικημένοι Ἀραβες δὲν θὰ ἐπανορθῶν ἀναντίον τοῦ φρουρίου τῶν ἐνισχυμένων μὲ πολυαριθμοὺς συμμάχους ὁμοφύλους τῶν;

— Ἐλα δὲ, Κοψολαίμη! φώναξε ὁ Μοντεχρήστος οὐκ αὐτὴ μὲ ἐπιταχτικά. Μήπως παιδί μου εἶδες, πού βρισκεται ὁ Ἰάκωβος;

— Ἀρχηγέ μου ἀπάντησε ὁ Κοψολαίμης, μὲ φάινεται πὺς τὸν εἶδα—ἀπᾶνω στὴ βράσι τῆς μάχης—νὰ ἐπαλῶνεται ἀνάσκελα σὲ γάμιν!... Πιθανὸν νὰ πνιγνῇ... Δὲν προλάβα ὅμως νὰ βεβαιωθῇ, γιὰτί κυνηγοῦσα κατ' ἐπὶ παλιν—ἀρπηνες, καὶ δὲν ἐδῶκαί-ρούσα!

— Ἄλλος ἕνας ἀκόμη πρὸς μου, πού πεθαίνει ἐξ αἰτίας μου! ψιθύρισε ὁ κόμης.

Ὁρμητικὸς ὑστερὰ, καὶ ἔχοντας ἓνα βλέμμα τρυφερὸ στὸν ἑλπίδοφόρο, μπήκε ἔξω ἀπ' τὴν αἴθουσα, ἐνῶ ὁ λοχαγὸς Ἀλβέρτος Ζολιέ κι' ὁ Κοψολαίμης τὸν ἀκολουθοῦσαν... Τὴ στιγμή ὅμως πού-

Ὁ Μοντεχρήστος ἐνοιῶθε ὅτι ἐξ αἰτίας του εἶχαν πεθάνει τόσοὶ ἄνθρωποι!...

φθανε στὴν αὐλὴ κι' ἔσκυβε νὰ περιεργασθῇ τὰ πρῶτα πτώματα, μιὰ ἀσπρὴ σιλουέττα ἐξαπλωμένη χάμα, τράβηξε τὴν προσοχὴν τοῦ...

— Ἡ Μεζδέ! φώναξε ἀθελά του.

— Ἡ Μεζδέ; ρώτησε μὲ ἐμφανὴ λαχτάρα ὁ λοχαγός.

— Ναί, εἶνε ἡ μικρὴ καὶ γλυκεῖα παιδοῦλα, τῆς ὁποίας ἔσωσες τὴ ζωὴ κάποτε, κι' ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἔπαυε νὰ σέ λατρεῖ! ἀποκρίθηκε σοβαρὰ ὁ Μοντεχρήστος, σκύβοντας σὲ ἀνασθητὸ ἐκεῖνο κορμί. Εὐτυχῶς, λιπόθυμη εἶνε μόνον!... Αὐτὴ μὰς ὠδήγησε ἐδῶ γιὰ νὰ σέ βροῦμε, ἀγαπητέ μου Ἀλβέρτε!

Μὰ ὁ Ἀλβέρτος δὲν ἄκουγε πειὰ. Ἡ ἀπροσδόκητη ἐμφάνισις τῆς θελκτικῆς Βεδουῖνας μέσα σὲ τὸ τραγικὸ κι' αἰματομένο περιβάλλον, ἐξύπνησε στὴν ψυχὴ του παλῆς τρυφερὲς ἀναμνήσεις, κι' ἡ καρδιά του λύγισε... Γονατισμένος τώρα πλὰι τῆς, καὶ βοηθούμενος ἀπ' τὸν κόμητα, προσπαθοῦσε νὰ τὴν συνεφέρει, μουρμουρίζοντας συγχρόνως μὲ βουρκωμένα μάτια:

— Μικροῦλα μου!... Μεζδέ, μικροῦλα μου!... Εἶμαι ἐγώ, ὁ λοχαγὸς Ζολιέ, πού τόσο σ' ἀγαπάει!

Ἡ φράσις αὐτῆς, ἡ τρυφερὴς κι' ἀποκαλυπτικὴ, ἔβγαλε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἀσυναίσθητου... Πνιγμένος ἀπ' τοὺς λυμούς τοῦ νεαρὸς ἀξιωματικῆς, ἔχυνε χωρὶς καμμιά ἐπιφύλαξιν τὸν περισσεύμα τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδιάς του, γιὰ τὴν ἀφωσιωμένην του καὶ πανώμορφη μελαψὴ κοπέλλα... Οὔτε ἡ παρουσία τοῦ Μοντεχρήστου πλὰι του, οὔτε ἡ παρουσία τῶν ἄλλων, ἦταν ἱκανὴ νὰ συγκρατήσῃ τὸ φλογερὸ, καὶ κρυφὸ τόσοσόναιρο αἶσθημά του, τὸ ὁποῖο ἐκδηλώνονταν τώρα—ἀσυγκράτητῃ—σὲ μιὰ φανερὴ ἀγάπην!

Σὲ μιὰ στιγμὴ, κι' ὑστερὰ ἀπὸ πολλὰς περιποιήσεις, τὸ λυγερὸ κορμί τῆς νέας σκίρτησε... Τὰ κτηνολογία καὶ ἀφαιρέσθη, ἀρχίσαν νὰ ροδίζουν λίγο, καὶ τὰ κανονικώτατα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς ἐμψυχωνόντουσαν σιγά-σιγά...

Τέλος, ἀνοίξε τὰ θαυμάσια μάτια τῆς, τὰ προσήλωσε σὲ πρόσωπο τοῦ Ἀλβέρτου γιὰ μερικὲς στιγμὲς σὰν ἀφηρημένη, κι' ὑστερὰ ἕνας σπασμός, σπασμός ἀπερίγραπτης εὐτυχίας ζωογόνησε τὸ κορμί τῆς.

— Κύριε... κύριε λοχαγέ! μουρμούρισε κατόπιν, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς ἀκτινοβολοῦσαν ἀπὸ χαρὰ κι' εὐδαιμονία...

— Ἄ!... Κύριε κόμη, πρέπει νὰ φεύγουμε πειὰ ἀπ' ἐδῶ!... Πέρασε ἄρκετὴ ὥρα, καὶ μπορεῖ οἱ Ἀραβες νὰ ἐξαγυρίσουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, ἐνισχυμένοι!

Στὴ λογικὴ αὐτὴ παρατήρησιν, τὴν ὁποία εἶπε ὁ Φανφάρ πλησιάζοντας τὸν Μοντεχρήστο, τὴν Μεζδέ καὶ τὸν Ἀλβέρτο, κανένας δὲν βρέθηκε νὰ φέρῃ ἀντιρρηση... Τὴ βρῆκαν ὅλοι σωστὴ λογικότητα, κι' ἐννοίωσαν ἄμεσον τὸν κίνδυνον μιᾶς ἐπιθετικῆς ἐπιστροφῆς τῶν λυσσαλέων Ἀράβων...

Ὁ Μοντεχρήστος ἔδωσε γρήγορως διαταγὰς τοῖς ὁπαδοῦς του, νὰ ἐτοιμαστούν... Σβέλτες προτομασῆς ἀναχωρήσας, ἀρχίσαν ἀμέσως... Πού θὰ πῆγαιναν, ὅμως...

Πού θὰ ἔστησαν τὸν καταυλισμό τους τόσο σίγουρον, ὥστε νὰ μὴ φοβοῦνται πειὰ ἐπιθεσεῖς κι' ἀντίποινα ἐκ μέρους τῶν Ἀράβων...

Αὐτὲς ἡ σκέψεις γέμιζαν μὲ ἀγωνία τὴν ψυχὴ τοῦ κόμητος, καθὼς γύριζε τὸ σκεπτικὸν του βλέμμα παντοῦ στὴ σπαρμένη μὲ πτώματα, ὁπαδῶν του κι' Ἀράβων, ἀλλή... Τὸ ζήτημα τῆς ἐξασφάλσεως ἐνὸς προσωρινοῦ καταφυγίου τὸν ἀπασχολοῦσε ἐξαιρετικὰ... Οὔτε σκέψιν μποροῦσε νὰ γίνῃ ὅτι ἦταν δυνατόν ν' ἀντιμετωπιθῇ μιὰ ἐπιθεσις τῶν Ἀράβων, μέσα στὸ φρούριον ἐκεῖνο. Πρῶτα, γιὰτί οἱ ὁπαδοὶ τοῦ κόμητος, ὀλιγαριθμοὶ καθὼς ἦσαν, θὰ λύγισαν μπρὸς τὸν πολυαριθμώτερο ἐχθρόν... Κι' ὕστερὰ, δὲν ὑπῆρχαν καθόλου τρόφιμα στὶς ἀποθήκες τοῦ φρουρίου!

Πῶς, λοιπόν, θὰ ἀντεῖχε ὁ μικρὸς στρατὸς τοῦ Μοντεχρήστου σὲ μιὰ μακρὰ πολιορκία, μὲ λιγοστὰ τρόφιμα πού εἶχε μαζί του...

Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Φανφάρ, μεγαλόψυχος καὶ φιλόθενος, μίλησε...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΜΕΛΙΣΣΑ ΚΑΙ Η ΣΦΗΚΑ

Τὸν παλιὸ καὶρὸ ἡ μέλισσα καὶ ἡ σφήκα ἦσαν ἀδελφές, ὁμοῖες σὲ ὅλα τοὺς καὶ πολὺ ἀγαπημένες. Μία φορὰ ἔφυγε ἡ μάνα τους ν' ἀρρωστήσῃ βαρεῖα καὶ τίς προσκάλεσε νὰ πάνε νὰ τὴν δοῦν καὶ νὰ τὴς φέρουσαν ὅλα τὰ φάρμακα. Ἡ δόλια ἡ μέλισσα ἔτρεξε στὴ μάνα της μὲ μεγάλη προθυμία, καὶ τὴν περιποιήθηκε μὲ τὸ παραπάνω σὰν καλὴ καὶ ἀφοσιωμένη κόρη ποὺ ἦταν. Ἡ σφήκα ὅμως βρήκε χίλιες δυὸ αἰτίες καὶ δικαιολογίες, τάχα πὺς κι' ἐκεῖνη ἦταν ἀρρωστή, πὺς δὲν εἶχε πού ν' ἀφήσῃ τὰ παιδιὰ της, κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα ψέμματα καὶ δὲν πήγε οὔτε γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, πὺς λένε, νὰ ἰδῇ τὴν κατακαυμένη τὴ μάνα της πὺς δερνόνταν μὲ τὸ Χάρο.

Ὅταν ἦρθε λοιπὸν ἡ ὥρα της γιὰ νὰ πεθάνῃ, φώναξε ἡ γοητὴ μάνα τὴ μέλισσα καὶ τὴν εὐχάρησε μὲ ὅλη της τὴν καρδιά καὶ τὴς εἶπε νὰ εἶνε γλυκαμένη σὲ ὅλη της τὴ ζωὴ.

Καὶ ἀπὸ τότε ἡ μέλισσα μαζεῦει καὶ φτιάχνει τὸ μέλι καὶ θρέφεται μ' αὐτό.

Τὴ σφήκα ὅμως τὴν καταράστηκε μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, νὰ εἶνε πάντοτε πικραμένη, πενινασμένη καὶ ἀγλύκανη καὶ νὰ μὴ δῇ ποτέ της προκοπὴ. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ σφήκα οὔτε μέλι κάνουν, σὰν τὴ μέλισσα, καὶ τὸ κεντρί τους εἶνε φαρμακερὸ.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΘΕΤΗ ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

Ἡ Λιλίκα εἶνε ἡ παραχαϊδεμένη μοναχοκόρη ἑνὸς πλουτοῦ ἐμπορίου. Οἱ γονεῖς της ποὺ τὴν ἀγαποῦν πολὺ τὴν κάνουν ὅλα της τὰ καπιτσια, καὶ δὲν ἔχει καὶ λίγα ἢ δεσποινὶς Λιλίκα. Ἡ μεγαλύτερη ἰδιοτροπία της εἶνε πὺς κάθε μέρα σχεδὸν ζητάει κι' ἀπὸ ἕνα καινούργιο παιχνίδι καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ βαρεῖται κι' οὔτε θέλει νὰ τὸ ξαναἰδῇ.

Μία ἡμέρα ἦταν ξεροκαυμένη μὲ τὴν κοιλίαν. Μὰ ἀπὸ ἐμάζεψε μὴ ὀλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ κοῦκλες, ὕστερα τίς βαρεθῆκε καὶ τίς εἶχε κλεισμένες σ' ἕνα ντουλάπι χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τίς ξαναπιάσῃ στὰ χέρια της. «Θέλω νὰ μοῦ χαρίσετε ἕνα ζωντανὸ παιχνίδι» εἶπε στοὺς γονεῖς της. «Θέλω ἕνα ὄρατο γατάκι τῆς Ἀγκύρας».

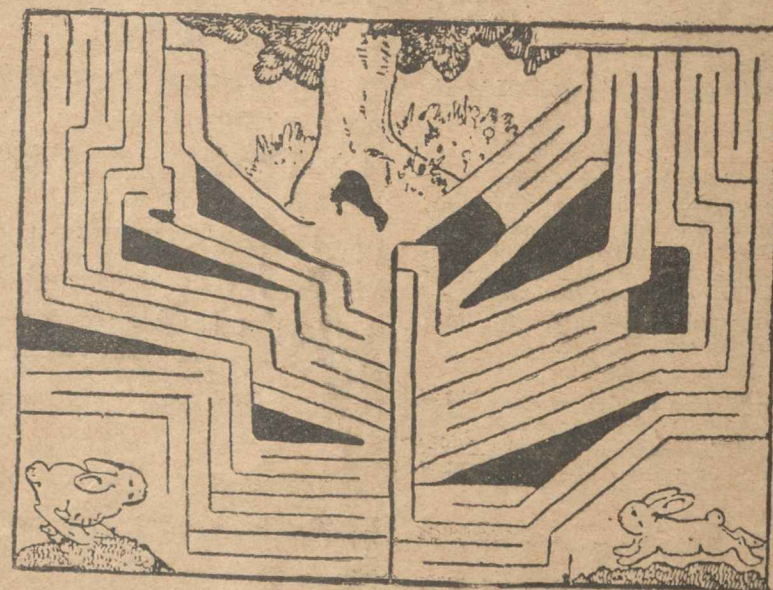
Τὸ γατάκι ἦρθε στὸ σπίτι. Ἡ Λιλίκα τὸ χαίδευε, τὸ ταῖζε, δὲν τὸ ἀφίνει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της. Δεκαπέντε μέρες κράτησε ἡ μανία της, ὕστερα ἡ Λιλίκα βαρεθῆκε καὶ τὸ γατάκι γιὰ τὴς μῆτρε στὸ μυαλὸ

ν' ἀποκτήσῃ ἕνα σκυλί. Μὰ καὶ τὸ σκυλί τὸ βαρεθῆκε ὕστερα ἀπὸ δέκα μέρες καὶ τὴν ἴδια τυχὴ εἶχαν ἕνα καναρίνι, ἕνα παπαγάλος, ὡς καὶ μὴ χελώνα ἀκόμη πὺς τὴς χάρισαν οἱ γονεῖς της, πὺς δὲν ἠθελαν νὰ χαλάσουν τὸ κατῆρι τῆς μοναχοκόρης της. Ἡ Λιλίκα δὲν ἤξερε πεῖ τι ἄλλο πράγμα νὰ ζητήσῃ.

Ἐνα βράδυ τοῦ χειμῶνα, γυρίζοντας μὲ τὴ μαμά της σ' ὠραῖο ἐξοχικὸ τοῦ σπῆτι, βλέπει σχεδὸν μπροστὰ στὴν πόρτα τους ἕνα ἄσπρο δέμα πὺς φαίνονταν νὰ κουνιέται. Πλησίασαν καὶ εἶδαν πὺς ἦταν ἕνα μωρό. Τὸ σήκωσαν ἀμέσως καὶ τὸ πήραν μαζὺ τους μέσα. Τὸ μωρὸ ἦταν ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι δύο μηνῶν. Ἡ Λιλίκα ἀκούει πὺς πρόκειται νὰ τὸ στεῖλουν στὸ Βρεφοκομεῖο καὶ βάζει τὰ κλάμματα. Θέλει νὰ κρατήσουν τὸ μωρὸ γιὰ χάρι της. Θὰ τὸ περαιοῦνται μόνη της, θ' ἀφοσιωθῇ ἀποκλειστικὰ σ' αὐτό, θὰ διαθέσῃ ὅλα τὰ χρήματα τοῦ κουμπάρου της γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ ρουχαλίσια.

Μὰ ὁ πατέρας της δὲν θέλει. — Αὐτὸ δὲν γίνεται, τῆς λέει. Γεήγορα θὰ τὸ βαρεθῇ καὶ τοῦτο τὸ μωρὸ, ὅπως βαρεθῇ καὶ ὅλα σου τὰ ἄλλα παιχνίδια. Κι' ὅταν ἀναλάβῃ κανεὶς ἕνα παιδί, δὲν μπορεί ὕστερα, ὅταν πάσῃ πεῖ νὰ τοῦ κάνει γούστο, νὰ τὸ κλείσῃ στὸ ντουλάπι, ὅπως ἔκλεισε τίς κοῦκλες σου.

Ἡ Λιλίκα κλαίει, ἱκετεύει τοὺς γονεῖς της νὰ κρατήσουν τὸ μωρὸ ἔστω καὶ γιὰ λίγον καιρὸ γιὰ δοκιμὴ, ὥστε ποὺ ἐπιτέλους ἐκεῖνοι ὑποχωροῦν.

Τὰ λαγουδάκια αὐτὰ θέλουν νὰ γυρίσουν στὴ φωλιά τους, στὴν κουφάλα τοῦ δέντρον ποὺ βλέπετε. Ἐχασαν ὅμως, τὰ καυμένα τὸ δρόμο. Μπορεῖτε νὰ τοὺς τὸν βρῆτε; Γιὰ νὰ βρῆτε. Θὰ κάμετε ἕνα καλὸ καὶ θὰ διασκεδάσετε συγχρόνως.

Ἐμπιστεύονται τὸ κοριτσάκι σὲ μὴ καλὴ γυναῖκα πὺς κάθεται κοντὰ τους καὶ ἡ Λιλίκα πηγαίνει καὶ τὸ βλέπει κάθε μέρα. Ἐχει πάρει στὰ σοβαρὰ τὸ ρόλο της. Ὅλα τὰ ρουχαλίσια καὶ τὰ μικρὰ ἔξοδα τοῦ μωροῦ πληρώνονται ἀπὸ τὸν κουμπάρου της, καὶ ὅποτε εἶχε ὅρες ἐλεύθερες τίς περνάει μὲ τὴν... θετὴ της κόρη πὺς ὅσο μεγαλώνει, τόσο πὺς ἔξυπνη καὶ χαριτωμένη γίνεται.

Οἱ γονεῖς τῆς Λιλίκας στὸ τέλος ἀναγνωρίζουν πὺς ἡ τελευταία ἰδιοτροπία τῆς κόρης της τῆς βγήκε σὲ καλὸ. Δὲν ἔχει πεῖ καπιτσια κι' εἶνε ἕνα φρόνιμο καὶ σοβαρὸ κοριτσάκι. Ἡ Λιλίκα ἦταν ἰδιοτροπὴ μὰ στὸ βάθος εἶχε καλὴ καρδιά. Καὶ ὅταν παρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία ν' ἀφοσιωθῇ σὲ κάτι πραγματικὰ χρήσιμο, εἶδε ὅλα τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα πὺς ἔκρυβε μέσα της.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ὁ Τοτὸς στὸν μπαμπά του: — Δὲν μοῦ λές, μπαμπά, ὅταν τὰ ψάρια εἶνε μικρά, ποῖος τοὺς μαθαίνει κολοῦμι;

Μαμά, μαμά, τὸ φεγγάρι τὸ πήρανε τὰ ποντίκια γιὰ κεφαλοτούρι καὶ τὸ φάγανε!

— Ποῦ τὸ ξέρεις, παιδί μου; — Δὲν τὸ βλέπεις; Ἀπόψε εἶνε τὸ μισὸ ἀπ' ὅτι ἦταν προχτές!

Ὁ τεμπέλης ὁ Κοκὸς σκέ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΣΑΣ

πτεταί:

— Ἡ μαμά μοῦ λέει πὺς πρέπει νὰ ξέρω πολλὰ γιὰ τὰ σοφὰ, μοῦ δώσε μὴ μόνον!

— Γιατί βεῖ τὸ φεγγάρι εἶνε ἔτσι κίτρινο;

— Γιατί παιδί μου γυρίζει ὅλη τὴ νύχτα ἔξω ἀπὸ τὸν ὕπνο του.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΑΣΤΡΟ

Τὸ βλέπομε ψηλὰ στὸν οὐρανὸν,

Τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι στὰ φώτα,

Ὀδράνιο διαμάντι φαινοῦ,

Ποῦ ὀλόχρυσες ἀκτίνες μὴ χαρίζε.

Μ' ἄν ἔπεφε 'ς τὴ γῆ μας τὰ πειν,

Χωρὶς τὸ χάος πεῖ νὰ μὴς,

Ποῖος ξέρει τὴν κατάξερο βαν,

Θὰ εἶνε τ' ἄστρο αὐτὸ ποὺ λαμπυρίζει!

Σ' τὸν κόσμον ἀπαράλλατα θαύματα,

Δεῖλὰ—δεῖλὰ κι' ἐμεῖς καμμιὰ φορὰ,

Ἀνθρώπους ὅπου μακριὰ τὰξίδια,

Μὰ ὅταν καμμιὰ μέρα τοῦ γνωρίσαμε,

Ποῖος ξέρει τὴν κακὰ φαρμακὴ,

Κρυμμένα 'ς τὴν ψυχὴ τους θ' ἀπαντήσαμε!

Ὁ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἡ σοφία τῶν λαῶν

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἀργυρὸ τὸ μίλημα καὶ χρυσὸ τὸ σῶπα.

Ἀπὸ τὸν κακὸν τοσπάν, φέρωσαν τὰ πρόβατα.

Βάλ' τὸ μάνταλο στὴν πόρτα νὰ κοιμάσαι ξενοιασμένος.

Δὲν μὲ μέλλει πὺς γηράσκω, ὅσο ζῶ τόσο μαθαίνω.

Εὐχὴ γονιὸ ἀγρόσε καὶ σὺ βουρὸν ἀνέβα.

Ἡ Λιλίκα εἶνε ἡ παραχαϊδεμένη μοναχοκόρη ἑνὸς πλουτοῦ ἐμπορίου. Οἱ γονεῖς της ποὺ τὴν ἀγαποῦν πολὺ τὴν κάνουν ὅλα της τὰ καπιτσια, καὶ δὲν ἔχει καὶ λίγα ἢ δεσποινὶς Λιλίκα. Ἡ μεγαλύτερη ἰδιοτροπία της εἶνε πὺς κάθε μέρα σχεδὸν ζητάει κι' ἀπὸ ἕνα καινούργιο παιχνίδι καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ βαρεῖται κι' οὔτε θέλει νὰ τὸ ξαναἰδῇ.

Μία ἡμέρα ἦταν ξεροκαυμένη μὲ τὴν κοιλίαν. Μὰ ἀπὸ ἐμάζεψε μὴ ὀλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ κοῦκλες, ὕστερα τίς βαρεθῆκε καὶ τίς εἶχε κλεισμένες σ' ἕνα ντουλάπι χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τίς ξαναπιάσῃ στὰ χέρια της. «Θέλω νὰ μοῦ χαρίσετε ἕνα ζωντανὸ παιχνίδι» εἶπε στοὺς γονεῖς της. «Θέλω ἕνα ὄρατο γατάκι τῆς Ἀγκύρας».

Τὸ γατάκι ἦρθε στὸ σπίτι. Ἡ Λιλίκα τὸ χαίδευε, τὸ ταῖζε, δὲν τὸ ἀφίνει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της. Δεκαπέντε μέρες κράτησε ἡ μανία της, ὕστερα ἡ Λιλίκα βαρεθῆκε καὶ τὸ γατάκι γιὰ τὴς μῆτρε στὸ μυαλὸ

ν' ἀποκτήσῃ ἕνα σκυλί. Μὰ καὶ τὸ σκυλί τὸ βαρεθῆκε ὕστερα ἀπὸ δέκα μέρες καὶ τὴν ἴδια τυχὴ εἶχαν ἕνα καναρίνι, ἕνα παπαγάλος, ὡς καὶ μὴ χελώνα ἀκόμη πὺς τὴς χάρισαν οἱ γονεῖς της, πὺς δὲν ἠθελαν νὰ χαλάσουν τὸ κατῆρι τῆς μοναχοκόρης της. Ἡ Λιλίκα δὲν ἤξερε πεῖ τι ἄλλο πράγμα νὰ ζητήσῃ.

Ἐνα βράδυ τοῦ χειμῶνα, γυρίζοντας μὲ τὴ μαμά της σ' ὠραῖο ἐξοχικὸ τοῦ σπῆτι, βλέπει σχεδὸν μπροστὰ στὴν πόρτα τους ἕνα ἄσπρο δέμα πὺς φαίνονταν νὰ κουνιέται. Πλησίασαν καὶ εἶδαν πὺς ἦταν ἕνα μωρὸ. Τὸ σήκωσαν ἀμέσως καὶ τὸ πήραν μαζὺ τους μέσα. Τὸ μωρὸ ἦταν ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι δύο μηνῶν. Ἡ Λιλίκα ἀκούει πὺς πρόκειται νὰ τὸ στεῖλουν στὸ Βρεφοκομεῖο καὶ βάζει τὰ κλάμματα. Θέλει νὰ κρατήσουν τὸ μωρὸ γιὰ χάρι της. Θὰ τὸ περαιοῦνται μόνη της, θ' ἀφοσιωθῇ ἀποκλειστικὰ σ' αὐτό, θὰ διαθέσῃ ὅλα τὰ χρήματα τοῦ κουμπάρου της γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ ρουχαλίσια.

Μὰ ὁ πατέρας της δὲν θέλει. — Αὐτὸ δὲν γίνεται, τῆς λέει. Γεήγορα θὰ τὸ βαρεθῇ καὶ τοῦτο τὸ μωρὸ, ὅπως βαρεθῇ καὶ ὅλα σου τὰ ἄλλα παιχνίδια. Κι' ὅταν ἀναλάβῃ κανεὶς ἕνα παιδί, δὲν μπορεί ὕστερα, ὅταν πάσῃ πεῖ νὰ τοῦ κάνει γούστο, νὰ τὸ κλείσῃ στὸ ντουλάπι, ὅπως ἔκλεισε τίς κοῦκλες σου.

Ἡ Λιλίκα κλαίει, ἱκετεύει τοὺς γονεῖς της νὰ κρατήσουν τὸ μωρὸ ἔστω καὶ γιὰ λίγον καιρὸ γιὰ δοκιμὴ, ὥστε ποὺ ἐπιτέλους ἐκεῖνοι ὑποχωροῦν.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΔΕΜΑΤΙ

Χ! Λουδοβίκε, ἔκλεισαν τὴν πόρτα!

Πραγματικὰ ἡ βαρεῖα δοῦν ἡ πόρτα εἶχε κλεισεί. Κάποιος ἀστενεύμενος ἡ ἀπὸ ἀρροσεῖα, τὴν εἶχε σπρώξει ἀπ' ἔξω.

Τώρα θὰ θέλετε ἴσως νὰ σὰς ἐξηγήσω γιὰ ποῦ λόγῳ ὁ Λουδοβίκος καὶ ἡ κ.ντὲ Μπελζεβίλ βρισκόταν σὲ τέτοια ὥρα, μεσάνυχτα πολὺ περασμένη, μέσ' στὸν σιτοβολῶνα, ἀντὶ νὰ κοιμούνται ἤσυχα—αὐτὴ, ἡ οἰκοδέσποινα κι' αὐτός, ὁ καλεσμένος, — στὰ δωμάτιά τους στὸν πύργο.

Ἐ, μοῦ ζητάτε πολλὰ, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί... Αὐτὸ ποὺ μπορὶ νὰ σὰς πῶ μονο εἶνε ὅτι τὸ ξαφνικὸ κλείσιμο τῆς πόρτας τοῦς ἔπεσε στὴν μελάντη σιτοβολῶνα τοῦ κόσμου... Θὰ τὸ ἀνταμειβόμαστε καὶ σὲς οὐτὸ ἀν βλέπατε τὴν ἀτελεισία μὲ τὴν ὁποῖα ἡ κ.ντὲ Μπελζεβίλ στριφογυρίζει τὰ γυνὰ της μπράτσα ἔξω ἀπ' τὴς λιντέλλες τοῦ πενιουάρ της.

— Εἶμαι χαμένη! Ἐξοφώνω. Δὲν ὑπάρχει πιά κανεὶς τρόπος νὰ ξαναγίρῃ σὸν πύργο... Θὰ μὰς βροῦν ἔδω, κι' ὁ σύζυγός μου θὰ τὰ καταλάβῃ όλα... Ὁ Λουδοβίκε, νὰ ποὺ μὲ κατάντησε ἡ καλοσύνη μου γιὰ ὅσα νὰ!

Ὁ Λουδοβίκος ἐντωμεταξὺ, προσπαθοῦσε νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του.

— Δὲν φωνάζουμε; πρότεινε. Τὸ σπῆτι τοῦ ἐπιστάτη δὲν εἶνε πὺς μαρτυρᾷ.

— Εἶνε πὺς πὺς μακριὰ ἀπὸ τὸν πύργο. Κι' ὁ σύζυγός μου, ὁ ὁποῖος κοιμάται πολὺ ἐλαφρὰ, θ' ἀκούσει πρῶτος τίς φωνές μας. Ἐξ ἄλλου φαντάζεστε ὅτι μπορὶ νὰ νάνεχθω νὰ μὲ ἰδοῦν, μόνη μαζὺ σὰς, σ' αὐτὸ τὸν σιτοβολῶνα, οἱ χωρικοὶ τοῦ κήματος;

— Ἐχω μὴ ἐμπνευσι! φώναξε ὁ Λουδοβίκος.

— Πέστε τὴν, πρὸς Θεοῦ!

— Ἡ πόρτα εἶνε κλειστὴ, μὰ μὰς μένει μὴ ἔξοδος...

— Πιά; Αὐτὸ τὸ παρασυρο;

— Ναι! Αὐτὸς ὁ φεγγίτης.

— Για νὰ βῇ κανεὶς ἀπὸ κεῖ, χρειάζεται σκάλα. Δὲν θὰ τολμοῦ ποτὲ νὰ περῶ ἀπὸ τόσο ψηλά... Καὶ σκάλα δυστυχῶς δὲν ἔχουμε.

— Ἐχουμε καὶ καλύτερο. Βλέπετε αὐτὴ τὴν τροχαλία μὲ τὸ σκοινὶ της;

— Ναι... Μὰ δὲν καταλαβαίνω...

— Θὰ δέσω τὸ σκοινὶ ἀπὸ τὴ μέση σας, θὰ τὸ κρατᾶ ἀπὸ τὴν ἑλὴ ἀπὸ, θὰ τὸ ἀφίνω νὰ γλιστρήσῃ σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὴν τροχαλία καὶ ἔτσι θὰ φτάσετε στὸ ἔδαφος, χωρὶς κανένα κίνδυνο. Ὅσο γιὰ μένα,

θὰ κάνω ὑπόμνη ὡς ὅπου νὰ ἴδω καὶ νὰ ἀνοίξω καὶ τότε θὰ βῶ κάποιον τρόπο γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν παρουσίαν μου σ' αὐτὸ τὸν σιτοβολῶνα...

— Λουδοβίκε, θ' ἀψιφροῦσα καὶ τοὺς μεγαλότερους κινδύνους γιὰ νὰ βῶ ἀπὸ δὲ μέσα... Μὰ ἀρχίζει νὰ ἔξημερῇ καὶ τὰ παράθυρα τοῦ πύργου ὁλοσχερῶς ἀκριβῶς ἀπέναντι σ' αὐτὸ τὸ φεγγίτη. Ποῖος ξέρει, λοιπόν, ἀν δὲν μὲ δὴ κραλασμένη στὸ σκοινὶ μὲ τὸν ἄσπρο πενιουάρ μου κανέναν ὅπου εἶνε πὺς ἔξυπνησε νορεῖ, κανέναν ἀσπασμένο ἢ κι' ὁ σύζυγός μου ὁ ὅλος...

Ὁ Λουδοβίκος φάνηκε σὰν νὰ σκέπτεται μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα εἶπε:

— Κι' ὅμως οὐτὸ θὰ γίνῃ! Ἀκούσατε: Θὰ σὰς τυλίξω μὲ σ' ἄχνα.. Εἶσε ὅσο λεπτὴ, πολυαγαπημένη μου, ὥστε αὐτὸ δὲν θὰ εἶνε καθόλου δύσκολο.

— Θὰ τὰ δέσω γύρω σας, ὅπως δένουν τὰ δερμάτια, καὶ θὰ σὰς κατεβάσω ἀπὸ τὸ φεγγίτη... Ἐτοίμη ἀν σὰς δὴ κανεὶς, θὰ φαντασθῇ πὺς πρόκειται γιὰ ἕνα δερμάτι μὲ στάχνα. Μόλις βρεθῇ στὸ ἔδαφος, θὰ βῇτε ἀπὸ τὴν παντοπλία σας καὶ θὰ ξαναγυρίσετε σὸν πύργο.

— Ναι! φώναξε ἡ κόρη. Αὐτὸ εἶνε ἔξυπνο... Ὑπάρχει βεβαίως ὁ ὁβος μὲ μὴ γκατζουνιὴ κανένα στάχνη τὸ μάνταλό ἢ νὰ μοῦ γαργαλίσῃ τὴν ἐπιμελῆ... Μὰ δὲν περᾶζει... Ἡρέπει νὰ ἐγκατεθῇ κανεὶς σὲς πὺς σκληρὲς δουμασίες, ὅταν ἡ περιστασιὸς τὸ φταῖ...

Ἐλα, Λουδοβίκε, ντύσε με μὲ στάχνα...

Μακαριωμένη καθὼς ἦταν ἡ νέα γυναῖκα δὲν ἀγνόησε νὰ μεταβληθῇ σ' ἕνα δερμάτι μὲ στάχνα. Θὰ χρειάζονταν,

καὶ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἀκόμα, νὰ τὴν κτύπε κανεὶς ἀπὸ πολὺ κοντὰ, γιὰ νὰ ξεχωρίσῃ λίγη ἀσπρὴ σάρκα ἀνάμεσα στὰ ξερά στάχνα. Ὑπλά, τὸ λεπτὸ χρυσάφι τῶν μαλλίων τῆς κ.ντὲ Μπελζεβίλ γινόταν ἕνα μὲ τίς τούφες τῶν σταχυῶν. Πιασμένη ἀπὸ τὸ σκοινί, πὺς ὁ Λουδοβίκος, γυμνὸς πρὸς τὰ πίσω γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ἀπ' ἔξω, τὸ ἀφηνεῖ νὰ γλιστρήσῃ πολὺ σιγὰ, ἡ νεαρὴ πυργόδεσποινα κατέβαινε, χωρὶς δυατὰ τραντάγματα.

Λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμα καὶ θ' ἀγγίξε τὴ γῆ. Μὰ, ἀξαφνα, τὸ σκοινὶ ἔγινε πολὺ ἐλαφρὸ στὰ χέρια τοῦ κατάπληκτου Λουδοβίκου καὶ προαίοντας τὸ κεφάλι τοῦ ἔξω ἀπ' τὸ φεγγίτη, εἶδε περίττομος ἕνα χωρικὸ πὺς ἔφηνε, ἔχοντας φορτωμένο ἀπάνω στὴ ράχι τοῦ τὸ ζωντανὸ δερμάτι μὲ τὰ στάχνα.

Ὅσο τρελλὸς κι' ἂν ἦταν ὁ τρόμος τοῦ Λουδοβίκου, ἀκόμα πὺς μεγάλος ἦταν τῆς κ.ντὲ Μπελζεβίλ. Ποῖός, λοιπόν, τὴν εἶχε ἀρπάξει τόσο ἀπότομα; Ποῖός, λοιπόν, τὴν κρατοῦσε στοὺς ὤμους του μὲ τὰ δυνάττα χέρια του; Κάποιος ἀπὸ τὸ ὑποστατικὸ τοῦ πύργου, χωρὶς ἄλλο. Ὑψώνοντας τὸ μέτωπό της ἔξω ἀπὸ τὰ στάχνα τὴν σκηνὴ πὺς τὴν εἶχαν ἀρπάξει ἀπὸ τὸ σκοινί, εἶχε διακρίνει ἕνα ὀδοκόκκινο πρόσωπο νεαροῦ χωρικοῦ.

Μὰ τί ἤθελε ἀπ' αὐτὸν ὁ ἀνθρωπος αὐτός; Γιατί τὴν ἀπήγαγε; Ποῦ τὴν ἐπήγαγε ἔτσι ἀπάνω στὴ ράχι του;

Τὸ πὺς φρόνιμο πὺς εἶχε νὰ κἀν τώρα, ἦταν νὰ τοῦ πῇ ποῖα εἶνε καὶ νὰ προσφέρῃ χρήματα στὸ χωρικὸ γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ γυρίσῃ σὸν

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο θυρωρός του έφερε ένα μπουκαλί κρασί μ' ένα ποτήρι, κι' έτοιμαζόταν ν' ανοίξη συζητήσει μαζί του, όταν έφτασε και τρίτος ήπιας.

Ήταν ο Σαλαί.

Ο θυρωρός σάσισε όταν τον είδε έτσι χλωμό και ταραγμένο.

— Έφυγε, κύριε, η δούκισσα, του είπε με ύφος εμπιστευτικό. Δεν ξέρω πού πηγαίνει... Νά, κι' αυτό έδω οι δυο ζητούν τη δούκισσα.

— Κύριε! του είπε ο άνθρωπος του Βανδώμ. Της φέρνω ένα γράμμα.

Ο Σαλαί του τό πήρε, και μηχανικώς το άνοιξε και το διάβασε.

Ο Βανδώμ της έγραφε:

«Αγαπητέ μου Βανδώμ, φέρεται άρρώστος κι' έλατε να με συναντήσετε στο Μπλά. Άν' ενέι φίλο πάμε στη Νονη. Άν' δοίτε ότι ίλνε ανάγκη, θα χίσει ούτοιμ στο Ρισέλ και θα κηρύξουμε έμφυλο πόλεμο. Έλάτε γρήγορα. Σας περιμένω.»

Ήθελε τότε κι' η Μαρτίνα, η έμπιστη καμαριέρα της δούκισσας, η όποία είπε στο Σαλαί:

— Η κυρία μου έφυγε άφου έλαβε ένα σημείωμα, πού της τό πέταξε κάποιος άπ' έξω, άπο τό παράθυρο.

Ίσως νά ήταν κι' αὐτό άπό τόν κύριό μου, πρόσθεσε ό άπεσταλμένος τού Βανδώμ. Ξέρω ότι της έγραψε κι' άλλα δύο όμοια γράμματα, άπο φόβο μήπως τό ένα μόνο δέν έφτανε στόν προορισμό του... Ιο πρώτο άπ' αὐτά τό διεύθυνε στό Βαλαντιέ και τό δεύτερο στό Γκουίς, σία μέρη δηλαδή όπου ίσως νά βρισκόταν η δούκισσα... Μπορεί λοιπόν ό ένας άπό τούς δυο άλλους άγγελί άφόρους νά πέρνεσε άπ' έδω, νά την είδε και νά της έδωκε τό γράμμα του πριν άπό μένα.

Ο Σαλαί χάρηκε, νομίζοντας ότι η δούκισσα είχε ξεκινήσει γιά τό Μπλά.

— Μορίνα! είπε μουσικά στήν υπηρέτρια. Στείλε μου γρήγορα ένα άλογο άπό τό σιαούλο σας, γιάτί τό δικό μου κουράστηκε πού και δέν είνε ού θέσι νά κάνη άλλο έργο, τωρα άμέσως. Δώδε, κατόπιν, όλο τό ύπηρετικό προσωπικό, κλείσε καλά τό σπίτι κι' έλα νά μάς βρής στο Μπλά, όπου θα σέ περιμένουμε.

Έτσι, μετά λίγη ώρα, ό Σαλαί άφινε πάλι πίσω του τό Παρίσι, καλπάζοντας πρós την έξοχή.

Άπό τό μέγαρο της δούκισσας είχαν πειά φύγει όλοι οι ύπηρετές, μόνο ό Πρασιναδάς, τού όποιου τό κρασί δέν είρε ακόμα τελειώσει. άπύεινε σέ μια γωνιά της αύλής. Έτι-νε τώρα τό τελευταίο ποτήρι του, όταν άκούσε νάχτυλόν τη βροχή σιδερένια έξώπορτα τού κήπου.

Πήγε ν' κλόνοντας ν' ανοίξη και βέβαια υπρo-στά στόν Τραγκαβέλ.

— Έδω, Πρασιναδά, βίσκεσαι ακόμα; ρώτησε ό Τραγκαβέλ, άπορδώνας.

— Όπως βλέπετε, κύριε Τραγκαβέλ, φυλάγω τό σπίτι πού σιγά-σιγά άδειασε και δέν είνε πειά κανέναν μένα... Πρώτη έφυγε η δούκισσα... Άν ήθελε ν' ή δήτη, έλάτε μαζί μου!...

Και σέρνοντες ό Πρασιναδάς τό άλογό του

Ο Σαλαί άνοιξε τό γράμμα και τό διάβασε.

άπό τά γνέμια, έφυγε τελευταίος άπό τό μέγαρο τών Σεβρέζ. Ο Τραγκαβέλ τόν άκολουθήσε.

Έτσι, όταν οι άνθρώποι τού Κορδιναλίου ήτjανιά κάνουν έργεια στό μέγαρο, δέν βί ήκαν κανένα μένα...

Ίώρα, άς τρελαζούσε λίγο και τό Λουβίν, γο να μόσουμε πώς έφ'ασε στήν άπόφασι νά ούπορειόη στή δούκισσα, ρίχνοντάς της τό σημείωμά του με τιν τρόπο πού είταμε.

Φεύγοντι άπό τό γραφείο τού βασιλέως, ό Λουβίν ήταν ψυχικώς κυνέλι. Δέν μπορούσε πειά νά και την παραμυθική άνδρική οκέφι. Τό πάθος τού τόν έσπώδε νά θυσιάσει τούς εύγενείς συντρόφους του, μόνο και μόνο γιά νά έξονώσει μαζί μ' ούτιους και τόν άντεραστή του, είχε πειά ούσει.

Τί σου συμβαίνει, Λουβίν; τόν ρωτούσαν έκπληκτοι όλοι όσοι τιν συναντούσαν στούς βασιλικούς διαδρόμους. Μήπως η εύ οια τού βασιλέως σ' έκανε νά γάσης τό μυαλό σου; — Ναι! τούς άπαντούσε άφηρημένα εκείος Τρελαζούσα...

Άφήστε με ήσυχο... Δέν έξερετε πούς είμαι!...

Η τύφι της ουειδήσεώς του τόν έκανε νά παραλογίζεται και νά προδίδεται...

Βίηκε στό δρόμο και νόμιζε ότι προχωρούσε πρós τό σπίτι του ένώ αυτός, βαδίζοντας άτυναίστητα, βρισκόταν διαρκώς γύρω άπό την περoχή τού παλατιού.

Έτσι, άσφονα, βέβαια μπροστά στή λίμνη τού πάρκου. Τού ήρθε τότε στό νού ή ίσέα ν' αυτοκτονήσει. Και συγκρούς τό μυαλό του άρχινε σιγά σιγά νά ξαλαδουλεύει.

Ο Σαλαί βίβια θα θανάτωθι, άφου η συναισθησά άνακαλύφτηκ, μονολογούσε μπροστά στή λίμνη. Άλλα πώς, ό άντικρύς ύστερα τούς ανθρώπους τού κύκλου μου!

Δέν έβλεπε άλλο τρόπο γιά νά λυτρωθι, παρα την αυτοκτονία. Μόνο είσι ό θ' άπόφευγε τη φρικτή συνάντησι με τούς χθεσινούς συνεργάτες του.

Και θάφετε στή λίμνη νά πιγιή ό Λουβίν, άν δέν τού γενιόταν τη στιγμή ούτή κάποια δυσπία πρós τις ύποψείσεις τού Κορδιναλίου.

Σκεφτηκε ότι κι' εν ακόμα ό Κορδιναλίου τηρούσε τό λόγο του ως πρós τη δούκισσα. Θα ήσαν άσφαλέστερο άν την είδοποιούσε έγκαίρως κι' αυτός ό ίδιος.

Την άγαπούσε. Και δέν μπορούσε, δέν έπρεπε νά πεθάνη, έννοω η άγγελική ούτη ύπαρξις διέτρεχε κίβδιον.

Έτσι έφυγε άπό τη λίμνη και πήγε σέ μία ταβέρνα γιά νά νούση βισνικά διαλόγια στή λατρευτή του.

Κι' άφου έβριζε τό σημείωμά του στήν κάμαρη όπου ήερε ότι θα βρισκόταν η δούκισσα κατά τη στιγμή εκείνη, έννοιωσε νά ξαλαφρώιη η καρδιά του άπό μεγάλο βόρος.

Πήγε έπειτα και κλείστηκε στό δωμάτιό του, όπου ως τη νύχτα σιγά-σιγά κι' έσπώδε διάφορες παλιές σημειώσεις του.

Κατόπιν έγραψε δύο έπιστολές. Τη μία, τη δι ύβνη πρós τόν Κορδιναλίο, στήν όποία έκαίε γιάστί τι μη μπορούντας ν' ύποψήση τη ντροπή πού τόν βάραινε, θ' ού οκτιούσε. Την άλλη, την έστειλε σ' η δούκισσα ντε Σεβρέζ στήν όποια παύσται με θερμά κι' έντοια λόγια τη μεγάλή άγάπη την όποια τής είχε, και η όποια τόν έσπώδε νά κάνη όσα

έκανε, και η όποια τέλος τόν έφερ ε στό σημείο νά ζητήσει τό λυτρώμα τού στήν αυτοκτονία.

Της έγραψε με τέτοιο πάθος, ώστε ήταν βέβαιος ότι την πορ άύτη θι συγκινούσε την άπονη καρδιά της.

Άλλά δέν ήσαν γραφτό της μοίρας νά φτάση η έπιστολή τού στήν όποια της δούκισσας, και νά γιάτι.

Άφου ό Λουβίν τά έτοίμασε όλα κι' έγένευσε τό περίτροφο του, κάλεσε τόν ύπηρέτη του και τού είπε:

— Ύστερα άπό μιση ώρα, έμπα στήν καμαρή μου. Θα βρής πάνω στό τραπέζι τά δυο αὐτά γράμματα... Μην ένδιαφερής και μη σποτίσης γιά ότι κι' άν θάχη συμβή... Όρεί-λεις μόνο νά πάρης τά γράμμάτά μου και νά τά έπιδώσης...

Το ένα είνε γιά τό Κορδιναλίο και τό άλλο γιά τη δούκισσα ντε Σεβρέζ... Άν δέν βρής τη δούκισσα στό σπίτι της, θα τη ζή ήσης παντού άλλοι, ώσπου τη συναντήσης κάπου. Πάρε

πέντε χιλιάδες φράγκα, πού σου άρκούν γιά νά πιάς κι' ως την άκρη τού κόσμου ακόμα... Και μη χασομερήσης πούθενά, πριν δώσης τό γράμμα μου στά χέρια της δούκισσας. Με κατάλα-βες καλά;

— Σεις, κύριε, θα είστε έδω ύστερα άπό μιση ώρα, όταν θα έρθω γιά νά πάρω τά γράμματα άπό τό τραπέζι σας; ρώ-τησε ό ύπηρέτης.

Δέν πρέπει νά ένδιαφερής καθόλου γιά μένα, σου είπα!... Η είμαι, η δέν είμαι, ότι κι' άν θάχη συμβή, ού όρεί-λεις νά μη διατάξης γιά κανένα λόγο, αλλά νά πάρης τά γράμμάτά μου και νά φύγης άμέσως, γιά νά τά έπιδώσης όπως σου έξήγησα...

— Μάλιστα, κύριε!... Μείνετε ήσυχος σάς κατάλαβα κα-λά... Άλλά μήπως άγνοείτε όσα λένε έξω γιά τη δούκισσα ντε Σεβρέζ;

— Σόν τί λένε; ρώτησε άνήσυχα ό Λουβίν.

— Όστε δέν τά ξέρετε;... Καλά σκεφτήκατε, τότε, κύριε, πώς γιά νά βω την κυρία δούκισσα ίσως ν' άναγκασθώ νά πάω ως την άκρη τού κόσμου... Λένε πώς δραπέτευσε...

— Δραπέτευσε;... Γιατί;

— Έξαφανίστηκε, κύριε!... Ότως και πολλοί άλλοι άρ-χόντες τού Παρισιού, οι όποιοι, όπως τουλάχιστον λένε, είχαν συνωμοτήσει κατά τού βασιλέως μας!... Η φουρά άλη βρ-σκαται σέ κίνησι, καταδιώκοντας τούς προδότες... Άνάμεσα στούς φυγάδες λένε πώς είνε κι' ό Βανδώμ με τό Λοβαλέτι, και κάποιος άλλος... πού είνε πολύ φίλος σας... ό κόμης Σα-λαί, πού...

Ο ύπηρέτης δέν πρόλαβε νά τελειώση τη φράσι του. Ο Λουβίν τόν άρπάξε άπό τούς ώμους και τόν τράνταξε σύ-γκορπο.

— Άβιε!... Έφυγε, είπε, ό Σαλαί μαζί με τη δούκισ-σα!...

— Άφήστε με, κύριε!... Έγώ σάς είπα εκείνα πού άκούσα...

— Όχι, κύριε, έγώ δέν πιστεύω πός ό κ. Σαλαί είνε προδό-της!...

Συηλθε τότε ό Λουβίν, κατέβ σε τά χέρια του άπό τούς ώμους τού τρομαγμένου ύπηρετή, κι' αλλάζοντας τόν τόνο της φωνής του, τόν πρό-σπεσε νά τού πη όλα όσα ή-ξερε.

Κι' ό ύπηρέτης, με ύφος φοβισμένο κι' έπιτυλαχτικό, τόν κατέστησε με λίγα λόγια, ένμυστο της καταστάσεως.

— Όλη η πόλις είνε άνά-στατη, τού είπε. Στις έκκλη-σες γίνονται δοξολογίες γιά τη διάσωσι τού Κορδιναλί-ου... Άνθρώποι τρέχουν στούς δρόμους και φωνάζουν: Ζήτω ό Κορδιναλίου Ρισελιέ!... Λέ-νε όλοι πός θα τόν δολοφο-ύμε στό Φλερύ ή δούκισσα, μαζί με τό Σαλαί και με πολλούς άλλους... Στό μέγα-ρο της δούκισσας δέν βρήςκαν κανένα, γιάτί έφυγαν όλοι έγκαίρως... Άκούσα νά λένε πός ό Σαλαί δραπέτευσε μα-ζί με τη δούκισσα...

Ο Λουβίν δέ μπόρεσε ν' άκούση περισσότερα. Σηρί-χθηκε στόν τοίχο έτοιμος νά λιποθυμήση. Ο ύπηρέτης του δέν ήξερε τί νά ύποψήση. Τόν βοήθησε ώσ-τό-σο νά καθήση σέ μία πολυ-θρόνα.

Σηριχθηκε στόν τοίχο, έτοιμος νά λιποθυμήση!

— Η προδοσία μου δέν χρησίμευσε σέ τίποτα, αναλογι-ζόταν ό Λουβίν. Άπεναντίας ένωσε τόν Σαλαί με τη δούκισσα, στενότερα άπό άλλοτε... Πρέπει τώρα νά ζήσω... Μια κι' έγινα προδότης τών φίλων μου, άς καταντήσω και φονής των... Μά θα βρω τη δούκισσα, σ' όποιο μέρος κι' άν έχη πάει... Θα με βοηθήση σ' αυτό ό Κορδιναλίου, όπως μου τό ύποσχέθηκε...

Και με νευρική ταραχή έσκισε τις δυο έπιστολές πού είχε έτοιμάσει.

— Τί ώρα είνε τώρα; ρώτησε τόν ύπηρέτη του.

— Μεσάνυχτα, κύριε!

— Μεσάνυχτα!... Κι' όμως πρέπει νά δώ τόν Κορδιναλίο, εϋθις άμέσως. Φέρε τά ρούχα μου, νά ντυθώ.

— Μείνετε καλύτερα έδω, κύριε... Ο καιρός είνε κακός, κι' έχετε πυρετό.

Δέν πειράζει, τού άπάντησε ό Λουβίν.

Ντύθηκε κατόπιν γρήγορα-γρήγορα κι' όταν βγήκε στό δρόμο, ό κρύος άνεμος της νύχτας τού έδωσε καινούργια ζωή...

Αύτη την ώρα έμπαινε ό Ρασκάς στό Παρίσι. Τό σχέδιο τού Κορδιναλίου, νά προδώσουν την Άνναίτα στόν πάτερ Ίωσηφ, είχε άποτύχει. Στό πανδοχείο τού Φλερύ δέν έμενε κανένας γιά νά τόν συλλάβουν. Είχαν σκορπίσει όλοι τους. Μοιραίως λοιπόν ό Ρασκάς, κι' ό Κορδιναλίου βρέθηκαν άνάμεσα στούς καταδιωγμένους, κι' άποφάσισαν νά κρυφτούν κι' αυτοί, χωριστά ό ένας άπό τόν άλλο.

Έτσι ό Ρασκάς έφτασε έξω άπό τό Παρίσι, μονάχος του, αλλά δέν τολμούσε νά μη μέση. Μόνο κατά τά μεσάνυχτα μπόρεσε νά προχωρήση και ν' άνακατευθι με τό πλήθος.

Δέν άμφέβαλλε πώς θα έπιτηρού-αν και τό σπίτι. Έπρεπε όμως νά περάση με κάθε τρόπο άπ' εκεί, γιά νά πάρη τις μι-κρές του οικονομίες, πού τις έκρυβε κάτω άπό τό πάτωμα.

Και δέν δυσκολεύτηκε νά τό κατορθώση, γιάτι οι δυο φρουροί τού Έκκλημπαράτου, πού φύλαγαν στή πόρτα του, είχαν άπο-κριμθι εκεί απέξω, κι' αὐτός ήξερε νά μπαίνει άπό τό πεισιό παράθυρο, πού τό άνοιγε με μυστικό τρόπο.

Κατάφερε λοιπόν νά πάρη τά λίγα μετρητά λεφτά πού είχε και νά φύγη πάλι άπαρατήρητος. Πήρε έπίσης μαζί του και τό σκύλο του πού τόν άκολουθούσε ζοπίσως, άπό φόβο μην έζυγνήση τούς φρουρούς με τά γαυγίσματά του άν τού έδινε καμιά κλωτσιά.

Είχε άποφάσισι νά κρυφθι γιά την ώρα στό σπίτι τού Τραγκαβέλ, και πήγε ως εκεί με χίλιες προφυλάξεις. Όταν ένέβηκε άπάνω, ό σκύλος του άρχισε νά δείχνη άνησυχία και νά μουγγρίζει.

— Κάποιος έχθρός είνε κρυμμένος έδω μέσα, συλλο-γίστηκε ό Ρασκάς...

Πράγματι ό Τραγκαβέλ ά-πουσίαζε. Είχε φύγει άπό τό σπίτι της δούκισσας Σεβρέζ, άκολουθώντας τόν Πρασινα-δά, χωρίς νά ξέρη σέ ποιά μέρος θα τόν ώδηγούσε. Όταν στό δρόμο τόν ρώτησε σκεπτικώς, ό Πρασιναδάς τού άπάντησε:

— Πάμε νά πιούμε ένα κρασί, και τά λέμε... Ο Τρα-γκαβέλ κατάλαβε πώς ό με-θύστακας αὐτός δέν θα τού τού άποκλυθι έκείνο πού ήξερε, άν δέν τόν κερνούσε ένα—δύο κρασιά πρώτα, και δέν τόν ξαναρώτησε τίποτα.

Σέ λίγο έφτασαν στήν τα-βέρνα της «ωραίας Πεταλω-τριάς». Εκεί ό Τραγκαβέλ θυμήθηκε την όμολογία τού κόμητος Μωλού, πώς άγα-πούσε την Ρόζα. Κι' όταν είδε τη νέα τη χαιρέτησε, μ' ευγέ-νεια. Η Ρόζα κοκκίνισε λιγά-κι, και τού ψιθύρισε έμπιστευ-τικά:

— Ο κ. κόμης σάς περιμέ-νει... Κάθεται άπάνω μονάχος του.

Έπρεξε τότε ό Τραγκαβέλ γιά νά μάθι άπ' τό Μωλού νέα, γιά την Άνναίτα, πρós χάριν της όποίας είχε δεχθι την έπίθεσι τών τεσσάρων νεαρών θαυμαστών της.

(Ακολουθεί

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η ΜΑΡΘΑ ΣΕΡΙΝΤΑΝ, Ένας από τους νέους αστέρες του Κινηματογράφου, στο καινούργιο φιλμ «Καλή Νοικοκυρά».

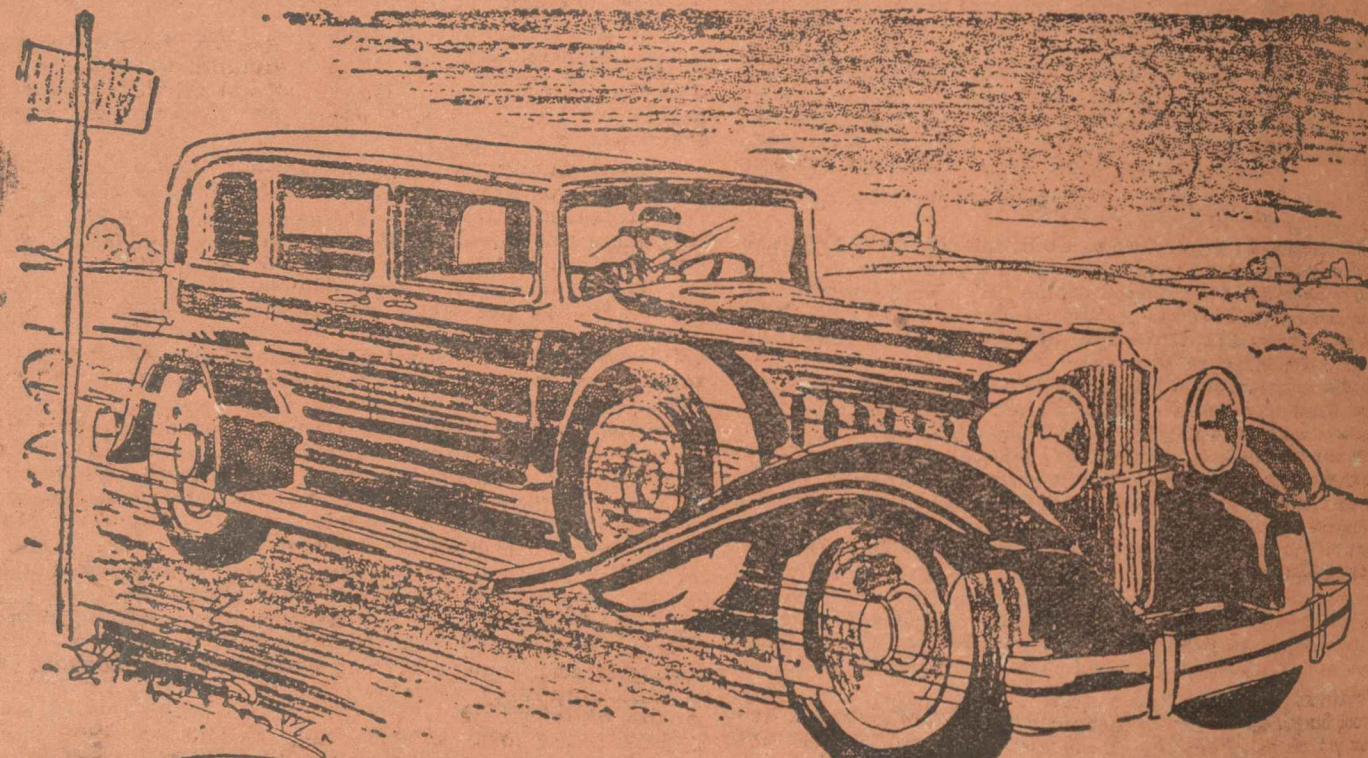
ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η χαριτωμένη θεντέττα ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΚΑΡΟΛ και ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΟΝΑ, στο καινούργιο φιλμ «Η Λέσχη των 39».

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

«Ο Αμερικανός Τζάν Πιμ, ανέλαβε να κάμει με το αυτοκίνητό του τον γύρο του κόσμου, τρέχων με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Έλπίζει έτσι — αν δεν τσακιστεί πουθενά — ότι θα περιέλθει γρήγορα εντός μικρού χρονικού διαστήματος και ο' αεροπλάνο ένα μοναδικό ρεκόρ».

Μιά επιτύμβιος πλάκα στο νεκροταφείο του Σιντνι, στην Ουάσιγκτον, χαραγμένα: «Εξοχότητάς μου, ο Τζάν Πιμ, ο οποίος έκανε τον γύρο του κόσμου, πέθανε στις 12 Σεπτεμβρίου 1935, ηλικίας 45 ετών».

Ένας Μαθουσαλάς πολυκατομιμουρικός: «Ο Τζόν Ροκφέλλερ, ο οποίος έχει ξαρώσει απ' τα γηρατειά, ώστε μπορεί να μετρήσει κανείς στο πρόσωπό του πλέον των 200 ρυτίδων!»

«Η μικρούλα Δωροθέα Κίγγ, από το Μεξικό, η οποία έχει τόσο γερό χαρακτήρα, ώστε σπάει με το κεφάλι της την άσφαλτο».

Το φέτιζι που βλέπετε είναι η Βιζιλία, όπως τὰ γατιά και τὰ σκυλιά. Όταν βάλει να δειξη τη χαρά του σφυρίζει δυνατά.

31 Οκτωβρίου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ - ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

2053

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από το περίφημο βιβλίο του συνοδευσάντος τον Όθωνα κατά την καθόδό του στην Ελλάδα Βαυαροῦ αξιωματικού Χριστοφόρου Νέξερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
Φέδερ ὅμως ὁ ὁποῖος ἦταν ἐξυπνός ἄνθρωπος, κατάλαβε πῶς ἂν παντρευόταν Μανιάτισσα θὰ ἐδημιουργοῦντο μίση καὶ ἀντιζηλίες ἐναντίον του, γιὰ τὴν θὰ τὸν κατηγοροῦσαν πῶς ἤθελε νὰ γίνῃ ἀπόλυτος κύριος τῆς Μάνης.

Γιὰ νὰ μὴ χάσῃ, λοιπὸν τὴ δόξα του, ἀπεχώρησε τῆς ἐλληνικῆς ὑπηρεσίας καὶ ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του τὴ Βαυαρία, ὅπου ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ἰος τὸν ἔκανε, ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, στρατηγὸ.

Σὲ λίγα χρόνια, ὁ Λουδοβίκος ξανάστειλε στὴν Ἑλλάδα τὸν Φέδερ ὡς πρεσβευτὴ τῆς Βαυαρίας.

Στὰς Ἀθήνας, αἱ ὁποῖαι εἶχαν γίνῃ πιά πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου, ὁ Φέδερ ἔγινε δεκτὸς μ' ἐνθουσιασμό. Ἀλλὰ ἡ διαμονὴ του ἐκεῖ ἦταν πολὺ σύντομη. Γιὰ τὴν μὲν οἱ Μανιάτες ἐβίασαν ὅτι ὁ φίλος τους Φέδερ εἶχε ξαναγυρίσει στὴν Ἑλλάδα, ὡς πρεσβευτὴς τῆς Βαυαρίας, τοῦ ἔστειλαν ἕνα δολοφονοῦν τὰγμα καπετανέων γιὰ νὰ τὸν ὑποβάλῃ τὰ σέρβι τὸς καὶ νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς τιμητικὴ φρουρά.

Ὅλοι λοιπὸν αὐτοὶ οἱ καπετανεῖοι στρατοπέδευσαν μπρὸς τὴν Βαυαρικὴ πρεσβεία καὶ δὲν τὸ κουνούσαν καθόλου ἀπὸ κεῖ! Τὸ πρόβλημα ὅμως φάνηκε ἐξαιρετικὰ σκανδαλώδες στὴ Βασιλισσα Ἀμαλία, ἡ ὁποία ἐνήργησε καταλλήλως στὴ Βαυαρικὴ κυβέρνησι καὶ ἐτοίμη, μετὰ ὀκτὼ περίπου μῆνες, ὁ Φέδερ ἀνεκλήθη ἀπ' τὰς Ἀθήνας.

ΚΑ΄

Ο ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ

Οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι τῆς ἀντιβασιλείας εἶχαν στὴν ὑπηρεσίαν τους διαφόρους ληστοςυμμορίας, τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ δείχνουν τὴν ἀδυναμία τῆς κυβερνήσεως νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξιν ἐν τῇ χώρᾳ καὶ γιὰ νὰ τὴν ἐξαναγκάσουν καὶ τόσο νὰ παραίτηται.

Ἐτοὶ ἡ ληστεία εἶχε ἀπλώσει ἐν τῇ χώρᾳ, καὶ ὁ αὐτὴν ἀκόμα τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς νήσους.

Ἡ πείρα εἶχε διδάξει ἤδη τοὺς κυβερνῶντας ὅτι ὁ τακτικὸς στρατὸς ἦταν ἀδύνατος νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μετὰ τοὺς ληστές. Γι' αὐτὸ ἡ ἀντιβασιλεία διέταξε, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους τοῦ 1834, τοὺς ἀρχηγοὺς Χατζήχρηστο καὶ Θεόδωρο Γρίβα, νὰ καταρτίσουν ἀπὸ ἕνα τάγμα παλληκαριῶν ὁ καβέννας καὶ, καταδιώκοντας τοὺς ληστές μέχρι τῶν βουνῶν ὅπου εἶχαν τὰ καταφύγια τους, ν' ἀπαλλάξουν τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ τὴν φοβερὴ αὐτὴ πλῆγῃ.

Ἐνὰ σαρὶ φουστανελλοφόροι νείοι ἐσπευσαν νὰ καταταχθοῦν ἀμέσως στὰ τάγματα αὐτὰ καὶ ὅταν συμπληρώθηκε ὁ ἀριθμὸς τους, ὁ Γρίβας καὶ Χατζήχρηστος μοιράστηκαν τὴν Πελοπόννησον: Ὁ πρῶτος θὰ εἶχε ὡς πεδίο δράσεως τὴ βορραιο Πελοπόννησον καὶ ὁ δεύτερος τὴν Νότιον.

Ὁ καβέννας τους ἔκανε ὅτι τοῦ κατέβαινε στὸ κεφάλι, γιὰ τὴν ἀντιζήλια τους δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ συνεργασθοῦν καὶ ἰὰ δράσουν αποτελεσματικώτερα.

Τὸ τάγμα μας τὸ ὁποῖο ἔμενε τότε στὰς Πάτρας, διέταχθη νὰ σταλῇ ἕνα ἀποσπάσμα στὸ Χατζήχρηστο, ὁ ὁποῖος βρισκόταν ἐκεῖ ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς καταδίωξης τῶν ληστών. Ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἐβρομήντα ἄνδρες, ὀρίστηκε ἐγώ.

Ὁ Χατζήχρηστος μᾶς δέχτηκε φιλικώτατα, ἀλλὰ μοῦ εἶπε ὅτι οἱ ἄνδρες μοῦ ἐλάχιστοι θὰ συνέβαλαν στὴν καταδίωξιν τῶν ληστών, γιὰ τὴν δὲν ἔφεραν οὔτε τὸν τόπο, οὔτε τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε τὴν Ἑλληνικὴν γῆν.

Ὁ Χατζήχρηστος καταγόταν ἀπὸ τὴ Βουλγαρία καὶ εἶχε κατέβῃ στὴν Ἑλλάδα μαζὺ μετὰ διακόσια παλληκάρια, μόλις κηρύχθηκε ἡ ἐπανάστασις. Πολλοὶ Στερεολλαῖτες εἶχαν καταταχθῇ στὸ τάγμα τοῦ πού πολέμησε πάντοτε ἡρώϊκα γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἦταν ἄνδρες ὕψηλός, εὐρωστος, σοβαροί, εὐπροσήγοροι, ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐερέθιστοι. Ἦταν πολὺ αὐστηροὶ στοὺς ὑφισταμένους τοῦ καὶ δὲν ἀνεχόταν ποτὲ καμμιὰ ἀντιλογία στὴς διαταγὰς του. Ὅλοι ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπακούουν, ἀλλοιῶς ἦσαν καταδικασμένοι νὰ συντριβοῦν ἀπ' αὐτόν.

Ἐκεῖ ἡμέρες ἐν τῇ σειρά τῶν παλληκαριῶν τοῦ Χατζήχρηστο καὶ οἱ ἄνδρες μοῦ, μὴ δύναντες δηλαδὴ ἐξακοσίων περίπου στρατιωτῶν, βρισκόντουσαν στρατοπεδευμένοι ἐν τῇ κοιλάδᾳ τοῦ Ἀλφειοῦ, ὅταν ἕνα θλιβερὸ ἐπεισόδιον ἀνέγκασε τὸ Χατζήχρηστο νὰ γίνῃ πῶς προσεχτικὸς ἐν τῇ κινήσει τοῦ ἐναντίον τῶν ληστών.

Εἶχε διαλέξει δέκα ἀπὸ τὰ καλύτερα παλληκάρια τοῦ καὶ τὰ εἶχε διατάξει νὰ ἐγκατασταθοῦν σ' ἕνα ἐκκλησιδάκι τοῦ Προφήτη Ἡλία, πού βρισκόταν ἐν τῇ κορυφῇ κάποιου βουνοῦ, σὲ τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας περίπου ἀπόστασι, ἀπὸ τὸ στρατόπεδό μας, γιὰ τὸ ὕψος ἐκεῖνο φαινόταν περίφημα δολοκλήρη ἡ κοιλάδα τοῦ Ἀλφειοῦ.

Κάποιος ὅμως φαίνεται ἐπρόδωσε τὴν παρουσίαν τῆς μικρῆς αὐτῆς φρουρᾶς ἐν τῇ Προφήτῃ Ἡλίᾳ στοὺς ληστές, οἱ ὁποῖοι κάποια νύχτα, γλυστρώντας ἀθόρυβα ὡς ἐκεῖ περικύκλωσαν τὴν ἐκκλησίαν, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ κανεὶς τίποτε. Τὰ δέκα παλληκάρια μας, νομίζοντας πῶς ἦσαν σίγουρα μέσα στὸ ἐκκλησιδάκι, κοιμόντουσαν βαθεῖα, χωρὶς κανέναν ἀπ' αὐτοὺς νὰ φυλάττει σκοπὸς.

Τότε οἱ λησταὶ μάζεψαν ἐξερὰ κλαδιὰ καὶ εἴλα προ τῆς μοναδικῆς πόρτας τοῦ παρεκκλησίου καὶ τοὺς ἔβαλαν φωτιά ἡ ὁποία δὲν ἄργησε νὰ φουντώσῃ...

Ἐτοὶ τὰ δυστυχισμένα ἐκεῖνα παλληκάρια μας, ἔπαθαν ἀσφυξία καὶ κἀκεῖν ἀπάνω στὸ ὕπνόν τους, χωρὶς νὰ σοῦθῃ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς.

Ἐμεῖς ἀπὸ τὸ στρατόπεδο εἶδαμε τὴν φωτιά καὶ στείλαμε ἕν ἀποσπάσμα στρατιωτῶν στὸ βουνό. Ἀλλὰ ὅταν τὸ ἀποσπάσμα ἔφθασε ἐν τῇ Προφήτῃ Ἡλίᾳ, ἡ καταστροφὴ εἶχε συντελεσθῇ πρὶν καὶ οἱ λησταὶ εἶχαν γίνῃ ἀφαντοί!

Ὁ Χατζήχρηστος εἶχε γίνῃ ἐξαλλος ἀπ' τὴν ὀργήν του. Περιφερόταν μαινόμενος κοντὰ μου καὶ καὶ τότε μοῦ ἔλεγε:

— Κάποιος δικός μου πρόδωσε τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ παλληκάρια στοὺς ληστές! Ἀλλοὶ μόνον τοὺς ὁμοῦς ἂν τὸν ἀνακαλύψω.

Κ' ἐπειδὴ εἶχε ἀρκετοὺς παληοὺς γνωρίμους τοῦ ἐν τῇ ληστοςυμμορίᾳ, ἔλεγε ὅτι, χάρις ὅς αὐτοὺς θ' ἀνεκάλυπτε τὸν προδότη.

Τὴν ἐπομένη ὁ Καπετὰν Αἰμῆς πρὸς ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑπαρχηγούς τοῦ Χατζήχρηστο, τὸν ἐπηρώτησε καὶ τοῦ ἀνέφερε ὅτι ἐκεῖ οἱ παλληκάρια εἶχαν γίνῃ ἀφαντοὶ ἀπ' τὸ στρατόπεδο καὶ ὅτι πιθανῶς εἶχαν λιποτακτῇ γιὰ νὰ πᾶνε νὰ ἐνωθοῦν μετὰ τοὺς ληστές.

— Ἀς φύγουν! Ἀς πᾶνε στὸ διάβολο! τοῦ ἀπάντησε ὁ Χατζήχρηστος, καὶ μετὰ τὴν στάσιν τοῦ ἔδειχνε, ὅτι δὲν ἔδινε ἐνδιέφερον καθόλου γιὰ τὴν λιποταξίαν αὐτῇ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΣ 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΑΡΧΙΣΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ 7ου ΒΙΒΛΙΟΥ

τὸ ὁποῖο περιέχει τὰ δύο ἀριστουργήματα

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

τοῦ Ἀλεξ. Δουμά (πατρὸς)

ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΩΝ ΕΡΩΤΑ

τῆς Ντελλύ.

Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τῶν Β', Γ', Δ', Ε' καὶ ΣΤ' βιβλίων μας: «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΑΓΡΕΣ» τοῦ Ἀλφ. Κάρε, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Δουμά υιοῦ, ἡ «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββ. Προβό, ἡ «ΡΚΡΑ ΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου ἡ «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ καὶ ὁ «ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πολυτιμὲς ἀναγνώστες τὸν ἀπεφασίσαν, ἐκτὸς τῶν βιβλίων ποὺ τοὺς προσφέρουν καὶ ἕνα δώρον, νὰ τοὺς διευκολύνουν ν' ἀποκτήσουν καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης τῶν «ΕΡΩΤΩΝ», ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνώστων μας παρουσιάσουν τὰ τέσσερα δελτία, τὰ ὁποῖα γράφονται γιὰ νὰ πᾶσουν ἐν τῇ «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θὰ δύνανται νὰ ροῦν τὴν «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΚΑΡΔΙΩΝ» τοῦ Μπαλζάκ ἢ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΙΩΝ» τοῦ Γουλιέλμου Βέρνερ, πληρώνοντες ὁ κατὰ ἄρᾳ γιὰ τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ, ἀπὸ τῶν 20 ποὺ τιμῶνται ἕκαστον.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η τραγική ζωή του συγγραφέως Ντεπρέ. Μιά περίφημη φιλολογική δίκη. Πώς οι κατηγορούμενοι έξελε-
λίσαν τους δικαστές των. Η καταδίκη και ο θάνατος του Ντεπρέ. Ένα άρθρο του Ζολά. Οι οικονομικές
στενοχώριες ενός ποιητού. Ένα μοναδικό βιβλίο του Μπαρτού, κτλ.

ΝΑΣ από τους γάλλους συγγραφείς του τέ-
λους του περασμένου αιώνα, υπήρξε και ο
Λοιί Ντεπρέ.

Ο Ντεπρέ, μοιονότι ήταν προικισμένος
με ξειαιρετικό τάλαντο, εινε λησμονημένος
πειά σήμερα και μόνον η δίκη του, μία
φιλολογική δικη που έκανε μεγάλο θόρυβο
στην εποχή της, γίνεται άφορη κάθε τόσο
να τον θυμούνται πού και πού σήμερα.

Ολόκληρη η ζωή του Ντεπρέ συμπε-
ριλαμβάνεται μέσα ο' ένα βιβλίο και στη
δίκη του.

Αυτό το βιβλίο που τιτλοφορείται «Γύ-
ρω από ένα καμπαναριό», μυθιστόρημα ή
θαυραφικό που περιγράφει τη ζωή των
χωρικών, ο Ντεπρέ το έγραψε σε ηλικία
22 ετών, εν συνεργασία με τον Άντρι Φέβρο,
ο οποίος ήταν τότε δεκαεννέα ετών.

Ο Βέλγος συγγραφέας και εκδότης Κι-
στενκέρος, στον οποίον το έστειλαν σε χει-
ρόγραφο οι δύο νέοι συγγραφείς, το διά-
βασε, ενθουσιασθηκε και το εξέδωσε τον
Μαίο του 1884.

Μά μόλις έκυκλοφόρησε στη Γαλλία, η δικαστική αρχή έκρινε
μερικές σελίδες του, έωρησε στην περιγραφή, ως πολύ τολμηρές και
προσβαλλούσες την ήθικη.

Και στις 21 Ιουνίου, ο Εισαγγελέας Ντυβάλ υπέβαλε μήνυση κα-
τ'ών συγγραφέων και του εκδότου. Άρχισε τότε πατική ανάκριση και
ο άνακριτής Λωτ έχασε το Ντεπρέ για να πάρη την κατάθεσή του.

— Τι έχετε να καταθέσετε για την υπεράσισή σας; τον ρώτησε,
αφού προηγουμένως το διάβασε τις «επιλήψεις» σελίδες του βιβλίου.

— Υπάρχουν, απάντησε ο Ντεπρέ, μέσα στα έργα των μεγαλυτέ-
ρων συγγραφέων της εποχής μας, σελίδες πολύ τολμηρότερες απ' αυ-
τές που μου διαβάσατε...

— Μπορείτε να μου τις αναφέρετε;

— Δεν έχω καμιά διάθεση να σας διδάσω τη
σύγχρονη φιλολογία, αν την άγνοείτε, εινε προκλη-
τικά ο Ντεπρέ.

Κι' ο Κιστενκέρος φέθηκε προς τον άνακριτή
έξ ίσου περιφρονητικά. Αυτός μάλιστα άνηθήκε
να παρουσιάσει να του δώση κατάθεσι και τυ
έστειλε την ακόλουθη επιστολή:

«Παραστικός από το Παρίσι την περσά νη
βδομάδα, παρουσιάστηκα αυθόρμητως σ' ο ρω-
φείο σας. Έσείς όμως μου απαντήσατε ότι εν
με είχατε προσκαλέσει για αυτή την ημέρα κι'
δεν εύνκαιρούσατε να με δεχτήτε. Σήμερα πού
με καλέσατε, δεν εύνκαιρώ κι' εγώ νάρθω σ' ο
γραφείο σας.

Σας καθιστώ γνωστόν ότι έλλου έι είμαι
πολίτης Βέλγος, ότι ο εκδοτικός μου οίκος βρί-
σκεται σ' ος Βρυξέλλας και ότι δεν μπορώ να
δικασθώ από ένα Παρισινό δικαστήριο.

» Δεν εύνκαιρώ νάρθω σ' ο γραφείο σας, γι-
ατί περνάω αυτές τις ημέρες τις διακοπές μου
στην έξοχή, όπου αναπαύομαι έπειτα από δέκα
μηρών εργασία και δεν έχω καμιά διάθεση να
ταξιδέω σ' ο Παρίσι.

» Έποφελομαι της αναπαύσεώς μου για να
διαβάσω τον υπέροχο πρόλογο που έγραψε ο
Φλωμπέρ για τη συλλογή του Μωπασσάν «Σι-
χοι», και τον όποιο σας συνιστώ να διαβάσει

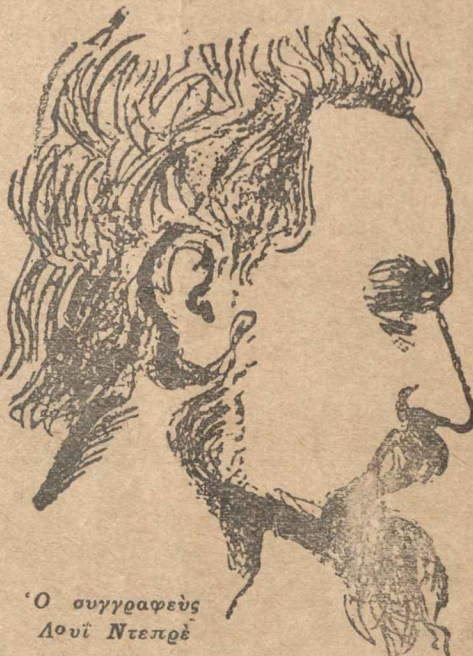
και σεις, με την βεβαιότητα ότι τον άγνοείτε».

Ο συνεργάτης του Ντεπρέ, Άντρι Φέβρο, έφυγε από την δικαστική
διαεί, γιατί δεν είχε υπογράψει στο συμβόλαιο με τον εκδότη.

Ο Ντεπρέ και ο Κιστενκέρος, αφού τελείωσε η προανάκριση, έκλή-
θησαν για να δικαστούν από το Κακουριδικείο του Σηκουάνα. Μά
μόνο ο Ντεπρέ παρουσιάστηκε στη δικη, η οποία υπήρξε πολύ σύν-
τομη κι' έγινε τών θυρών κεχλειωμένων.

Μετά την άγρεύσι του δικηγόρου του, ο Ντεπρέ ζήτησε να ύπε-
ρασπιστή και μόνος τον εαυτό του.

Η υπεράσισις όμως αυτή ήταν μία πρόκλησι προς το δικαστή-
ριο. Μεταξύ των άλλων, εινε σ' ος δικαστές και τα καθήκοντά σας
δεν σας επέτρεψαν να μελετήσετε τη φιλοσοφία της τέχνης και της φι-
λολογίας. Ειστε άναρμόδιοι λοιπόν να κρίνετε για πράγματα τα οποία
άγνοείτε... Το μόνο δικαστήριο πού θ' αναγνώριζα άρμόδιο να με δι-
κάζη θα ήταν αυτό του όποιου μέλη θα ήσαν οι κ. κ. Βίκτωρ Ουγκώ,

Ο συγγραφέας
Λοιί Ντεπρέ

Ιππόλυτος Τσιν, Έρνέστος Ρενάν, Αλφίλιος Ζολά και όι όι
«μαίτρο» της συγχρόνου φιλολογίας... Έγκαταλείψατε λοιπόν αυτή τη
υπόθεσι, η όποία δεν έχει καμιά σχέση με σας...

Τα προκλητικά ούτα λόγια έγιναν άφορη να καταδικαστή ο Ντε-
πρέ σε χιλίων φράγγων πρόστιμο κι' ενός μηνός φυλάκιση.

Μά ο άτυχης συγγραφέας είχε πολύ λεπτό όργανισό και μία
στη φυλάκη προσεβλήθη από φυματίωσι. Τού άκου ο Ζολά, ο Ντεπρέ
ο Γκονγκουίρ και Κλεμανσώ φρόντισαν να του δοθή χάρις ή να τον
μεταφέρουν σ' οια άλλη φυλάκη π' ο άνθρωπινη. Ο Ντεπρέ άρρη-
τη φυλάκη για να πάη στο Νοσοκομείο όπου και πέθανε.

Την ημέρα του θανάτου του, ο Ζολά δημοσίευσε σ' ο «Φαντα-
ένα λιβέλλο κατά των δικαστών, στον όποιο, μεταξύ άλλων, έγραφε:

«Αυτοί που δολοφόνησαν αυτό το παιδί, εινε άθλιοι»

Πρό ήμερών, ο Λέον-Πώλ Φάργκ, ένας από τους περιφρονη-
ποιητές της συγχρόνου Γαλλίας και περίφημος σ' ος έπίσης πα-
ραπνοιάς σε κάποιον φίλο του γιατί, όπως έλεγε, το ποίητό του
ήταν άδειο.

Μά ενώ μιλούσε σ' ο φίλο του στην άκρη είς πεζοδρομίου τ' ο
βουλεβάρτου Σαιν-Ζερμαίν, ένα ταξί τον περιέμενε, όπως πάντα.

Ο φίλος του ποιητού δείχοντάς του το ταξίμετρο που σημείω-
ηδη ένα άρχετα στρογγυλό ποσό, του εινε:

— Γιατί δεν κάνατε οικονομίες;

— Ά! Έκανε ο Φάργκ. Μοι φτάνουν η οικονομικές στενοχώρι-
ες. Θά ήταν τρομερό αν έπί πλέον έπ' ος οικονομίες...

Μεταξύ των βιβλίων της περιήμης π' ο βιβλιοθήκης του άνω
φονηθέντος Γάλλου ύπουρου Μπαρτού έπωλήθη τελευταία και ο
άντικτυπο του έργου του Άριστιδου Μπαρτάν «Λόγοι ερίμης».

Στο βιβλίο του αυτό ο Μπαρτάν είχε γράψει την εξής άπάντη-
ση: «Στον καλό και παληό μου φίλο, Λουδοβίκο Μπαρτάν έπ' ο
ρώνω αυτό το μικρό μου βιβλίο, το όποιο άσφαλώς εινε άπ' ο
της λαμπρής τύχης που του έπισηλύνει».

Κάτω απ' την άφιέρωσι αυτή ο Μπαρτάν έγρα-
ψε τα εξής με χρονολογία 3 Ιανουαρίου 1890:

«Άσφαλώς ο Μπαρτάν με τις λέξεις και
μερη τύχη» ένωσε το δέσιμο που θα κή-
σ' ο βιβλίο του.

Και στις 4 Αύγουστου του ίδιου έτους,
όταν ο Μπαρτάν πήρε το βιβλίο απ' ο βί-
βλιοθήκη στον όποιο το είχε δώσει να του
δέσει, έπρόσθεσε από κάτω και τα εξής:

«Πολύ καλό δέσιμο. Πραγματικά ή την
του βιβλίου του καλού μου Μπαρτάν
ήταν άσχημη».

Έπειτ' από λίγες μέρες, ο Μπαρτάν
ποίος είχε πάει να επισκεφθή το Μπαρτάν,
βλέποντας το βιβλίο του δεμένο με άσχημο
μπλέ μαροχαίν δέμα, το πήρε κι' έγραψε σ' ο
τέλος της ίδιας σελίδας τα εξής:

«Υπέροχο!»

Ο γραπτός αυτός διάλογος των δύο με-
γάλων πολιτικών της Γαλλίας έγινε άφορη
ν' άγοραστή το βιβλίο του Μπαρτάν από ένα
συλλέκτη άντι 2750 φρ. κατά την τελευταία
δημοπρασίαν.

Πολλοί από τους μεγάλους συγγραφείς
νοιώσαν πραγματικό τρόμο για τ' ονάρημά τους.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο Λουίς παρτί, ο
Μπαλζάκ, ο Μυσέ, ο Θεόφιλος Γωαίε, και
ο Σουλζν-Πρυντόμ ποτέ δεν δεχόταναν να
καθίσουν σ' ο τραπέζι σ' ο όποιο ήσαν δεκατρείς συνδιαιτη-
τές.

Από τους συγχρόνους, ο Γιάλός ποιητή ν' ο Ανόντιστο, έώρη
πρόκειται να γράψη τον αριθμό 13, γράφει 12+1, από τους δικούς
δ' ο κ. Γ.ρ. Ξενοπόυλος 12+1...

Κάποιος Γάλλος δημοσιογράφος έπεσκέφθη τελευταία σ' ο
κημέτιό του, στον Τουρνεφέι, τον πρώην Πρόεδρο της Δημοκρατίας
και πρωθυπουργό κ. Γκαστόν Ντυμερξ.

— Τι λέτε για την πολιτική, κύριε Πρόεδρε; τον ρώτησε.

— Για την πολιτική;... Δεν έρω π' οια τί εινε αυτό το πρό-
βλημα.

Δεν ενδιαφέρομαι π' οια, παρά μόνο για τη φιλολογία. Άς μιλήσω
καλύτερα για αυτή...

Και ο Γάλλος Κιγκινάτος άρχισε να μιλάει σ' ο δημοσιογράφο
για τα βιβλία που είχε διαβάσει το καλοκαίρι.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

αίσθηματικές «βεντέτες» της φιμουπόλεως την
περασμένη εβδομάδα πέρασαν μία τρομαχτική ά-
γωνία. Ο Ραμόν Νοβάρο, ο άγαπημένος τους Ρα-
μόν ήταν άρρωστος. Είχε κρυώσει σ' οια έκδρομή
σ' ο δάσος του Χόλλυγουντ κι' άναγκάστηκε να
παραινή πολλές μέρες σ' ο κρεβάτι. Ήταν δέ
τόσο σοβαρή ή κατάσταση της υγείας του όστε οί
γιατροί δεν άπέκρυπταν τους φόβους τους και την
άπογοητεύσι τους. Όστόσο αυτή ή άσθένεια του
διαδόχου του Ροδόλφου Βαλεντίνο, έδωσε άφορη
να δημιουργηθούν ένα σωρό χαριτωμένες ιστορίες.

Μά από τις πιο ενδιαφέρουσες:

Τη δεύτερη μέρα της άσθένειας του ή αδελφής του Ραμόν Νο-
βάρο τηλεφώνησαν σ' ο καλύτερο νοσοκομείο της φιμουπόλεως να
τους στείλουν μία έμπειρη νοσοκόμη. Πράγματι ύστερα από λίγες ώρες
έφθασε στην βίλλα του γόητος μία πεντάμορφη κι' ευγενική νέα ντυ-
μένη με την στολή των αδελφών του έλέους. Ήταν τόσο καλή σ' ο
δουλειά της, τόσο περιποιητική και τόσο άφροισμένη σ' ο καθήκον
της όστε κατέκτησε τη συμπάθεια όλων. Η αδελφής του Ραμόν Νο-
βάρο την λατρεύαν. Μά κι' ο ίδιος ο γόης δεν έβρισκε λόγια να την
επαιρίστη.

— Μις, της έλεγε όταν την έβλεπε να ξαγρυπνά, ξεκουραστήτε
λίγα. Έσείς δεν φεύγετε από το προσκέφαλό μου. Θ' άρρωστήσετε!

Μά ή νοσοκόμη χαμογελούσε ανιμωτικά και του δήλωνε ότι δεν
ήταν κοιμισμένη.

Έτσι πέρασαν άρχετες μέρες. Τέλος ο Ραμόν Νοβάρο άρχισε ν'
ανάμβανη και να συνέχεται. Η νοσοκόμη π' οια δεν του χρειαζόταν.
Για να την εύχαριστήση της έδωσε ένα γεναίο χρηματικό ποσό. Έκει-
νη όμως το έδωσε εξ' ονόματός του σ' οια φιλανθρωπικό ίδρυμα του
Χόλλυγουντ. Κι' αυτή άκριβώς ή χειρονομία της
άπελάισε την εξής ιστορία. Η νοσοκόμη του
Ραμόν Νοβάρο ήταν μία θαυμαστρία του, ή
μ' οια Άννι Ντοβλί, ή κόρη του «βασιλέως» των
αστέρων. Αυτή είχε έξαγοράση την άληθινή νοσο-
κόμη κι' είχε πάρη τη θέση της για να εινε κοντά
στον άρρωστο της «άστέρα» και να τον περι-
ποιήσ' ο αυτές τις άσχημες στιγμές της ζωής
της.

Όταν ο Ραμόν Νοβάρο έμαθε αυτή τη θυ-
σία της, συγκινήθηκε τόσο πολύ όστε ζήτησε να
τη χωρήσ' ο φιλή της. Και σήμερα τους βλέ-
πει κανείς και τους δύο να βγαίνουν συχνά περι-
πατο, σ' ος δύο τρυφεροί έρωτημένοι. Μήπως
άρα η Άννι Ντοβλί εινε ή ιδέωδης σύζυγος
για τον Ραμόν Νοβάρο; Αυτό ή εξέλιξι του
ελλόγιου της θά το φανερώση.

Η ζωή των «άστέρων» έξω από το «στούν-
τι» χάνη όλη την αξία της. Η «βασιλεία»
οι «αυτοκράτορες», οί επικίνδυνοι κατακτητά, οί
αίμαρτες «σουλτάνοι» κι' οί διάδοχοι «άριστο-
κράτες» μεταβάλλονται σ' ο ανίσχυρους κι' άσημαν-
τους ανθρώπους που ύποτασσονται σ' ος θελήσεις
των γάργατερων. Γιατί οί γάργατεροι εινε οί μό-
νοι που τους έχουν πάρε τον άέρα. Οί κακοποιοί
μεινουν σ' οια σπύτια τους όποιοδήποτε ώρα της
μέρας ή της νύχτας και τους ζήτηουν χρήματα.

Αλλά σ' ος από τους «άστέρους» δεν δυσανα-
στη. Δεν τολμάει ούτε να διαμαρτυρηθή. Ξέρει
ότι ή ζωή του σ' οια τέτοια περιπτώσι κινδυ-
νείει κι' έτσι προτιμάει να τά έχη καλά με αυ-
τούς τους παράξενους «φίλους» του.

Μά φορά, γράφουν τα «Κινηματογραφικά Νέα» σ' ος δώδεκα ή
ώρα τη νύχτα, ο διάσημος γάργατερος Τούννυ, ο όποιος, ως γνωστόν,
έβη και λίγο καιρό πέθανε στην ήλεκτρική καρέκλα, έκανε μία επί-
σας στον Τζόν Μπάρρομ.

— Μοι χρειάζονται λεφτά, του δήλωσε και τον άνάγκασε να ση-
καθή από το κρεβάτι του.

— Και διάλεξε αυτή την ώρα να μ' άνησυχήσης; Παρατήρησε
ο Μπάρρομ.

— Τώρα μου άνοιξε ή όρεξι για το πιετό, του εξήγησε μ' απα-
θεια ο κακοποιός.

Και χωρίς να π' οια εύχαριστώ, πήρε τα λεφτά και έξαφανίστηκε.

Θά π' οια γιατί ο Τζόν Μπάρρομ δεν τον πέταξε με τις κλω-
τσες έξω από τη βίλλα του. Γιατί άπλουστα αυτό θά ήταν ή κα-
ταπορή του.

Οί γάργατεροι σ' ο Χόλλυγουντ εινε τόσο καλά οργανωμένοι, όστε
κανείς δεν μπορεί να τους κινή τίποτε. Αυτοί διευθύνουν όλη την κί-
νημα.

Από της 20ής Σεπτεμβρίου ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορε-
μάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ. — Συν-
ταγμα—Μητροπόλεως 14Α.— ΑΘΗΝΑΙ.

Η Νόρμα Σήερε

την ψυχή και μπορούν να παίξουν καλύτερα έναν δραματικό ρόλο.

ΠΙΚ-ΝΙΚ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Η μεγαλύτερη ποιή

Π' ος έδωκε. —Δυστυχώς, κυρία μου, ή ποιή του σ' ονάρη σας
εινε άδύνατον ν' άκυρωθή ή να μεταβληθή. Η άπόφασις έξεδόθη: Θά
μείνη στη φυλάκη έξη μήνες.

Η γυναίκα του κατηγορούμενου. —Δεν εινε τουλάχισ-
τον δυνατόν να τον αφήσετε ελεύθερο όποιο να μού... άγοράση το
κακοήχο φόρεμα που μού ύποστήθηκε;

Συνεπής άνθρωπος
Ποιητής. —Το νόκι αυτού του μηνός θά σ' ος άφείλω.

Σπιτονοικακυρία. —Αυτό μού το έλες και τον περασμένο
μήνα...

Φοιτητής. —Είδες, λοιπόν, πού κατώ τον λόγο μου;

Ξαναείπε ο Γιάννης. "Αν εσύ πονείς πού μ' έχασες, πού δέ μ' έχεις πεις κοντά σου, νομίζεις πως έμένα δέ με μέλλει; Νομίζεις πως ή καρδιά μου δέ ματώνει νά σ' αισθάνομαι μοναχό, νά ξέρω πως παιδεύεσαι σ' αυτή την ήλικία, μ' αυτό τόν τρόπο; Κι' ύστερα, μπαμπά, όσο κι' άν ξφυγα από κοντά σου, όσο και ν' άλλαξα τ' όνομά μου, όσο και νά πλάσαμε τό παραμύθι τού μακρυνού θεού, τό πράγμα όμως μένει: · Οί έχθροί μου, οί έχθροί τους, όσοι θέλουν νά μάς κάνουν κακό, θά πάνε νά τό ξεσκαλλίσουν. Θ' άρχίσουν νά τό ψιθυρίζουν δεξιά κι' αριστερά... Όσο άνεβαίνω και φουντώνει ό φθόνος τους, τόσο θά μεγαλώνη κι' ή βουή τριγύρω μας και στό τέλος θά παρουσιαστή σά σκάνδαλο, πού κάθε στιγμή θά φοβερίζη νά μάς θάψη στό γελόιο. Κι' ή αίτία θάσαι σύ.

— Έγώ; Φώναζε ό Προκόπης με κατάπληξη κι' αγανάκτηση. Μονάχοι σας τά φτιάξατε όπως τά φτιάξατε. Ήρθες νά με ρωτήσεις πού τήν πήρες; Ήρθες νά μ' έρωτήσεις π' άλλαξες τ' όνομά σου; Όλα μου τάπες ύστερα. Τι θές νά κάνω; — Μήν ξεχνάς, μπαμπά—άποκρίθη ό Γιάννης πως τό πρώτο βήμα σ' αυτό τό δρόμο, τόκαμες εσύ, πού μ' έφτιαξες αυτό πού είμαι και πρέπει νά ξέρης πως τό πρώτο βήμα προσδιορίζει τό δεύτερο, τό τρίτο, τό τέταρτο, τό πέμπτο. Σου γυρεύω νάσαι συνεπής. Δέ μπορούμε νά σταθούμε στά μισά τού δρόμου... Έκαμες αυτό τό βήμα θά κάνης και τό τελευταίο.

— Τό πιστόλι, είν' ακόμα έδώ, έκαμ' ό Προκόπης, κυττάζοντας τό τραπέζι.

— Πολύ καλά, είπε ό Γιάννης, στραβός από πείσμα. Τότε, πηγαίνω. Ζωντανό δέ θά με ξαναδής ποτέ. «Ήρθες νά με φιλήσης πεθαμένο!»

— Τι λές, μωρέ παιδί μου; — Μά πού άλλου με σπρώχνεις με τήν άρνησί σου; Νομίζεις πως διαν τό σούσουρο φουντώση, όταν έλω θά με δέχονται με τό χαμόγελο τού σαρκασμού στά χείλη. Όταν θά κινδυνέψω νά χάσω τό στάδιό μου, τήν εύτυχία μου, τή γυναίκα μου τήν ίδια, θά μπορέσω, μπαμπά, νά ζήσω, έστω και για μιά στιγμή; Ξέρω τόν έαυτό μου. Δέν είμαι άπ' εκείνους πού μπορούν τά υπομείνουν: θά δώσω τέλος...

Και κυττάζοντάς τον για μιά στιγμή στά μάτια μ' αδιόρατο χαμόγελο, πρόσθεσε άργά και ήσυχά:

— Ξέρεις και φέρνεις για έπιχειρήμα τό πιστόλι... Δέν είμαι τόσο τραγικός. Έχω άλλο όπλο, πιδ μαλακό έγώ: τό ρολόι.

«Έφερε κάτω από τά μάτια του τό άριστερό χέρι πούχε τό βραχιόλι—ρολόι πού φορούσε. Και τού φώναζε ξερά: — Λοιπόν, μπαμπά! άρκετά μιλήσαμε: σέ τριάντα δευτερόλεπτα πρέπει νάχω τήν άπάντησί σου: Ναι ή όχι; — Όρίστε! Όρίστε ή νέα γενεά—στέναξε ό Προκόπης: Όλα τά θέλει μάνι—μάνι. Κάνει πρώτα μιά δουλειά κι' ύστερα τήν άποφασίζει: τήν άποφασίζει πρώτα κι' ύστερα τή συλλογιέται! Και πρέπει τώρα νά σου δώσω άπόκρισι! Μά πως μωρέ παιδί μου, θά πηδήσω άπ' τήν τσέρβανα στό σαλόνι σέ τριάντα δευτερόλεπτα;

— Άλλοι πηδήσανε πιδ γρήγορα—τού φώναζε ό Γιάννης—κι' όχι άπ' τήν ταβέρνα μ' άπ' τη φυλακή.

— Μά γώ δέν ξέρω τά τρία κακά της μοίρας μου, έκαμες ό Προκόπης. Πως θά σταθώ έδώ μέσα;

— Μήν τρομάξεις, μπαμπά! Βερνίκι είν' όλα αυτά! Θά σέ βερνικώσουμε λιγάκι και τελειώσε.

— Μά έγώ δέν είμαι, για τήν ώρα, παρά ένας μπάμπας. Πως θά φυτώσω άξαφνα πατέρας;

— Αυτό είνε, ίσα—ίσα, πού μάς βοηθάει, τόν βεβαίωσε ό Γιάννης. Ή Ριρή έχει ένα σχέδιο θαυμάσιο. Θά ιδής. Είνε καταστρωμένο τέλεια.

— Με θέλει κι' ή γυναίκα σου; Ρώτησε χαρούμενα ό Προκόπης.

— Αυτή πρό πάντων, τόν βεβαίωσε ό Γιάννης. Σήκωσε επανάστασι: έδώ θά σέ χορήγηθά σ'έχη μη στάζει και μη βρέξει... Σου έτοιμάζει έγγονάκι: θά παίξης μαζί του.

— Έγγονάκι; Τι λές μωρέ παιδί μου;

— Θά ξαναβρης μαζί μας τή ζεστασιά τού σπιτιού, πού

τήν έχεις χάσει τόσα χρόνια.

— Δέν πρέπει, βρέ παιδί μου, νά τό ξέρω κι' έγώ, αυτό τό σχέδιο;

— Θά τό μάθης άργότερα: Τά τριάντα δευτερόλεπτα πέρασαν: Ναι ή όχι;

Ό Προκόπης σαστισμένος, άναστατάμενος, βαθεία συνημένος μουρμούριζε τώρα:

— Τό έγγονάκι μου... ή ζεστασιά τού σπιτιού... τό παιδί μου... ή δουλειά μου... ή ζωή μου...

— Ναι ή όχι; Φώναζε ό Γιάννης δυνατά, σά νά χτυπούσε με καμτσίκι τήν άναποφάσιση θέλησι τού γέρο.

— Όχι... άποκρίθηκε έψυχχα ό Προκόπης ύστερα από μεγάλο έσωτερικό άγώνα.

Ό Γιάννης έπαιξε τότε τό τελευταίο του χαρτί, βεβαίως για τή νίκη:

— Τότε, είπε ήσυχά, αντίο για πάντα, μπαμπά...

Κι' έκαμε νά φύγη. Ό Προκόπης τόν παρακολούθησε άπ' νά φθάση στό κατώφλι. Άξαφνα ξεφώνισε:

— Στάσου, μωρέ παιδί μου! Γιατί με κάνεις έτσι; Σέ τριάντα δευτερόλεπτα δέν έχω ποτέ άποφασισίσιποτα. Κάντα τριανταπέντε, σαράντα, σαρανταέντε...

— Θέλω άμεσα άπάντησι: Ναι ή όχι;

— Κατάλαβα, αναστέναξε ό Προκόπης: Καρμηνιόλα!

Στάθηκε μιά—δυό στιγμές άναποφάσιτος, προχώρησε πρός τό τεζάκι, πήρε ένα πανί, πήγε στόν μαυροπίνακα με τή βερεσέδια κι' άρχισε νά τά σβύνη.

— Ό Γιάννης έπέμενε:

— Θέλω άπάντησι!

Ό Προκόπης τούρριξε μιά ματιά γεμάτη λύπη και δείχνοντας τού τό μαυροπίνακα, τόν είπε με φωνή πνιγμένη:

— Δέ βλέπεις; Σου τήν έδωσα!

— Διηλαδή; Ρώτησε ό Γιάννης μ' άπορία.

— Έκλεισα τό μαγαζί! Έκαμ' ό Προκόπης. Έσ'εσα τά βερεσέδια.

— Είσαι μεγάλος μπαμπά, είσαι ύπέροχος! Φώναζε ό Γιάννης μ' ένθουσιασμό.

— Κολοκύθια, τούπε ό γέρος περίλυπος: Δέν είμαι τίποτα. Είμαι πατέρας!

||

Ό Γιάννης, γυρίζοντας στό σπίτι του, ένα κομψό παλατάκι, σιδ Κολωνάκι, άνέβαινε, τρία—τρία, τά σκαλιά, πετούσε άπ' τή χαρά του. Άμα ή Ριρή τόν είδε στήν επάνω πόρτα, έτρεξε στή στιγμή κοντά του. Τόν περίμενε άφες στό χάλ, διαβάζοντας ένα καινούργιο έγγλέζικο ρωμάντο.

— Λοιπόν; Τόν ρώτησε μ' άγωνία,

— Όλα εν τάξει! Δέχτηκε! Είπε ό Γιάννης λαχανιασμένος.

Ή χαρά πλημυρίσε φως τό πρόσωπο της Ριρής. Τά γαλαζοπράσινα μάτια της πού συχνά σά νά φασκοζότανε, όμοια με της γάτας τόν άγκαλιάσανε με μιά ματιά γεμάτη ίκανοποίησι:

— Μπαρλό, Ζάν, τού είπα, τά κατάφερες περίφημα!

Πρέπει όμως νά κάμουμε όρο μπορούμε πιδ γρήγορα, πην τύχη και μετανοήση. Είν' ανάγκη νά φύγουμε άδριο τό βράδυ, άν είνε δυνατόν, για τή Θεσσαλονίκη...

— Αύριο τό βράδυ! Αύριο τό βράδυ! Έκαμες ό Γιάννης άνυπόμονα πως τάχως όλα εύκολα έσού. Μ' άν δέχτηκε παιδί μου, δέ θά ήη και πιδ μπερή νά κλείση τήν ταβέρνα σήμερα κιόλα! Πρέπει νά ιδή ό άνθρωπος πως θά βαλευτή. Άν θά τήν πούληση...

— Άν θά τή νοικιάση... Τέλος πάντων σέ ποιόν θά τήν πούληση...

— Θά τήν άφήση σ' έναν όποιονδήποτε, είπε γρήγορα ή Ριρή, και θά μάς ακολουθήση. Μ' άφίνης έμένα νά ένεργήσω όπως ξέρω: θά κατεβούμε αυτή τή στιγμή στόν Πειραιά... Και διπ' άρχισες έσού, θά τό άποτελειώσω έγώ...

Πρέπει νά τόν πείσουμε νά φύγουμε, όσο μπορούμε πιδ γρήγορα για τή Θεσσαλονίκη...

— Για τή Θεσσαλονίκη; Ρώτησε μ' άπορία ό Γιάννης.

(Ακολουθεί)

Έριζόνι τριανταένα... Έριζόνι τριανταδύο...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

ΌΤΑΝ, γυρίζοντας από ένα μεγάλο ταξίδι, τό περασμένο φθινόπωρο, πήγα νά έπισκεφθώ τό φίλο μου Ζάκ σιδ έφημετηριό του τού Ζουάν-Ζοζάς, πρως μεγάλη μου έκκλησι, τόν βρήκα παντρεμένο.

— Ναι, παντρεύτηκε! μου είπε, καθώς μ' έπαζε στό γραφείο του.

Έπορείς βέβαια πως τόκανα αυτό πέρα πού πέρασα πειά τά σαράντα μου χρόνια, ενώ άλλοτε

ήταν ήλθα ν' άκούσω νά γίνεται λόγος για γάμο;... Και όμως έτσι είπε... παντρεύτηκε... Θά δής σέ λίγο τή γυναίκα μου. Μά πριν σ' ας τή δείξω, πρέπει νά σου διηγηθώ τήν ιστορία τού γάμου μου.

Μάθε έν πρώτοις ότι, τόν περασμένο χειμώνα, έχασα ένα θείο μου πιδ ελάχιστο τόν ήξερα, πού δέν μ' αγαπούσε καθόλου κι' ό οποίος, επειδή δέν πρφάτσε νά κάνει κληρονόμο τή γρηά οίκονόμο του, άφησε σέ μένα τήν περιουσία του πιδ άπετελείτο από παλιά βιβλία άπ' από παλιά έπιπλα τού 18ου αιώνας. Μιά μέρα, ψάχνοντας ανάμεσα σ' αυτά τά πράγματα, άνακάλυψα ένα μικρό πορτραίτο, με κακή κορνίζα. Παρ' όλες τις σκόνες πού τό σκέπαζαν, ύποψιάστηκα

έπί τω νά ήταν ένα έργο τέχνης κι' άρχισα νά τό καθαρίζω. Και, πρηνισ είδα σέ λίγο νά ξεπροβάλλη μέσ' από τό στρώμα της σκόνης, τό γοητευτικό πρόσωπο μιάς νέας γυναίκας. Ή γυναίκα αυτή είχε μάθα μάτια πολύ ζωηρά, καστανά μαλλιά πού σχημάτιζαν κομψές γύρω άπ' τό μέτωπό της και πλαισίωναν τά τριανταφυλλένια μαγουλά της, μιά χαριτωμένη μικρή μύτη και ένα αξιολάτρευτο καλλίγραφο στοματάκι.

Πως άπ' τήν εικόνα ήταν μιά έτικέττα κιτρινισμένη, επάνω στή οποία κάποιο χέρι είχε χαραξεί τ' ακόλουθα λόγια:

«Αλεξάνδρινη—Φραγκίσκη—Φελισιτέ Μπαρντιέ, χήρα τού Καρόλου Βερντιέ. Γεννήθηκε στις 16 Μαρτίου 1771.»

— Έξέλιον, έπρόσθεσε ό φίλος μου Ζάκ, ξεκρεμώντας ένα μικρό πορτραίτο άπ' τόν τοίχο μπορείς νά κρίνης και μόνος σου.

Ό Ζάκ δέν είχε πει ύπερβολές. Το πορτραίτο ήταν γοητευτικό, άσπρην στήν έκτέλεσι τού κ' ή τεχνοντορία του θύμιζε πολύ τήν πεφνημ ή ζωγράφου τού 18ου αιώνας Βιζέ-Λεμπρέν.

— Ναι! ναι! έχεις δικιο! φώναζε ό φίλος μου. Είμαι σχεδόν βέβαιος πως τό έργο αυτό είνε καμωμένο από τό χέρι της Βιζέ-Λεμπρέν, γιατί, όπως έξακριβώσα σιδ οίκονομικά μας άρχεία, ή περίφημη καλλιτέχνης συνδέετο πολύ με τήν κυρία πού παριστάνει τό πορτραίτο.

Δέν ξέρω, έξακολούθησε, άν νιώθω τήν ίδια συγκίνησι πού νιώθω κι' έγώ, όταν βλέπω ένα άπ' αυτά τά πορτραίτα τού παλαιού καιρού, πού παριστάνουν μιά νέα γυναίκα ή ένα νέον άνδρα. Ό νέος αυτό έζησαν, άγάπησαν, ύπέφεραν... Και τώρα πού είνε; Τί άπόμεινε άπ' αυτούς;... Τίποτε... Όλα χάθηκαν... Όλα διαλύθηκαν... Και τότε νιώθω μιά θλίψη, γιατί δέν γνώρισα τό πρωτότυπο τού πορτραίτου πού με κυττάζει σιωπηλά από τό βάθος της εικόνας... Θά ήθελα νά έρευνήσω μέσα στό παρελθόν του, νά μάθω όλη τήν ιστορία της ζωής του. Και σιγά-σιγά αυτό γίνεται για μένα έμνησι ιδέα, πού με άπασχολεί όλες τις ώρες, τήν ήμέρα και τήν νύχτα...

Τό ίδιο είχα πάθει και με τό πορτραίτο της Αλεξάνδρινης-Φραγκίσκης-Φελισιτέ Μπαρντιέ. Περνούσα ώρες ολόκληρες κυττάζοντάς τό, προσπαθώντας νά μαντέψω τήν ιστορία αυτής της νέας γυναίκας μέσ' σιδ άχτινοβόλημα των παιγνιδίσμων ματιών της και τού μισοκλειστού στόματός της. Ή γυναίκα αυτή είχε περάσει τήν νεότητά της, ένα βροντούσαν γύρω της οι κεραινοί της επανάστασης, σάν ένα λουλούδι πού άνθίζει μέσα στήν ύλη και γεμάτη ήλεκτρισμό ατμό-ρε μιάς θυελλώδους ήμέρας... Τί γοητευτική κοπέλλα πού θά ήταν!

Τήν παντρεύομαι νά διασχίζη με τήν ήμέρα της τήν όδον Αγίου Όνωρίου και νά πηγαίνη στήν κήπο τού Παλαί-Ρουαγιάλ, πού τήν τότε ό περίπατος της μόδας. Ίσως εκεί, κάτω άπ' τις πράσινες φυλλώρες, νά είχε γνωρίσει αυτό τό Βερντιέ πού είχε γίνει σύζυγός της...

Ό γάμος του, πάντως, δέν κράτησε πολύ, άπ' ου στήν εποχή πού τήν παριστάνει τό πορτραίτο, είχε χηρέψει κιόλας. Ό σύζυγός της είχε πέσει τάχα θύμα τού επαναστατικού δικτατορίου ή είχε σκοτωθ' στους πολέμους της άπασχολίας; Είχε τάχα παιδιά;...

Ενώ έκανα αυτές τις έρωτήσεις με τά μάτια προσκολλημένα στό πορτραίτο, μού φαινόταν πως ή εικόνα έμψυχωνόταν, πως ήταν έτοιμη νά βή από τό κάδρο της για νά ρθ' νά καθήση κοντά μου...

Αυτό σιγά-σιγά κατανοήσε παραίσθησι... Είχε έρωτευθ' σχεδόν τό πορτραίτο και μιά παρόλη ζήλεια με βασάνιζε... Ναι, ζήλεια τό Βερντιέ, πού είχε παντρευτ' τή γυναίκα τού

πορτραίτου, άν κ' αισθανόμουν κάποια ίκανοποίησι με τήν ιδέα ότι δέν είχε μείνει πολύ καιρό σύζυγός της... Μά εκείνη ίσως ν' άγάπησε κι' άλλους!... σκεφτόμουν άμέσως με πίκρα. Όταν μένη μιά γυναίκα χήρα τόσο νέα, πολύ γρήγορα, ό έρωσι μιλάνε πάλι στήν καρδιά της...

» Όλες αυτές ή τρέλλες με βασάνιζαν στή μοναξιά μου. Είχα έρωτευθ' τήν γυναίκα της εικόνας, έγώ πού ποτέ ως τότε δέν είχα άγαπήσει ζωντανή γυναίκα...

— Σ' αυτό τό σημείο βρισκόταν ή τρέλλα μου—έξακολούθησε ό φίλος μου Ζάκ,—όταν ένα βράδυ καθώς έκανα τόν περίπατό μου, βυθισμένος σ' όνειροπολήσεις, πήρα τήν άκροατορία μου. Έξαινα τότε είδα νά βγαίνη από κάποιο έξοχικό σπίτι μιά νέα κόρη με μιά στάμνα στό χέρι πού διευθυνόταν πρως τούς άγρούς...

» Μόλις τήν είδα, ή καρδιά μου χτύπησε δυνατά κι' άνεπλήρησε: » Ήταν, έκτός από τό κοστούμι, όμοια κι' άπαράλλακτη με τή γυναίκα τού πορτραίτου. Όμοια ήλικία, όμοιο άνάστημα, όμοια μάτια, όμοιο στόμα, όλα όμοια ναι τά καστανά μαλλιά πού πεφταν σέ μπούκλες στό μέτωπό της και της πλαισίωναν τά τριανταφυλλένια μάγουλα...

» Στήν αρχή νόμισα ότι είχα πέσει πάλι θύμα της συνηθισμένης μου παραισθήσεως... Μά ή νέα κόρη πέρασε πλάι μου, τό φόρεμά της μ' άγγιξε και τά βήματά της άντήχησαν στήν ήμμο...

Ήταν ένα ζωντανό, ένα ολόζώντανο πλάσμα... » Πλησίασε σέ μιά πηγή εκεί κοντά και γέμισε τή στάμνα της. — Φελισιτέ!.. άκούστηκε σέ λίγο μιά φωνή άπ' τό σπίτι της. Τή φώναζε ή μητέρα της. Είχε και τό ίδιο όνομα ακόμη με τή γυναίκα τού πορτραίτου. Γυρίζοντας, ξαναπέρασε πλάι μου και μού γέλασε...

» Τά υπόλοιπα μπορείς νά τά μαντέψης, φίλε μου... Ό έρωτάς μου είχε βρή έπιτέλους τή ζωντανή εικόνα αυτής πού μού τόν είχε προκαλέσει... Τώρα πειά δέν αγαπούσα τήν εικόνα, αλλά τή νέα κόρη, τή ζωντανή... Σέ λίγες μέρες παρουσιάστηκε στό σπίτι της και τή ξήτησα σέ γάμο... Εύτυχώς, ή Φελισιτέ είχε ακόμα τήν καρδιά της ελεύθερη και δέν με βρήκε άσχημο. Το πράγμα δέν τράβηξε σέ μακρος... Έπειτ' από δυό μήνες παντρεύτηκε... και τώρα, θά τή δής...

Έκείνη τή στιγμή, ή πόρτα άνοίξε και μιά άσημένια φωνή άκούστηκε:

Κύριοι, τό τραπέζι είν' έτοιμό!

Ήταν ή γυναίκα τού Ζάκ, ή Φελισιτέ.

Μαζύ μ' αυτήν μιά άχτίνα ήλιου μπήκε από τήν άνοιχτή πόρτα... Τόλιξε τή νέα γυναίκα και φτάνοντας ως τόν τοίχο όπου κρεμόταν τό πορτραίτο, ένωσε με μιά γοηστή γραμμή αυτά τά δύο πρόσωπα τά καταπληκτικά όμοια στήν ομορφιά, σιδ νειάτα και σιδ χάρη:

Τή Φελισιτέ τού φίλου μου Ζάκ και τή Φελισιτέ πού ζωγράφησε ή μεγάλη καλλιτέχνης Βιζέ-Λεμπρέν.

ANDRÉ THEURIET

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Γιατί, δέν ξέρω πως νά σάς εύχαριστήσω για τήν τελευταία σας συνταγή.

— Τή χρησιμοποιήσατε;

— Δέν τή χρησιμοποιήσα έγώ, αλλά ό θεός μου... Και, έξοχως, τόν... κληρονόμησα!..

Δύο άσπροι τύποι στήν όμορφιά, ένα χωρικό και

τού λένε, πιανώντας τον καρβένά άπ' τό ένα μπουτσο:

— Έ, φίλε, δέν μάς λες τί είσαι; χωρικός ή χωρούκι; Κι' έξέμπνος χωρικός; απάντα;

— Τ' είπα, δέν ξέρω... Αυτό πού ξέρω είνε ότι βοσκοματιάνερα και σιδ δύο...

Σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο.

Ό Διευθυντής σιδ γκαρσόνι—

Έδώσε τό λογαριασμό στόν κύριο τού δωματίου 22;

— Μάλιστα!

— Περίοργο! Κ' έξακολουθεί ακόμα νά τραγουδά;

— Επειτ' από δυό μήνες παντρεύτηκε.

Είχε έρωτευθ' σχεδόν τό πορτραίτο και μιά παρόλη ζήλεια με βασάνιζε... Ναι, ζήλεια τό Βερντιέ, πού είχε παντρευτ' τή γυναίκα τού

«Επειτ' από δυό μήνες παντρεύτηκε»

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχμές 4. Η αμοιβή υπερτίμησής των παρὰ τὴν ὑποκαρτολίαν ἀπαγορεύεται.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγκαστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιοῦτος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὡς δῶν.

Τζιμ Μυρρά τ.— Τὸ ποίημά σας ὄχι καλὸ. Ἰδοῦ:
ΘΥΜΑΜΑΙ.

Θυμάμαι μὴ νύκτα μακρὴν
ἤλθε μὴ μὲρα ὅμως κακιά
πὺρ μ' εἶπε μ' ἔρωτος φωνή
ἔλα καὶ φίλαμε σὸ στήμα.
Θυμάμαι ἢ φόνις ἐγελῶσε
Τρυγῆρω ψάλλουν τὰ πουλιά
κ' ὁ ἔρωτάς μας τὸν τρελὸ
τὸ οὐνερά μας τὰ σβήσιμα
νὰ σμίξουμε τρελὰ φιλιὰ

Θυμάμαι ζούσασαι εὐτυχισμένα
ἤλθε μὴ μὲρα ὅμως κακιά
καὶ μὰς ἐχώρισε στὰ ξένα
ἔσβισε δὴ μὰς ἡ χαρὰ
Θυμάμαι δὴ τὰ περασμένα
τὸν ἔρωτά μας τὸν τρελὸ
τὸ οὐνερά μας τὰ σβήσιμα
ἔπου κ' ἂν πᾶω θὰ θρηνώ

Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια θεομῶς εὐχαριστοῦμεν.
Διαβάστε Ἑλληνας ποιητὰς. Θὰ μῆτε ἔτσι σὸ νόημα τῆς ποιήσεως καὶ θὰ γράψετε καλύτερους στίχους.

Γεωρ. Χάρμαν, Πειραιᾶ.—
Καὶ τὸ δικό σας ποίημα, παρὰ τὰς ἑρωτικὰς του φλόγας, ὄχι ἐπιτυχημένο. Δὲν μπορεῖ νὰ ονομασθῇ καὶ ποίημα ἢ παρὰ τὰς αὐτῶν λέξεων. Ἰδοῦ:

ΦΛΟΓΑΙ

Εἴ ἡ καρδιά μου Ἐφαιστίον
Μὴν μὲ ἀφήνης μόνον
χωρὶς ἐλπίδα καὶ ἀνέστιον
Κύτταζε τὸν ἑσωτερικὸν μου πόνον.

Εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας ψάξε
Θὰ βρῇς ἐκεῖ ὄψεις καὶ φαρμάκι
Καὶ τότε... τότε πλέον κλάψε
Σκληρὸν καὶ, ναι, σκληρὸν Κα-
τίνῃ.

Σὲ εἶδα στὴν πανήγυρι. Θυμᾶ-
σαι;

Καὶ μοῦ γύρισε τις πλάτες.
τώρα μακριῶς κοιμᾶσαι
Καὶ τὸ μάθαι οὐ διαβάτες
Καὶ γελοῦν μ' ἔμένα
ὀϊμένα, ὀϊμένα!...

Ρίξε πάνω μου ἐν βλέμμα
ἀληθινὸ, ὄχι ψέμα,
Κύτταζε τὰ φλογερὰ δάκρυά μου,
Κατίνα, ὦ σκληρὴ Κατίνα μου!
(νὰ τοιοῦθι παρακαλῶ εἰς τὴν
λήγουσαν ἢ Κατίνα, χάριν τῆς
ὁμοιοκαταληξείας.)

Ἐλεος σοῦ ζητῶ γονιμητῆς
Δὲν εἰμαι ποτὲ προπετῆς.
Χάρισέ μου αἰσθητὴ ἕνα
Τὰ λογικά μου εἶναι βλαμένα!

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκεῖνη, μ' ἐννοεῖς;
Ἄν καὶ σὸν ἔρωτά ἐγὼ ἀδάξῃς
Δὲν ἔχω πλέον ἡσυχία, οὔτε νοῦ
Γιατὶ δίνεις τὴν καρδιά σου ἀλ-
λουνοῦ!

Φθάνει! Αὐτὸ σοῦ λέγω μοναχά,
Μὴ μὲ πνίγῃς εἰς τὰ σπλάχνα
Ὁ ἔρωτάς μου εἶναι ὀδυνηρὸς καὶ
[σφύζει
τὴν καρδιά μου σὰν ξίφος τὸ μα-
λάκι.

Σὰς συμβουλεύουμε νὰ πᾶψετε

μὲν νὰ μαντέψω τὴν αἰτία, ἐγὼ θὰ ἐρχομαι εἰς τὰ γραφεῖά σου
νὰ βρῶ τὴν αἰτία ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας μου
μοῦ ἐπιτρέπει, ἐνδρόμι οὔτε ἀμαξί τοῦ, οὔτε πεζοῦς κ' ἐν
ἀναγκάζομαι νὰ σοῦ στείλω γραμμάτια οὐσημένα διὰ νὰ σοῦ ἐκφρα-
σω τὴν λύπη μου;

Ἄν ἔχετε δίκην νὰ παραπονεῖσθε, ἀγαπητὴ ἀνθρώπινα Σ. δὲ
τις ἐπιστολὰς σας ἀπαντήσαμε. Ἀπὸ τέλος ἐπιμένετε καὶ βιάζε-
στε δημοσιεύουμε ἐδῶ τὴν ἀπάντησίν σας γιὰ τὸν ἰδιανὸν αἰσθη-

Ἄνθρωπο ἀπὸ ὅλης τῆς ἀπάντησής κ' ἐπιθυμῶ τὸν παρὸν
νῶν... Κι τὸν παρὸν ἐκφράζω... Περὶ ἰδιανὸν αἰσθητῶν Σ. μὲν
ἐρχομαι κ' ἐγὼ νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν προτίμησιν καὶ τὴν
τροπὴν ἐπιθυμῶ μὲν περὶ συζύγου.

Ἰδοῦ.— Ὁ ἰδεόδης—σὺς γὰρ θὰ εἶνε διὰ μέτα ἐκείνης
ὁποῖος θὰ εἶνε αἰσθητικὸς σὺν—τὸ—ποῦλὶ δὲν τὸ ἐν τῇ

νῇ. Νῆκεν εἰ χῆρ καὶ τὸν ἔρωτά
κ' τὴν ἐμπιστοσύνην ποὶ παρὸν
τὸ ταῖρά—τὸν κ' πᾶσι τὸν ἔρωτά
πίνει.

Τρεμῆζι τὴν φωνήν σου
νέπει τὰ μωρὰ του κ' οὐκ ἀπὸ
τῆς, βον—οὐ κορυφῇ ἐκεῖ παρὸν
μένει κ' μὲρα νύχτα θρηνώσει
στὴν ἔρημον πεθαίνει.

Κλεάνθη Κωνσταντίνου
τὸν ἰδιανὸν Σουλῶν.— Ἡ
θυσία ποὶ ζητᾷ εἶνε ἡ ἔξο-
—Κατάστημα ὁρολογίων—
Ἀθῆνας.

Τὰ κλην Σαλιδόνη
Στείλει τὸ ἀντίτιμο εἰς γραμμα-
τήν καὶ τὰ ἀνάλογα δελτία
θὰ λάβετε ταχυδρομικῶς τὰς ἐ-
δόσεις μας. Γιὰ τὸ λογιῶν ὅτι
τασμά—πρέπει νὰ στείλετε 4
τὰ καὶ 23 δραχμᾶς.

Γ. Γ. Γ. Τὸ ποίημά σας ὄχι
καλὸν. Μὰ εἶναι ποίημα αὐτὸ. Τὸ
δέσπε το τυπωμένο:

Η ΖΩΗ

Εἴν ἡ ζωὴ χωρὶς ἀγάπης
Ζῆς διαρκῶς μὲ ψυχολογίαν
Καίνα δὲν σὲ νικαίει δένδρον
Ἐκτός ἂν εἶσαι ἕνας Τζιμ Μυρρά
ἀλλὰ πὺρ νὰ εὐχῇς περὶ τῆς
Θεοῦ, τὴν ἀγάπην, δὲν μ' ἐ-
[γοπῇ βλαστήματα]

Λοιπὸν: Τί λέτε; Ἐξακολουθεῖ
τὴν νὰ τὸ θεωρεῖτε «ποιητικὸν»
φιλοσοφικόν», ὡς γράφετε.
Α. Μαργουζογλοῦ, Βελόν.
—Τὰ δελτία τῶν βιβλίων ἔχουν
λουφθῶν νὰ δημοσιεύονται ἐν τῇ
πῶς. Μὲ τὴν διαφορὰν δὲ τῇ
δημοσιεύονται εἰς τὸ περιοδικόν
μὰς ἔκ τῶν ἑσπεριῶν. Προσέξτε
τοῦ περιοδικοῦ μας. Προσέξτε
θὰ τὰ βρῆτε.

Εὐαγγελίαν ψάλλου-
Διαβάστε τὴν ἀπάντησίν μας
τὸν ἀντιφῶ φίλο μας. Τὸ δελτί-
τοῦ ὡς ἀπὸ 608 φύλλων, π. 1.
ἐδημοσιεύθη σὲ περιοδικὸν τῆς
σελίδος 2005.

Διὰ τοὺς ἀδελφικμένους

Διὰ νὰ διατηρῆτε τοὺς μύς σας μαλακοὺς
καὶ πάντοτε σὲ φόρμα, ἐπαλείψετε μὲ Σλόανς
μετὰ τὴν προπόνησιν. Χιλιάδες ἀθλητῶν μετα-
χειρίζονται τὸ Σλόανς διὰ νὰ ἀνακουφίσουν τοὺς
πονούντας μύς καὶ νὰ τοὺς προφυλάττουν ἀπὸ
σκληρυνσιν. Παλαιστῆς, ποδοσφαιρισταί, πυγμα-
χοι, κυνηγοί, κολυμβηταί καὶ ἐν γένει ὅσοι ἐρ-
γάζονται σκληρὰ ἢ προπονούνται βαρέως εὐρί-
σκουν τὸ Σλόανς λίαν ὠφέλιμον. Ἐπαναφέρει
τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ διώχνει τὰ δι-
λητήρια τῆς κοπώσεως.

Ἀγόρασε μίαν φιάλην—στοιχίζει ελάχιστα
καὶ ἔχει τὴν πρόχειρον.
ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΟΝ ΠΟΝΟ
Ἐπειδὴ τὸ Σλόανς δὲν περιέχει φάρμακα συστατικά εἶνε 100%
φάρμακον. Εἶνε οὖν πλὴν ἀποτελεσματικὸν Εἰσάγει διὰ τῶν
πόρων μόνον τοῦ δὲν χρειάζεται τριψιμὸν. Μικρὰ ποσότης ἀρ-
κεῖ διὰ μεγάλῃ ἐπιφάνειαν. Εἶνε οὖν οἰκονομικώτατον. Ἐν τῇ
χρήσει θέλει καταφανῇ ὅτι εἶνε οἰκονομικώτατον, ἀποτελεσμα-
τικώτατον καὶ πρακτικόν.

ΑΝΑΚΑΛΩΝΤΗΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΠΑΡΑ ΤΙΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
ΕΠΙΛΕΓΕΙ ΤΑΣ βαθείας ρυτίδας

ΠΡΟΦΟΝΟ ΚΑΤΑΡΥΠΩΜΕΝΟ
ΜΕΤΑΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 50 ΕΤΩΝ
ΜΕ ΕΞΑΦΑΝΙΘΕΙΣΑΣ ΡΥΤΙΔΑΣ
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΕΩΣ 30 ΕΤΩΝ

καὶ κατὰ τὴν συνάμα ἡ ἀνα-
καλὼς τοῦ καθηγητοῦ Dr Stej-
ner, ὁποῦ δυνάμει εἰς κάθε γυ-
μνασίᾳ καὶ αἱ πτυχὰι κάτω ἀπὸ τὰ μᾶτια
χάνονται. Τὸ πρῶτον κάμετε χρῆσιν
τῆς Κρέμας Τοκαλὸν λευκοῦ χροῦ
ματος (ὅχι λιπαρῶν) πρὸ τοῦ ποῦ
δρακισθῆτε. Αὕτῃ λευκαίνει, τὸν
νεὶ καὶ στυφεῖ, ἀφαιρεῖ τὰς ἐ-
σταλμένους πόρους καὶ τὰ μαύρα
στιγμῆματα. Ἐγγυώμεθα δὲ ἡ διπλῇ
αὕτῃ θεραπεία (πρῶτῃ καὶ βράδῃ)
προσδίδει εἰς τὴν ὄψιν σας φρεσκα-
δα καὶ νεανικὴν χάριν, ἂν δὲ, τὰ
χρήματα σας ἐπιστρέφονται. Προ-
υθευόμεθα ἀπὸ σήμερον Κρέμαν
Τοκαλὸν, δύνασθε νὰ ἐξακριβώσητε
ἀμέσως τ' ἀποτελέσματά της. Γεν
ἂν. Α. Π. Ρεμπουτζίκος Πραξί-
νῶν σας, ἐκλείπει τὰς ρυτί-
δας καὶ τὸν ὄψιν σας ἐξοικονομῶν.

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

εἰς Πιλήματα μερι-
νὰ φέτρ. PIGOUIN, LI-
SION, VELOUTÉ, SATI-
NÉ, βελούδα, στη-
ρίγματα, πτερὰ,
κορδέλλες κλπ.
Ἐκλεκτὴ ποικιλία
καπέλλων τῶν κα-
λυτέρων Παρισι-
νῶν οἰκῶν.
Χονδρικῶς καὶ Λιαν-
τικῶς.

ΑΔΕΛ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΠΑΡΑΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΚΑΛΤΣΑΚΙΑ
ΠΑΙΔΩΝ ΑΦ-
ΘΑΣΤΟΥ ΣΤΕ-
ΡΕΟΤΗΤΟΣ

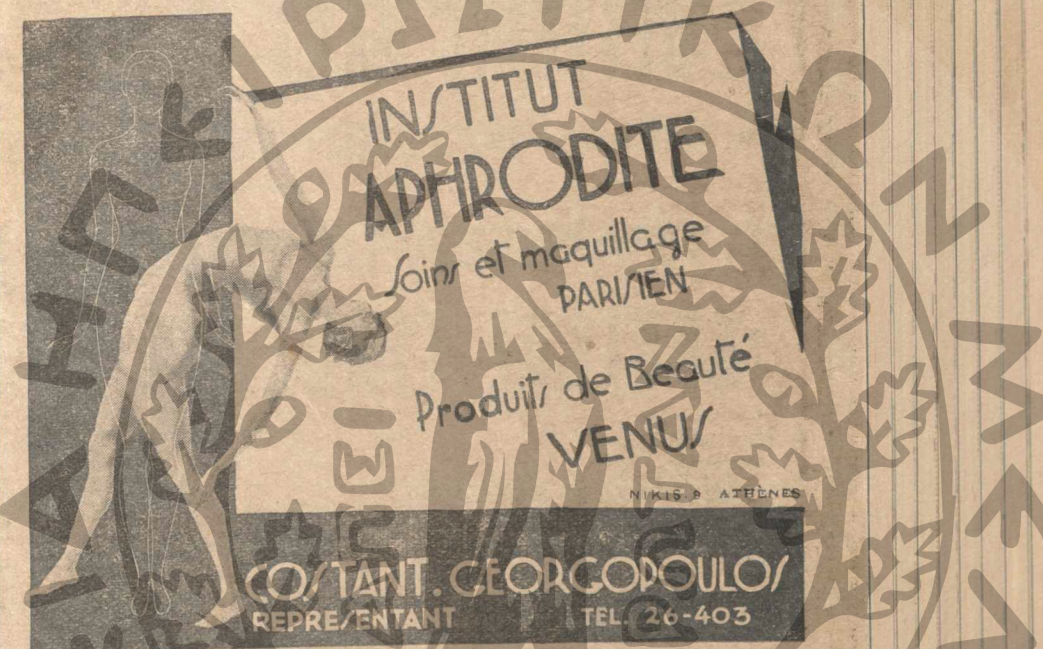
ΠΟΤΕ ΒΑΣΤΟΥΝ Η ΚΑΛΤΣΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

Μόνον μιά ἐξαιρετικὰ καλὴ κάλτσα εἶνε καὶ στερεὰ καὶ βαστά,
κατὰ φυσικὴν συνέπειαν, πολὺ περισσότερον ἀπὸ μιά εὐθηνότερη καὶ
κατώτερη, καὶ τότε τὴν χαίρεσθε πραγματικὰ καὶ πῶς πολὺ.
Τέτοιες κάλτσες θὰ βρῆτε μόνον τοῦ ἐργαστασίου

ELBEO

Πωλοῦνται εἰς τὰ καλύτερα καταστήματα
Αἱ γνήσιαι ELBEO ἔχουν ἐπάνω τὴν ΜΑΡΚΑ κεντητήν.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ - ΑΠΟΘΗΚΗ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 ΤΗΛ. 21.318

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ - ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.

CO/TANT. GEORGOPOULOS
REPRE/ENTANT TEL. 26-403
Ὁδὸν καὶ συμβουλαὶ δωρεὰν ὁδὸς Νίκης 9
ΔΙΤΣ

Τὰ φορεμάτά σας δὲν θὰ
τακτοποιῶνται ὡς βαρύν-
μόνον ἂν ἀντὰ βάψετε με:
Μὲ τὰς βαφὰς ARTI οὐδέποτε θὰ
ἀποτύχετε εἰς τὴν βαφὴν τῶν φορε-
μάτων σας.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α. Ε.

έν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς καλλιτέρας ἐξυπηρετήσεως τῆς πολλῆς
πληθοῦς καὶ ἐκλεκτῆς πελατείας τῆς, προέβη εἰς τὸν κα-
ταρτισμὸν εἰδικοῦ τμήματος

ΛΕΥΚΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΔΙΑ ΠΡΟΙΚΑΣ
εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΕΡΜΟΥ 21
ΜΕΓΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ

Αἱ μητέρες, ποὺ φροντίζουν διὰ τὴν προῖκα τῶν κοριτ-
τῶν τους, καθὼς καὶ κάθε νοικοκυρά, θὰ εὑρουν εἰς τὸ νέ-
ον αὐτὸ τμήμα ἀφάνταστον πλοῦτον ὄλων τῶν εἰδῶν διὰ
προίκας καὶ θὰ διαπιστώσουν εὐχαρίστως τὰς πραγμα-
τικῶς ἐξαιρετικὰς τῶν τιμὰς.

«ΜΗΝΥΤΩΡ»

HELLENIC BANK TRUST COMPANY
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ.....Δολλάρια 1.500.000.—

Λέγεται καταθέσεις καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζικὰς ἐργασίας ὑπὸ λίαν εὐνοϊκῶς ὁρους

Οἱ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ, δύνανται νὰ ἀποστῶνται, εἴτε ἀπ' εὐθείας
πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 MAIDEN LANE, NEW YORK, U.S.A., εἴτε πρὸς τὴν
ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Υπαρ-
σίαν Ἐργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΣΧΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΣΤΥΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥ
ΟΔ. Γ'. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΠΡΟΣΟΠΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΠΟΥΔΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΠΡΩΤΗΝ ΒΡΑΔΥΝΑ ΜΑΡΤΙΟΥ

Τὰ φορέματα σας μόνον
ἐν τῷ βήματι μέ-
δὲν θὰ ξεβράσουν ποτὶ

Κάλτσες — κυλῶτες — Γάντια — Τσάντες
Κασκορά — Κομβία — Ἀγκράφ — Ἀνθή
καὶ ὅλα τὰ φιλικὰ σας.

«ΣΤΟ ΡΕΚΟΡ»,
ΔΗΜ. ΚΟΡΑΚΗ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 16

ΤΗΛ. 21595

**ΜΟΔΕΣ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ**
Διάρκεια ἑβδομάδας
TOILE/
GROQUIS

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Ε. Ι. ΚΟΜΝΗΝΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 48Α
ΑΘΗΝΑΙ

ΝΕΟΤΗΣ ΚΑΙ ΓΗΡΑΣ

Ἡ φαλάκρα καὶ αἱ λευκαὶ τρίχες τῆς κεφαλῆς, καθὼς καὶ ἡ πιτυρίασις εἶνε κατὰ τὸ ὅποιον διὰ τὸν περισσώτε-
ρον κόσμον ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτεραν στενοχωρίαν. Καὶ τὰ τρία αὐτὰ κακὰ ἐμφανίζονται ὅχι μόνον εἰς τοὺς ἡλικιωμένους, ἀλλὰ συχνότατα καὶ εἰς τοὺς νέους. Ἡ ἐπιστήμη κατάρθωσε ἐν τῇ ἐρευνῇ τῆς νὰ καταπολεμήσῃ ὅλα τὰ ἀνωτέρω εἰς τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου τῆς Ρώμης ὡς καὶ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου τῆς χώρας μας, δοθέντος πρὸς χορήγισιν τοῦ κοινοῦ, προϊόντος τοῦ ἐν Μιλάνῃ τῆς Ἰταλίας Οἴκου FATTORI HAIR'S RESTORE FAT TORI.

Τὸ FATTORI σταματᾷ ἀμέσως τὴν τριχόπτωσην. Τὸ FATTORI ἐπαναφέρει τὰς τρίχας εἰς τὴν ἀρχικὴν τὴν χροιά. Τὸ FATTORI ἐξαιλεῖ τὴν πιτυρία ἀμέσως. Τέλος μὲ τὸ FATTORI αἱ τρίχες ἐπανερ-
χονται εἰς τὴν προτέραν τὴν σιλπιό-
τητα καὶ τὸν χρωματισμὸν.
ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ :
Προσέχετε τὸ ὄνομα FATTORI ἀνα-
γεγραμμένον ἐπὶ τῆς ὑποκιτρίνου ἐτικέ-
τας. Τὰ διάφορα διαφημιζόμενα φάρ-
μακα μὲ τὰς ἀνω θεραπευτικὰς ιδιότη-
τας ἀποτελοῦν πλάνην. Τὸ FATTORI
εἶναι φάρμακον ἀνεγνωρισμένον παγκο-
σμίως, ἀπολύτως ἡγυρημένον.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Κεντρικὰ φαρμα-
κεία καὶ μυροπωλεῖα.
Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι. Α.Β. Κολοκυ-
θᾶς καὶ Ι.Γ. Βαγενᾶς, ὁδὸς Λυκούρ-
γου 7 Ἀθήναι. Τηλ. 23—450.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς
Οφθαλμολογίας ἐν τῇ Πανεπιστη-
μίᾳ. Μενάνδρου 27—Ἀθήναι. Τηλ.
160

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ὅπως πάντοτε σὲ κάθε ἐποχῇ, τὸ Κῆμα ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ σὰς παρουσιάζει τὰ καλύτερα καὶ μοντέρνα ὑφάσματα ἐστὶ καὶ διὰ τὴν χειμερινὴν σαζὸν παρέλας μεγάλας ποσότητας καὶ πωλεῖ μὲ μεγά-
λας ἐκπτώσεις.

Ἡ τοι :

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκαποσέζικα Δρ. 40
Φορέματα Μπλαντέ > 50
Φορέματα Μπουκλέ > 60
Φορέματα Κλοκέ κτλ. > 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΟΦΟΡΙΩΝ

Παλτά Σπὸρ διπλόφασδα Δρ. 70
Παλτά Σπὸρ μπλαντέ > 100
Παλτά Σπὸρ σκαποσέζικα > 120
Παλτά Σπὸρ χιό-ε > 130
Παλτά Σπὸρ ἑστρετα > 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά Τουαλέτας σκέτα Δρ. 140
Παλτά Τουαλέτας μπουκλέ > 160
Παλτά Τουαλέτας κλοκέ > 180
Παλτά Τουαλέτας καμηλό > 200
Παλτά Τουαλέτας Νερά > 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μεταξωτὰ εἰς πλουσίαν συλλογὴν καθὼς καὶ με-
γάλην ποικιλίαν εἰς λευκὰ διὰ Νυφικὰς
Τουαλέτας.
ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ (Τιμαὶ Ἐργο-
στασίον). Κάλτσα μεταξωτὴ ἀπὸ δρ.
58.—65—80—90—100—125. Ἰδιαίτερος
σὰς συνιστῶμεν τὴν λεπτὴν καὶ στερεὴν
μεταξωτὴν κάλτσα ΑΙΜΑ τῶν 195 μὲ
δρ. 150 τῆς ὁποίας εἰμεθα Γενικοὶ Ἀν-
τιπρόσωποι.
Ἐπίσης Κάλτσες βαμβακερῆς ἀπὸ δρ.
20—25—40—50— κτλ. Πρὸς τὸ συμφέ-
ρον σας ἐπισκεφθετὴ τὴν Ἐκθεσίον μας.
Προσοχὴ ἀκριβὴ Διεύθυνσίν μας βλέπε
Κῆμα ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ Ἐργοῦ 18Α

Αἱ βαφαὶ ARTI δὲν φθείρουν τὰ
φορέματα.

ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΥΡΙΕΣ-ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Σὲ ὅλα τὰ πολιτισμένα Κράτη τὰ κορίτσια τῶν καλῶν οἰκογενειῶν καὶ αὐτὰν ἀκόμη τῶν πλουσιωτέρων, μὲ τὴν ἄλλη μόρφωσιν ποὺ λαμβάνουν ἀποκομίζουσι ἐπὶ ἀνεκτὰ χρόνιά μαθήματα οἰκοκυριακῆς. Δὲν ἐπιτρέπεται σήμερὰ μὴ κυρία τῆς καλῆς τάξεως, νὰ ἀγνοῇ κοπτικὴν καὶ ραπτικήν καὶ νὰ καταφύγῃ κάθε μέρα εἰς τὴν μοδίστρα τῆς καὶ γὰρ τὰ πλεονεκτήματα τῆς.

Ἡ ἀσπίνης βασίλισσα τοῦ Βελγίου Ἀσπίν, Σοφία Λουΐζα ἡ ὡραία Ἀλβία καὶ αὐτὴ αὐτὴ πριγκίπισσα, εἶνε σύζυγος τοῦ Βασιλέως τοῦ Βελγίου γιὰτὶ ἐγούνησε τὴν πενθεράν τῆς, ὅχι μόνον μὲ τὴν ὡμορφίαν τῆς καὶ τὴν χάριν τῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν οἰκοκυριακὴν τῆς. Γιὰτὶ ἡ πριγκίπισσα Σοφία Λουΐζα ἐκοιμήθη τῆς καὶ ἐφορεῖ τὰ φορέματά τῆς. Ὅταν λοιπὸν καὶ ἡ πριγκίπισσα σὶν διάφορα κράτη αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ διδάσθωσιν τὴν κοπτικὴν καὶ ραπτικήν, δὲν ἐπιτρέπεται στὴν Ἑλλάδα τὰ κορίτσια τῶν καλῶν οἰκογενειῶν νὰ ἀγνοοῦν νὰ κόβουν καὶ νὰ ράβουν τὰ φορέματά τους, καθὼς καὶ τῶν παιδιῶν τους καὶ νὰ καταφύγουν κάθε τόσῳ εἰς τὴν μοδίστρα.

Γι' αὐτὸ συμβουλεύομε τίς μητέρας μὲ τὴν ἄλλη μόρφωσιν ποὺ δίδουν στὰ κορίτσια τους νὰ τὰ στέλνουν νὰ διδάσκονται καὶ τὴν κοπτικὴν, πρῶτον πολὺ εὐκόλῳ σημερινῷ.

Ἡ καλλιτέχνις μοδίστρα κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ἀνοίξε ἐπίτηδες Σχολὴν Κοπτικῆς ἐντὸς τοῦ Καλλιτεχνικοῦ τοῦ οἴκου : ΣΥΝΤΑΓΜΑ—ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 14Α, καὶ ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως νὰ καταρτίσῃ τελείως κάθε δεσποινίδα ἢ κυρίαν εἰς τὴν κοπτικὴν κατὰ τὸν ἐπιστημονικὸν καὶ γεωμετρικόν, ποὺ πολλὰς μοδίστρες ἀκόμη σήμερον ἀγνοοῦν.

La Καλλιυντική..

...ΠΟΥ ΕΒΡΑΒΕΥΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ
τελευταίαν διεθνή "Εκθεσιν
του ΛΟΝΔΙΝΟΥ με μέγα τιμητι-
κόν βραβείον και χρυσούν με-
ταλλιον είναι τα άγνα καλλυν-
τικά της ACADEMIE DE BEAUTE
Mme KETTY Έρμου 35 Αθήναι
Τηλεφ. 22-0-88
VITAMINES - OPMONES

Ο ΧΕΙΧΩΝ ΕΡΧΕΤΑΙ!.. ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

Και πρώτα απ' όλα βάψατε μόνα-
σας τα περινιά σας φορέματα με τὰ
ιδεώδεις Γερμανικὰς βαφὰς ARTI και
θα γίνουν καινούργια και modèrna και
οὐδέποτε θα διακρίνονται ὡς βαμμέ-
να. Δὲν εἶνε ρεχλάμα· εἶνε πραγ-
ματικότης. Δοκιμάσατε και θα πεισ-
θῆτε. Αἱ βαφαὶ ARTI οὐδέποτε ξεβά-
φουν οὔτε και ἐπιφέρουν σὸ φόρεμα
τὴν παραμικρὰν φθοράν. Οὐδέποτε ὁ-
μως νὰ δέχεσθε νὰ σὰς δίδουν βαφὰς
χῆμα με τὴν δικαιολογίαν ὅτι και αὐ-
ταί εἶνε μάρκας ARTI διότι βαφαὶ
ARTI χῆμα δὲν ὑπάρχουν παρὰ μό-
νον εἰς πακετίδια με τὴν μάρκα ARTI.
Πωλοῦνται σὲ φαρμακεία και ἐμπο-
ρικά. Ἀντιπροσωπεύει: Ἀθήναι - ὁ-
δὸς Λέγκα 21α Θεσσαλονίκη - ὁδὸς
Έρμου 16.

Εμπιστεῖτε πᾶσι τοῖς: Ἀσπιδίαι, δερμάτι-
νες, ψευδανδράκας, Πληγὰς, Κιρσοῖς, Ἐλκῆ,
Ἐκζέμα, Συρίγγια, Ἐγκαύματα, δερματικές παθήσεις.
Ἐντεκρίνον παγκοσμίως μετὰ βραβείων, ἐπαινῶν,
ἀποστηρικτικῶν γνωστοτήτων Ἰνστιτούτων, Καθηγη-
τῶν, ἰατρῶν καὶ ἑλ. Ἐντεκρίνει ἀναισθηστικῶν, ἀναι-
σθηστικῶν, ταχιστῶν, ἰατρῶν. Ἡ δὲ δὲν κτελεῖται
Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία και Φαρμακοπορεία.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ILON S.A. ALLEMAGNE - FRANCE

ΜΟΔΑ - ΦΘΗΝΕΙΑ

Φθινόπωρον. Ἐποχὴ τῶν πλε-
κτῶν, θὰ τὰ βρῆτε στοῦ ΚΑΖΕ
σα τιμὰς ἀπιστευτὰς φθηνὰς.
Τεγερὰ τὰ πλέον modèrna. Μπα-
ρολέ και διαγονάκι εἶσιμα και
και ἐπὶ παραγγελίᾳ και ἅπαντα
τὰ εἶδη πλεκτικῆς. Ἐπίσης ὑ-
φάσματα μετὰ τὸν πῆχυν διὰ Ταγιέρ
ζέρσεϋ και Μπαρολέ. Πώλησις
χονδρική και λιανική. Ὅλοι στὴν
ΦΘΗΝΕΙΑ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝ 45

Γιὰ κάθε κοσμική κυρία ἡ πρώτη φρο-
ντίδα της εἶνε νὰ ἔχη πάντοτε τὰ νύμφα
της ἀπαστράπτοντα και με τὴν τελει-
ταίαν λέξιν τῆς μόδας. Εἶνε ὁμως
τὸ εὐκόλον; Γιὰ νὰ μὴν πονοκεφαλᾶτε
ἐμπιστευθεῖτε τὸν ἐξωραϊσμὸν τῶν
ριῶν σας εἰς τὸν

ΑΥΓΟΥΛΑ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18 ΤΗΛ. 2636
ΑΘΗΝΑΙ

ὁ ὁποῖος μετὰ τὰ παγκοσμίου φήμη
εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις, Βερνίκια τῶν
ὀνύχων

L' ECLAT

θα σὰς παρουσιάσῃ αὐτὸ ἐκτενέως
ζητᾶτε.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ - ΘΡΑΚΗΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ Θ. ΤΖΟΛΛΑ

Ὁδὸς βασιλέως Κωνσταντίνου 25, πρὸν Βενιζέλου-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ

Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ

ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

Ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν Λιλῆς

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΝΤΕΜΙ-ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ

ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ

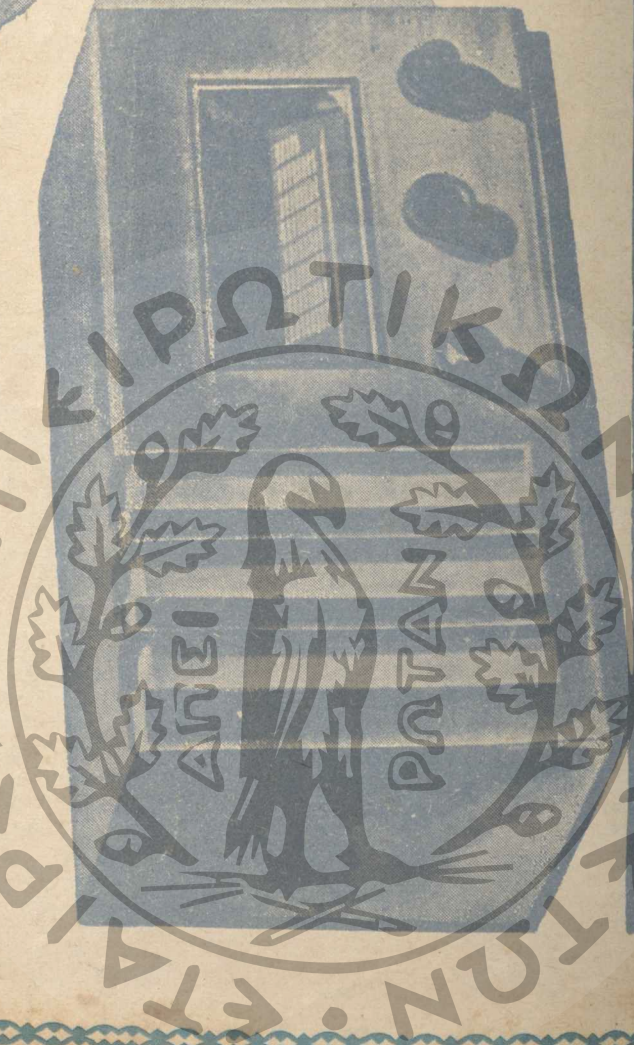
ΥΠΟΔΕΜΑΤΩΝ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Γνωική μουσική αυτοδού ούου ονδισωοι κερχοι ζαϊδε

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ
 ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

TELE FUNKEN

ΚΟΡΑΗ 5 - ΑΘΗΝΑΙ

Radio